

האורגנון מאת הנמן

מתורגם לעברית ע"י עירית פרידמן

© כל הזכויות שמורות.

1. משימתו העליונה והעיקרית של המטפל היא להשיב לאיתנו את החולה ולרפאו.

2. האידאל העליון של הריפוי הוא טיפול מהיר, עדין, וקבוע במטרה להחזיר לבריאות את החולה או לסלק את המחלה בכללותה. וזאת בדרך הקצרה ביותר שלא תגרום נזק, בצורה אמינה פשוטה ומובנת.

3. אם המטפל תופס בבהירות מה צריך לרפא במחלה, ז"א בכל מקרה לגופו. אם הוא תופס בבהירות מה אפשרי לריפוי, ז"א בכל תרופה כשלעצמה. ואם הוא יודע איך לאמץ עפ"י עקרונות ברורים ומוגדרים מה ניתן לריפוי בתרופות בהתאם למה שראה כנגוע במחלה, כך שההחלמה תנבע מכך- הוא יכול לסגל זאת בהתאמה לתרופה שהכי מתאימה לדרך המחלה במקרה הספציפי. יש לקחת בחשבון את הדרך המדויקת של ההכנה, הכמות הנדרשת והזמן בו יש לחזור על המרשם. אם בסוף הוא יודע את המכשול לריפוי ומודע לדרך להסיר אותו, כי אז הריפוי יהיה קבוע. המטפל הבין איך לגשת לטיפול בהגיון ומשום כך הוא איש מקצוע באומנות הריפוי.

4. המטפל יהיה שומר הבריאות אם הוא יודע מה הדברים שמפריעים לבריאות וגורמים למחלות ואיך להסיר אותם מאנשים בריאים.

5. לעזרתו של המטפל בדרכו לריפוי באות הסיבות המיוחדות והסיבות המשלהבות לאותה מחלה וההיסטוריה של אותה מחלה. גורמים אלו יאפשרו לו לגלות את הסיבה הבסיסית שמתאימה בד"כ למיאזמה הכרונית. יש לחקור את כל הפרטים הבאים – המבנה הפיזי של החולה, האופי והאינטליגנציה שלו, מקצועו, אורח חייו, הרגליו, קשריו המשפחתיים והחברתיים, גילו, תפקודו המיני וכו'.

6. הצופה הבלתי משוחד שכוח הראיה שלו גדול ישים לב בכל מחלה ומחלה לגורמים הבאים – בריאות הגוף והנפש שיכולים להתפס באופן חיצוני ע"י החושים. אותו צופה יראה את המעבר מהמצב הבריא הקודם למצב הנוכחי החולה. הוא יראה זאת כפי שחש זאת החולה כפי שרואים זאת הסובבים אותו וכפי שנראה ע"י המטפל. כל אלה מייצגים את המחלה בכל עוצמתה. ז"א, ביחד הם יוצרים את תמונת המחלה הנכונה והיחידה הנתפסת. (הערה: הרופאים הרגילים מחפשים את מה שבתוך המחלה מבלי לשים לב לדברים החיצוניים הגלויים אל העין שהם הביטוי של המחלה. אלה הם הסימפטומים שמגלים עצמם כלפי חוץ).

7. כמו במחלה שאין בה סיבה ברורה שיש לסלקה, איננו יכולים לראות דבר אלא את הסימפטומים החולים. חייב להיות בסימפטומים (בתשומת לב למיאזמה ולנסיבות הנוספות) משהוא שדרכו תצביע המחלה על הרמדי המתאימה להקלה. ויותר מכך – הטוטאליות של הסימפטומים הללו משקפת את התמונה של התמצית הפנימית של המחלה – המחלה של כוח החיות.

8. (כאשר כל הסימפטומים של המחלה הוכחדו המחלה עצמה תרפא בפנימיותה.) אין זה נתפס וגם לא יכול להראות ע"י ניסיון כלשהו, שאחרי סילוק כל הסימפטומים של המחלה ומכלול כל ההתרחשויות הנתפסות, יישאר עוד משהוא מלבד בריאות, או שיישאר משהוא מסימני המחלה הפנימיים שלא נמחק.

9. (בבריאות, כוח החיים מחזיק את כל האורגניזם בהרמוניה.) במצב הבריאות האנושי, שלטון כוח החיות הרוחני שמחיה את האורגניזם המטריאלי בצורה דינאמית שולט ללא הפרעה ומחזיק את כל חלקי האורגניזם בהרמוניה, בתפעול ויטאלי בהתייחס גם לרגשות וגם לתפקוד, כך שהרוח הרציונאלית השורה בגוף תבטא את עצמה בחופשיות בגוף הבריא למטרות רמות של קיום.

10. (ללא כוח החיים הרוחני האורגניזם החומרי מת.) האורגניזם החומרי, ללא כוח החיות, לא מסוגל לרגישות, לפעילות ולשימור העצמי. הוא מפיק את כל הרגישות ומייצר את תפקודי החיים רק באמצעות כוח לא חומרי (כוח החיים), שמחיה את האורגניזם החומרי בבריאות ובחולי.

11. (במחלה, כוח החיים מופרע קודם כל באופן דינאמי ורק אחר-כך מביע את ההפרעה דרך הסימפטומים.)

כאשר אדם חולה, ראשית מתקלקל כיוונה של הרוח האוטונומית של כוח החיים שקיימת בכל האורגניזם, ע"י השפעתו הדינאמית של גורם חולה שמזיק לחיים. רק כוח החיים שמופרע ע"י אבנורמליות כזו יכול למסור לאורגניזם את התחושה המנוגדת ולהשרות באורגניזם את התפקוד הלא רגיל שאנו קוראים לו מחלה. עיקרון החיים הוא כוח בלתי נראה כשלעצמו, הוא ניכר בהשפעתו על האורגניזם. משום כך הכיוון החולה שלו מראה את עצמו ע"י הוצאת המחלה ברגשות ותפקוד (האספקט היחיד של האורגניזם שנתפס ע"י החושים של המסתכל-אומן הרפואה). במילים אחרות הכיוון החולה של כוח החיים מראה את עצמו ע"י סימפטומים של מחלה. אי אפשר להכירו בשום דרך אחרת.

12. (הביטוי של המחלה חושף את כל המחלה והיעלמותו מצביע על החלמה מלאה) כוח החיים שמכוון אל המחלה הוא לבדו שמביא את המחלות. המחלות הללו מובעות ע"י ביטוי המחלה הנתפס ע"י החושים שלנו בשיתוף עם שינויים פנימיים. שינויי המחלה הללו (חיצוניים ופנימיים) מבטאים את הכיוון החולי כולו של הפנימיות הדינאמית ומביאים את המחלה כולה לאור היום. מאידך, היעלמות ע"י אמצעים מרפאים, של כל ביטוי המחלה (ז"א כל השינויים הנראים שסוטים ממהלך חיים בריא) הם שחזור של השלמות (אינטגרטיבי) של עקרון החיים ובכך מאפשרים את החזרת הבריאות לכל האורגניזם.

13. (אבסורד יהיה לראות את המחלה, כנבדלת מהשלמות החיה.) משום כך מחלה (לבד ממקרים כירורגיים) אינה מה שהאלופתים חושבים שהיא. מחלה גם אם נחשוב שהיא מאד עדינה, איננה כוח החיובי בגוף נבדל מהשלמות החיה, מהאורגניזם והדינאמיות המחיה שלו. אבסורדיות כזו יכולה לעלות רק במוחו של מתבונן מטריאליסטי. זוהי האבסורדיות שבמשך שנים נתנה למערכת הרפואה את כל הכיוונים ההרסניים ואפיינה אותה כאומנות האסון.

14. (כל מחלה שניתנת לריפוי מראה את עצמה למטפל ע"י סימנים ותופעות.) כל דבר חולה שניתן לרפאו וגם שינוי של מחלה שחבו בפנימיות, יראה את עצמו למטפל המתבונן הדייקן שיאבחנו, ע"י סימנים וסימפטומים. אלה הם השומר של הטוב הנצחי של כל משמר החיים של האנושות.

15. (כוח החיים והאורגניזם החומרי יוצרים שלמות שאינה ניתנת לחלוקה. שלמות דומה יוצרים הקלוקל בכיוונון של כוח החיים ומכלול הסימפטומים הנתפס) הסבל של הכוח הדינאמי הרוחני (כוח החיים) החולה והבלתי מכוון מעורר את הגוף בתווך הבלתי נראה. מכלול הסימנים הנראים מבטאים תמונה של המחלה העכשווית, שנאגדת ע"י הדינאמיות של האורגניזם ויוצרת את השלם. התהליכים הללו זהים. האורגניזם הוא בברור מכשיר חומרי לחיים, אבל זה מתקבל על הדעת רק אם נבין שהחיים מוקנים לו ע"י רגשות, אינסטינקטים וכוח דינאמי מווסת. בדיוק כך אין זה מתקבל על הדעת שכוח החיים קיים ללא האורגניזם. כתוצאה מכך שניהם בונים אחדות, זאת למרות שבחשיבה אנחנו מחלקים את האחדות הזאת לשני מושגים כדי להבין זאת ביתר קלות.

16. (מחלה נוצרת ויכולה להירפא רק ע"י חדירה דינאמית לכוח החיים.) כוח החיים שלנו, כמו הדינאמיות הרוחנית, לא יכול להיות מושפע ומוחזק ע"י התנגשויות הורסות על האורגניזם הבריא (דרך פוטנציות מזיקים מהעולם החיצון שמפריעים למשחק החיים ההרמוני), לבד מאשר בדרך דינאמית רוחנית. בשיטה דומה, הדרך היחידה בה יכול המרפא האומן להסיר כוונן חולה (מחלה) מהדינאמיס היא רק ע"י כיוון דינאמי- המשנה אנרגיות ומתרחש ע"י התרופות השימושיות שפועלות על כוח החיים הרוחני שלנו. האנרגיות הללו נתפסות ע"י החישה-הרגישים של העצבים הנמצאים בכל מקום באורגניזם. בהתאמה, התרופות המרפאות יכולות לחזור וליצור בריאות והרמונית חיים רק דרך פעולה דינאמית על עקרון החיים. התרופות המרפאות מייצרות מחדש בריאות אחרי שהשינוי במערך החולה שנראות לחושינו (ז"א מערכת הסימפטומים) משקפות תמונת מחלה אותה רואה הרופא האמן בחקירה ותצפית, התמונה השלמה ההכרחית לריפוי המחלה.

17. (הדבר היחיד שהמטפל צריך לעשות כדי לסלק את כל המחלה הוא לסלק את כל מערכת הסימפטומים.) כאשר קורה ריפוי אחרי שנלקחה כל מערכת הסימפטומים ותהליך המחלה, השינוי הפנימי של כוח החיים שנמצא בבסיס המחלה (מכלול המחלה-טוטאליות) מוצא באופן סימולטני. הרופא-האומן שמסלק את מערך הסימפטומים מוציא ומשמיד באופן סימולטני את השינוי הפנימי (הכוונן החולי של עקרון החיים) וכתוצאה מכך את הטוטאליות של המחלה - המחלה עצמה. כאשר המחלה מסולקת הבריאות מוחזרת. זוהי המטרה הגבוהה והיחידה של המרפא שיועד את משמעות ההיענות לעזרה ולא זה המקשקש כאילו בידענות.

18. (בכל מקרה מחלה, הטוטאליות של הסימפטומים והנסיבות יהיו האינדיקטור היחיד בבחירת התרופה.) אמת אחת היא, שלא יתגלה דבר במחלה שיראה את הצורך בעזרה, מלבד הטוטאליות של הסימפטומים, עם לקיחה בחשבון של הנסיבות (פרגרף 5). עולה מכך, בצורה שאין עליה עוררין, שבכל מקרה מחלה אינדיבידואלי, מערך הסימפטומים והנסיבות הנתפסות, צריך להיות האינדיקטור היחיד בבחירת הרמדי.

כוחן של התרופות לרפא

19. (תרופות מרפאות על-ידי כוונן שונה של מצב האדם.) מכיוון שמחלות אינו אלא שינוי מצב אצל אנשים בריאים, שינוי שמביע עצמו דרך סימני מחלה, וכיון שרפוי אפשרי רק דרך שינוי מצבו של החולה חזרה למצב של בריאות, ניתן לראות מכך בקלות שתרופות תוכלנה לרפא רק אם יכילו את הכוח לכוון באופן שונה את המצב האנושי שמתבטא ברגשות ובתפקודים. ברור שכוח הרפוי של תרופות חייב להישען רק על היכולת לשנות את המצב האנושי.

20. (כוח הרפוי של תרופה יכול להיות ידוע רק ע"י ניסוי השפעתו על בריאות האדם) כוח הרוח החבוי שמצוי בתווך הדינאמי הפנימי של התרופות משנה את המצב האנושי ובכך מרפא את המחלה, לכשעצמו אינו ניכר ע"י מאמץ אינטלקטואלי בלבד. רק בניסוי, רק ע"י ביטוי הברור בזמן שהוא חודר למצב האנושי אנו יכולים לתפוס זאת באופן ברור.

21. (כוח התרופה לרפא מתגלה בסימפטומים שהוא גורם אצל אדם בריא. הסימפטומים הללו מגלים את כוח מחוללי המחלה של התרופה שהם מקבילים לכוח הרפוי שלה.) מכיוון ש:

1. כוח הרפוי הדינאמי של תרופה אינו ניתן להבחנה ו:
2. בניסויים טהורים שנעשו עם תרופות (פרובינג) גם המתבונן חד העין ביותר לא הצליח לתפוס דבר ברור שיכול להגדירה כתרופה או כאמצעי רפוי, מלבד כוחן להוציא שינוי במצבו הגופני של האדם ובמיוחד לכוון באופן אחר את מצבו של האדם הבריא ולעורר בו סימפטומי מחלה מיוחדים.

נובע מכך שכאשר התרופות פועלות כאמצעי רפוי הן יכולות בדרך דומה להוציא את יכולת הרפוי שלהן אל הפועל בדרך הזו: כוחן לכוון מחדש את המצב האנושי ע"י היותן גורם לסימפטומים מיוחדים. לפיכך עלינו לפעול עם מהלך המחלה שתרופה גורמת בגוף החי כדרך היחידה לגלות את כוחם הפנימי המודגש המרפא. ממהלך המחלה הזה, אנו לומדים את כוחות גורמי המחלה שהם בוזמנית גם כוחות-הרפוי שיש לכל תרופה ותרופה.

סימפטומים דומים והפוכים שנגרמים על-ידי תרופות ומחלות

22. (תרופות מרפאות ע"י גרימת מצב מחלה שמסלק מחלה שאותה רוצים לרפא.) מאחר ו:

1) אין שום דבר אחר שנראה במחלה מלבד מערך הסימפטומים והסימנים, שיש לסלקו בעת מחלה כדי להחזיר את החולה לבריאות.
2) התרופות אינן יכולות להפגין כל רפוי אחר אלא רק את נטייתן לגרום סימפטומים של מחלה באדם הבריא ולסלקן מהחולה.
מכך נובע ש:

1) תרופות נעשות לרמדי (אמצעי רפוי) ויכולות לחסל מחלה ע"י העלאה של תהליך מסוים וגרימת סימפטומים (גרימת מצב מחלה מלאכותי) ובכך להוציא ולחסל את הסימפטומים שכבר קיימים שהוא מצב המחלה אותו רוצים לרפא, ו:
2) ולגבי מערך הסימפטומים של המחלה שרוצים לרפא, שצריך לחפש תרופה שהוכח שיש לה הנטייה הרבה ביותר לגרום לסימנים דומים או הפוכים. על פי מה שהניסיון מראה על סוג הסימפטומים הרפואיים (הדומים וההפוכים) כדי להוציא סימפטומים חולים ולהפוך אותם לבריאים בדרך קלה בטוחה וקבועה.

23. (טיפול אנטיפטי : סימפטומים של מחלות עקשניות הופכים להיות יותר קשים ע"י תרופה נוגדת- תרופה אנטיפטית)

בכל מקרה , כל ניסוי טהור וכל ניסוי מדויק משכנע אותנו שסימפטומים למחלות עקשניות מושמדים מעט מאוד ע"י תרופה שמתנגדת לסימפטומי המחלה (בדרך האנטיפטית או הפאליטבית) כך שאחרי הקלה קצרה הסימפטומים של המחלה יוצאים שוב אלא שהפעם בדרגה גבוהה יותר ובחומרה רבה יותר. (56, 62, 69)

24. (טיפול הומאופטי: תרופה שניתנת יכולה לייצר מחלה מלאכותית מאד דומה למחלה הטבעית.)

לכן לא נשארה דרך רפואית אחרת שמבטיחה עזרה אלא הדרך ההומאופתית. בהומאופתיה, מחפשים תרופה שניתנת לטוטאליות של הסימפטומים, ובהתייחס לגורם המעורר (כשהוא ידוע) ולנסיבות הנלוות – מחפשים תרופה שיש לה הכוח והנטייה לגרום למחלה מלאכותית הכי דומה למחלה שעליה מדובר (התרופה נבחרת מבין כל התרופות שיכולת השינוי שלהן ידועה מניסוי על אנשים בריאים)

25. (תרופות במינון נכון, מרפאות את המחלות שהסימפטומים שלהם הכי דומים לסימפטומים של התרופה.)

בכל הניסויים הקפדניים והטהורים מלמדים אותנו את הדברים הבאים : תרופה שדרך השפעתה על גופם של אנשים בריאים, תראה שהיא יכולה לגרום למספר רב של סימפטומים דומים לאלה שנמצאו במחלה אותה רוצים לרפא . ויכולה גם (בפוּטנֶץ ובמינון הנכון) לסלק את מערכת הסימפטומים של המחלה במהירות ביעילות ובאופן קבוע.(פרגרף 6, 16). התרופה משנה את המחלה הקיימת בכללותה למצב של בריאות. כל התרופות ללא יוצא מן הכלל מרפאות את המחלה שהסימפטומים שלהן דומים לסימפטומים של התרופה, ולא משאירות אחד מהם ללא מרפא.

26. (כאשר שתי השפעות דינאמיות דומות נפגשות באורגניזם החי החזקה מכבה את החלשה . זהו חוק הדמיון שעליו נשען כל ריפוי אמיתי .)

כל זה מבוסס על חוק טבע הומאופטי שהתגלה מדי פעם ונשמר מזמן עתיק, אבל לא זכה להכרה ובל זאת מונח בבסיס של כל ריפוי מאז ומעולם : באורגניזם החי ההשפעה הדינאמית החזקה מכבה את החלשה, אם ההשפעה החזקה דומה לחלשה בביטוי שלה. (ושונה ממנה באופן הפעולה)

27 (מחלה תעלם באופן יסודי , מהיר וקבוע רק ע"י תרופה שתגרום למערכת סימפטומים דומה למחלה וחזקה ממנה.)

יכולת הריפוי של התרופות מבוססת על כך שהסימפטומים דומים לאלה של המחלה עם כוח בעל משקל רב יותר.(פרגרף 26-22) כל מקרה ייחודי של מחלה מושמד באופן בטוח, יסודי, מהיר וקבוע , רק ע"י תרופה שתגרום לאדם מערכת סימפטומים שהיא הכי מושלמת והכי דומה למקרה המחלה. אבל באותו זמן תעלה על המחלה בכוחה.

28. (איך תרופה הומיאופטית מרפאה.)

חוק הריפוי הטבעי הזה אישר את עצמו בניסויים ותוך רכישת ניסיון. לכן הוא מתקיים כעובדה. הסברים מדעיים לגבי איך זה קורה, לא חשובים בעיני ואינני מייחס חשיבות לניסיונות להסביר זאת. ההיבטים הבאים הם בעלי סבירות שניתן לוודא מכיוון שהם מבוססים על הנחת יסוד אמפירית.

29.

(1) כל מחלה (שאיננה מקרה כירורגי ברור) מבוססת על העיקרון של קלקול דינאמי, של כוח החיים שלנו בתחום הרגשי והתפקודי.
(2) עקרון החיים שאיבד את כיוונו הדינאמי התקין ע"י מחלה טבעית, נאחז בזמן ריפוי הומיאופטי בתסמונת המחלה הדומה והחזקה באופן מלאכותי שהיא תוצאה של הפוטנץ הרפואי שנבחר בדיוק עפ"י דמיון הסימפטומים.
(3) ההרגשה של המחלה הדינאמית הטבעית (החלשה) מועלמת בגלל עקרון החיים, מנקודה זאת ואילך, בגלל שכוח החיים מושפע מהמחלה המלאכותית החזקה יותר.
(4) השפעת המחלה המלאכותית נעלמת במהירות ומשאירה את המטופל חופשי ובריא. הדינאמיות ששחררה יכולה להמשיך את החיים בבריאות.

התהליך הזה אפשרי מכיוון שהוא נשען על ההצעות הבאות:

30. (תרופות מרפאות מחלות כי פעולן יותר אפקטיבית על גוף האדם. זה נובע, בחלקו, מיכולתנו לווסת את המנה.)

הגוף האנושי מרשה לעצמו להשתנות באופן אפקטיבי יותר ע"י תרופות מאשר ע"י מחלות טבעיות מגרות (במידת מה, כי יש בכוחינו לשלוט בהתאמת המנה). זאת בגלל שהתרופות המתאימות ירפאו מחלות טבעיות.

31. (הכוח של מחלות טבעיות לגרום לנו להיות חולים תלוי ברגישות שלנו ובחשיפה שלנו אליהם.)

הפוטנץ המזיק, שהוא בחלקו פסיכולוגי ובחלקו פיזיולוגי, (לו אנו קוראים - מחלה מדבקת) לא מכיל כוח מוחלט לקלקול מצב האדם. אנחנו חולים רק כאשר האורגניזם שלנו חשוף באופן מספיק ומדויק ופתוח להתקפה ע"י גורם המחלה הקיים, ויכול להשתנות ולהתמקם במצב לא תקין של רגשות ותפקודים. לפיכך הפוטנץ המזיק לא גורם לכל אחד להיות חולה בכל פעם.

32. (כוח התרופות להשפיע על בריאותו של כל אדם הוא מוחלט ובלתי תלוי. השפעת תרופה תורגש אם המנה גדולה מספיק.)

המצב שונה לחלוטין עם מחולל המחלה המלאכותי לו אנו קוראים תרופה. כל תרופה אמיתית עובדת כל הזמן בכל מצב על כל אדם חי ומעוררת בו את הסימפטומים המיוחדים. הסימפטומים הללו יובחנו באופן בולט אם המנה מספיק גדולה. לכן זה ברור שכל אורגניזם חי צריך להיות מושפע ע"י המחלה של התרופה בכל הזמן ובאופן מוחלט ובלתי תלוי. אין זה כך במחלה טבעית.

33. (הניסיון מראה שאנרגיות רפואיות משפיעות על הבריאות באופן בלתי מותנה בעוד שאנרגיות של מחלות טבעיות משפיעות על הבריאות רק בתנאים מסוימים.)

מכל ניסיון שהוא יוצא באופן בלתי מעורער שהאורגניזם האנושי החי, חשוף הרבה יותר ונוטה להרשות לעצמו להיות מעורר יותר ולשנות את מצבו ע"י הכוח הרפואי מאשר ע"י מחלות רגילות מזיקות ומיאזמות מדבקות. במילים אחרות מזהמים של מחלות מכילים כוח לשנות את מצב

האדם המעורער הניתן להשפעה רבה בעוד שאנרגיות רפואיות, הן בעלות כוח מוחלט בעל משקל רב יותר מאשר המחלות המזיקות.

34. (כדי לרפא, לא מספיק שהתרופה תהיה חזקה מהמחלה, עליה להיות מסוגלת לייצר מחלה מלאכותית הדומה ככל האפשר למחלה הטבעית.)

הכוח הרב שהמחלה המלאכותית יכולה לשחרר אינו הדרישה היחידה לריפוי של המחלה הטבעית. מעל לכל התרופה חייבת להיות, בעלת יכולת לייצר מחלה מלאכותית דומה ככל האפשר למחלה אותה רוצים לרפא. עם האנרגיה החזקה במעט שלה היא תוכל להחליף את כוח החיים של האינסטינקט (שאינו לו שיקול או זיכרון) לצורת המחלה הדומה מאד למחלה הטבעית. היא עושה זאת לא רק כדי להסתיר את התחושות של המחלה הטבעית בכוח החיים אלא כדי להעלים כליל ולהשמיד את התחושות הללו.

שום מחלה קודמת לא תוכל להירפא, אפילו ע"י הטבע, ע"י מחלה לא דומה ולו החזקה ביותר. רק מעט ממנה ירפא בעזרת טיפול רפואי (כמו הרפואה האלופטית) שאין ביכולתו לגרום למחלה דומה בגוף הבריא.

מחלות לא דומות

כדי להבהיר את הנושא יש לשים לב לנקודות הבאות:

מצב שבו שתי מחלות שונות קיימות יחד באדם אחד ו.

התוצאה של טיפול אלופטי לא מתאים, זה שאינו יכול לייצר מחלה מלאכותית דומה למחלה שאותה רוצים לרפא.

מכאן יהיה ברור ש:

אפילו הטבע לא יכול להוציא מחלה שונה שכבר קימת ע"י מחלה חזקה יותר שאיננה הומאופטית.

השימוש בתרופות אלופטיות ולו החזקות ביותר לא יכול לרפא שום מחלה.

36. (אם יש המחלה הקודמת בעלת אותו כוח או חזקה יותר היא תהדוף מחלה חדשה.)

אם שתי מחלות שונות נפגשות בגוף האדם והן בעלות כוח זהה, או שהמחלה הקודמת חזקה יותר, כי אז המחלה הקודמת תעכב את החדשה מלחדור אל הגוף.

(מחלות כרוניות קשות מעכבות מחלות מדבקות מתונות.)

1) משהוא שכבר סובל ממחלה כרונית רצינית לא יידבק בדיזנטריה עונתית או מחלה מידבקת מתונה (צפדינה הודפת דבר)

2) עפ"י לארי הצפדינה לא פורצת כשיש דבר.

(אקזמה דוחה הידבקות בדבר.)

3) עפ"י לארי אנשים שסובלים מאקזמה לא חולים דבר.

(רככת הודפת חיסון נגד אבעבועות.)

4) עפ"י ג'אנר רככת מונעת השפעה של חיסון אבעבועות.

(שחפת מונעת הדבקות במחלת חום מדבקת.)

5) עפ"י ואן הילדברנד שחפת מונעת הידבקות במחלות חום.

37. (טיפול אלופטי מתון לא מרפא או משנה מחלה כרונית חזקה אפילו אם הטיפול נמשך שנים) לכן גם, תחת טיפול רפואי רגיל מחלה כרונית ממושכת תישאר כפי שהייתה גם בטיפול אלופטי עדין. זאת אומרת ע"י תרופות שלא יודעות לייצר סימני מחלה דומים. מחלה כרונית ממושכת לא מגיבה לטיפול אלופטי עדין אפילו אם הוא נמשך שנים. רואים זאת באופן יומיומי בעבודה לכן אין צורך בדוגמאות

38. (אם המחלה הלא-דומה החדשה חזקה יותר היא תשהה את המחלה הישנה אבל לא תוציא אותה)

כאשר המחלה החדשה לא דומה וחזקה יותר, המחלה החלשה שיש לפציינט תושהה ותדחה ע"י המחלה החזקה עד שהחדשה תסיים את מהלכה או תרפא. ואז המחלה הישנה חוזרת שוב ללא ריפוי.

(גזזת מעכבת אפילפסיה)

שני ילדים שחלו באפילפסיה היו חופשיים מהתקפים בזמן מחלת גזזת. אבל ברגע שהפריחה בראש חלפה, האפילפסיה חזרה כמו קודם. (עפ"י טוליפוס)

(צפדינה מעכבת גרד)

גירוד של דיאטזיס נעלם כשנדבקים בצפדינה. הוא חזר כשהצפדינה נרפאה.

(טיפוס מעכב שחפת.)

3. מקרה של כיב שחפתי נרגע כאשר הפציינט נדבק בטיפוס אלים. כאשר הטיפוס חלף השחפת חזרה (עפ"י שבליה)

(מניה מעכבת שחפת)

4. אם פציינט שחפתי חולה במאניה השחפת על כל סימניה

מועלמת ע"י המאניה, אבל כשהמניה חולפת השחפת חוזרת מיד והורגת. (עפ"י רייה) (אבעבועות מעכב חצבת.)

(חצבת מעכבת הופעת פצעי מוגלה אחרי מתן חיסון נגד אבעבועות.)

(אבעבועות פרות מעכבים חום של שנית, ושנית מעכבת אבעבועות פרות)

(חצבת מעכבת אבעבועות פרות. חצבת מעכבת חיסון נגד אבעבועות.)

(חיסון נגד אבעבועות מעכב חזרת.)

וככה זה עם כל המחלות הלא-דומות: החזקה מעכבת את החלשה (אלא אם הן מתערבות זו בזו) אך הן אף פעם לא מרפאות זו את זו.

39. (טיפול אלופטי אגרסיבי רק מדכא או מעכב מחלה כרונית לזמן הטיפול. לאחר הטיפול המחלה תמיד חוזרת בצורה הקודמת או באופן קשה יותר)

במשך מאות שנים ראו אנשי הרפואה את פעילות המחלות הטיבעיות זו על זו. הם ראו שהטבע עצמו לא יכול לרפא מחלה ע"י התערבות של מחלה אחרת, אם המחלה הזו לא דומה למחלה הראשונה השוכנת בגוף החולה. מה אפשר לחשוב על דרך פעולה שהמשיכה לטפל כך במחלות הכרוניות בעזרת תרופות שאלוהים יודע לאיזה מחלות הן יכולות לגרום - ברור שלא דומה למחלה שאותה רוצים לרפא?

גם אם הרופאים הללו לא התבוננו במדויק, עפ"י התוצאות הדלות של הטיפולים שלהם היה עליהם להבחין שהם במסלול הלא נכון. האם לא ראו שע"י הטיפול האלופאטי הם יוצרים מחלות חדשות שרק מעכבות ומדכאות את המחלה הראשונה, זאת כל עוד הטיפול נמשך. האם לא ראו שהמחלה תמיד חוזרת שוב- ועליה לחזור שוב – ברגע שהויטליות של הפציינט יורדת והוא לא מאפשר להתקפות האלופטיות להמשך בחייו?

*לדוגמא:

1. משלשלים מדכאים גרד בעור. הגרד חוזר עם סיום השימוש בתרופה.

2. לא מרפאה מחלות כרוניות.

3. אפילפסיה מדוכאת ע"י

*4. מרשמים מורכבים הם אלופטיים בדיוק כמו תרופות משלשלות.

40. (לפעמים שתי מחלות עם עוצמה שווה יוצרים מחלה מסובכת שבה כל מחלה משתלטת על איבר שונה בגוף)

יכול גם לקרות שמחלה חדשה אחרי שתשהה זמן רב באורגניזם חוברת למחלה הישנה השונה ממנה והן יוצרות מחלה מורכבת. כל מחלה לוקחת את חלקה באורגניזם באיבר מסוים המתאים לה. היא "לוקחת" רק את האיבר המתאים ומשאירה את שאר הגוף למחלה הראשונה. לדוגמא: חולה במחלת מין יכול לחלות בפסורה ולהיפך, אך שתי המחלות השונות הללו לא יכולות לרפא זו את זו. כאשר הגרד מתחיל להופיע אצל חולה במחלת מין, סימפטומי מחלת המין יורדים. אבל עם הזמן (מכיוון שמחלת המין חזקה כמו הגרד) שתי המחלות מתערבות זו בזו, ז"א כל אחת לוקחת לעצמה חלקים מהאורגניזם שמתאימים לה. הפציינט בשלב זה, חולה יותר וקשה יותר לריפוי.

(אבעבועות מתרכבת עם חצבת)

כאשר שתי מחלות זיהומיות נפגשות (כמו אבעבועות וחצבת), אחת מעכבת את השניה (כפי שהודגם בפרגרף 38). אבל קרו מקרים נדירים במגיפות קשות שבהן שתי מחלות אקוטיות פרצו באופן סימולטני באותו גוף, והסתבכו יחד לזמן קצר. (לדוגמא: אבעבועות וחצבת לאותו אדם באותו זמן). במגיפה שבה אבעבועות וחצבת קרו יחד היו כ- 300 מקרים שבהן המחלות דחו או מנעו זו את זו. החצבת פורצת 20 יום אחרי שהאבעבועות קרו לאותו אדם, והאבעבועות פורצת 17-18 יום אחרי החצבת, כך שהמחלה הראשונה מסיימת את פעולתה קודם. למרות זאת ראסל העלה מקרה שבו שתי המחלות הללו פרצו אצל אותו אדם בו זמנית. רייני ראה זאת אצל שתי ילדות. מוריס ראה שני מקרים כאלה בכל שנות עבודתו. מקרים דומים מתוארים אצל אחרים.

זנקר ראה אבעבועות פרה מתערבות בחצבת.

ג'נר ראה מקרה של אבעבועות פרה נמשכות יחד עם טיפול כספית לסיפיליס.

41. (מחלות מורכבות קורות בטבע אך הן מתרחשות לעיתים קרובות יותר ע"י טיפול אלופטי ארוך. המחלה הטבעית ומחלת התרופה המלאכותית חיות בזוג וגורמות לחולה "לזכות" בשתי מחלות.)

לעיתים קרובות נראה מחלות לא דומות שמסתבכות באותו גוף, שהן תוצאת סיבוך של הליך רפואי (אלופטי) שקורה כתוצאה מטיפול בתרופות לא נכונות. כתוצאה משימוש מתמשך של תרופות לא נכונות, מחלות חדשות (שקשורות לאופי הטיפול האלופטי) נקשרות למחלה המקורית אותה רצינו לרפא. המחלות הללו מתרכבות עם המחלה הכרונית השונה שהתרופות האלופטיות לא הצליחו לרפא ללא פעולת הדמיון (הומאופטיה).

בדרך זו מחלה כרונית מלאכותית חדשה נוספת למחלה הראשונה הטבעית, ובכך גורמת לאדם עם המחלה הפשוטה לחלות במחלה נוספת שהיא קשה יותר ולפעמים לא ניתנת לריפוי. המחלה הכפולה הזאת בד"כ הורגת. מקרים שפורסמו בעיתונים רפואיים מאשרים זאת.

(מקרים של מחלות מורכבות טבעיות הופכים להיות מסובכים עוד יותר ע"י טיפול אלופטי. הם מאד קשים לריפוי או לא ניתנים לריפוי.)

מאותו סוג הן המחלות שבהן סיפיליס מתחברת עם גרד או לעיתים רחוקות יותר חיבור של סיפיליס עם זיבה. המחלות המחוברות הללו לא נרפאות מטיפול חוזר של מנות גדולות של כספית. קורה דווקא שהמחלות המחוברות הראשונות נמשכות באורגניזם לצד החולי שיצרה הכספית. זה יוצר מפלצת מסובכת של מחלות (ששמן הכללי-מחלות מין) שקשה או בלתי אפשרי לרפאן.

42. במקרים מסוימים (כפי שראינו ב40). הטבע עצמו מאפשר לשתיים ואף שלוש מחלות טבעיות להיפגש באותו גוף. אבל המורכבות הזאת מתרחשת במחלות שאינן דומות זו לזו-

מחלות שעפ"י חוקי הטבע הניצחים לא יכולות להשמיד להוציא או לעכב זו את זו. כך קורה ששתיים או שלוש מחלות "מתחלקות" בגוף. כל מחלה לוקחת את האיבר והמערכת המתאימים לה. בגלל אי הדמיון של המחלות זה יכול להתרחש בלי לגרום נזק לאחדות החיים.

מחלות דומות

43. (כאשר שתי מחלות דומות נפגשות המחלה החדשה החזקה מרפאה את המחלה החלשה) התוצאות שונות לחלוטין כאשר שתי מחלות דומות נפגשות בגוף (ז"א כאשר מחלה חזקה חוברת למחלה דומה שכבר קיימת בגוף). כאן אנו רואים איך ריפוי קורה בטבע ואיך עלינו לרפא.

44. שתי מחלות דומות לא יכולות להדוף זו את זו (כפי שהוסבר לגבי מחלות לא-דומות ב-36 - 37) או לעכב זו את זו כך שהמחלה הראשונה חוזרת אחרי שהראשונה סימה את פעולתה. (כפי שהוסבר על מחלות לא-דומות בפרגרף 38-39) וגם לא יכול להתקיים מצב שבו מחלות דומות מתקיימות זו ליד זו באותו גוף או יוצרות מחלה כפולה מורכבת (כפי שהוסבר לגבי מחלות לא-דומות בפרקים 40-41).

45. לא! שתי מחלות נבדלות במופע שלהן אך דומות בביטוי ובפעולתן, בסבל ובסימפטומים שהם גורמים, תמיד ובכל מקום הם ישמידו זו את זו כשייפגשו באורגניזם. ז"א המחלה החזקה משמידה את החלשה יותר. לא קשה לנחש את הסיבה לכך: בהתאם לדמיון האקטיבי, המחלה החזקה הנוספת תובעת לעצמה בדיוק את אותם איברים באורגניזם שהיו עד אז מושפעים ע"י המחלה החלשה. כתוצאה מכך המחלה החלשה לא יכולה לבטא את עצמה באיברים והיא נמוגה.

במילים אחרות כאשר המחלה החזקה הדומה שולטת ברגשות של המטופל, כוח החיים מושפע רק מהמחלה החדשה. הוא לא יכול להרגיש את המחלה החלשה הדומה. המחלה החלשה נעלמת – היא לא קיימת יותר - כי היא אף פעם לא היתה חומר אלא כוח רוחני. כוח החיים נשאר מושפע רק ע"י המחלה הדומה והחזקה – התרופה וגם זאת רק באופן זמני.

46. דוגמאות רבות יכולות להינתן על מחלות שבדרך הטבע נרפאו בצורה הומאופתית, על ידי מחלות אחרות, שהציגו סימפטומים דומים. אך מטרתנו היא לדבר על משהו מוחלט וודאי – כדי לתחום את תשומת ליבנו - אך ורק לאותן מחלות בודדות - שהן תמיד זהות וללא ספק - צומחות ממיאזמה קבועה ולכן ראויות לשם מובהק ומוגדר. בין אלה, מחלת האבעבועות השחורות, אשר מעוררת חרדה משום הסימפטומים החריפים שלה, סילקה וריפאה מספר מחלות בעלות סימפטומים דומים. כמה שכיח שמחלה זו יוצרת דלקות-עיניים אלימות, לעיתים עד גרימת עיוורון, וראו על ידי הרכבת הנסיוב ריפא דה-זוטו - דלקת עיניים כרונית לצמיתות, לירוי ריפא אחרת.

עיוורון בן שנתיים, שבא כתוצאה ממכת חום מודחקת, נרפא בשלמותו על ידי הדבקה במחלת האבעבועות השחורות, על פי קליין.

לעיתים קרובות גורמת מחלת האבעבועות השחורות לחירשות ולקשיי נשימה - ואת שתי המחלות הכרוניות הללו - היא סילקה בהגיען לשיאן, כמו שצפה Fr. J. Closs. התנפחות של האשך, אפילו בעלת אופי חריף וחמור - היא סימפטום שכיח של מחלת האבעבועות השחורות - ועל בסיס זה, היה אפשרי, (כפי שצפה קליין), לרפא מתוקף הדמיון - התנפחות גדולה וקשה של האשך השמאלי - אשר

התפתחה כתוצאה מחבלה.
(בסעיף דוגמאות נוספות, אשר ממחישות את אותו הרעיון).

47. בלתי אפשרי שיהיו הוראות יותר מדויקות ומשכנעות לרופא מאשר אלו, באשר לצורת הבחירה של פוטנץ המחלה המלאכותית (תרופה) כדי לרפא בביטחון במהירות ובאופן קבוע בהתאם לתהליכי הטבע.

48. סבל קיצוני או מחלה לא יכולים להרפא ע"י הטבע כפי שראינו בדוגמאות לעיל, או ע"י אומנות הרפואה או ע"י פוטנץ מחלה שונה אפילו אם יהיה חזק ביותר, אלא רק אם יהיה דומה בסימפטומים וקצת יותר חזק, זאת עפ"י חוקי טבע נצחיים ובלתי מעורערים, שלא הובנו כהלכה עד כה.

49. נוכל למצוא עוד הרבה תרופות הומיאופטיות טבעיות מסוג זה אם תשומת הלב של המתבונן היתה ממוקדת אליהן ואם הטבע לא היה כל כך חסר במחלות הומיאופטית שעוזרות.

מדוע תרופות טובות יותר בריפוי מאשר מחלות טבעיות.

50.

(ככלים לריפוי הומיאופטי מחלות טבעיות לוקות בחסר מהסיבות הבאות)
לטבע הגדול עצמו יש רק מחלות מיאזמתיות אחדות לעזרה: הנטייה לגרד, חצבת ואבעבועות. כתוצאה מכך מעט מחלות יכולות להירפא ע"י מחלות טבעיות אחרות. בחלק מפוטנץ המחלות (בעיקר אבעבועות וחצבת) יש איום לחיים יותר מאשר ריפוי למחלה. אחרות, כמו הגרד, (הן כרוניות). אחרי שישלימו את הריפוי של המחלה הדומה הן עצמן דורשות ריפוי כדי שיושמדו.

שני התנאים הללו (2-3) הופכים את השימוש במחלות טבעיות כתרופה הומיאופטית, לקשה, לא בטוח ומסוכן.

יש מעט מאד מצבי מחלה שאפשר למצוא את הדומה להן (באופן הומיאופטי) באבעבועות, חצבת, או במחלת הגרד! משום כך מעט מאד מחלות יכולות להירפא בדרך המפוקפקת האת. 5. הצלחה בריפוי באה עם סכנה של הדבקות במחלה, בגלל שהמנה של פוטנץ המחלה לא ניתנת להפחתה לפי התנאים כפי שניתן לעשות בתרופות. ומצד שני משהוא שנגוע במחלה אחת יתכסה בסבל ובסכנה של כל מחלת החצבת או האבעבועות- כדי להירפא מהמחלה הראשונה. ולמרות זאת ממקרות זאת יש לנו כמה תרופות מצוינות. ובכל עובר חוק טבע יחיד גדול ומרפא : ריפוי על ידי דמיון בסימפטומים!

51.

(יתרונות התרופות כמכשיר לריפוי.)

חוקי הריפוי הללו התוודעו לרוח האנוש מעובדות כאלה שהיו מספיקות בנושא זה. מאידך ראו איזה יתרונות יש לאדם מהאופי הגס של מקריות.

(מספר הפוטנצים המרפאים העומד לרשותנו.)

1) יש אלפי פוטנציו מחלה הומיאופטיים העומדים לרשותנו להקלת הסבל והם פרוסים על פני העולם. בהם יש גורמי מחלה מכל אפשרויות הפעולה.

(מספר המחלות היכולות להירפא ע"י חומרים רפואיים.)

2) פוטנציו של מחלות (חומרים רפואיים) יכולים להביא עזרה הומיאופטית לכל המחלות הטבעיות המתקבלות או לא מתקבלות על הדעת

(זמן הפעולה)

3) ברגע שהם סיימו את פעולתם המרפאת, הכוח שלהם נכבש ע"י כוח החיים ונעלם מבלי "לבקש" עזרה נוספת כדי לסלקו שוב, כפי שקורה במחלת הגרד.

(חוזק המנה).

4) הרופא יכול לדלל, לחלק, ולהפחית את המנה למעט שבמעט, לנקודה שבה התרופה נשארת חזקה רק במעט מהמחלה הדומה אותה רוצים לרפא.

(רמת הבטיחות)

5) בצורת התאמת הריפוי הזאת אין צורך בהתקפה אלימה על האורגניזם כדי להשמיד מחלה עקשנית ומתמשכת ביותר. הריפוי תופס מקום רק בדרך עדינה, בלתי נראית ובכל זאת משנה את המצב מעיניו וסבל לריפוי מלא והשבת הבריאות.

טיפול הומאופתי לעומת טיפול אלופתי.

52.

(הומאופתיה מבוססת על תצפיות ניסיונות וניסיון קליני בעוד שאלופתיה מבוססת על הנחות

והשערות.)

יש רק שתי דרכים עיקריות לטיפול רפואי-הומאופתית ואלופתית. הדרך ההומאופתית מבוססת את כל פעולתה על תצפיות מדויקות בטבע, ניסיונות זהירים וניסיון טהור. היא לא נוסתה באופן רחב עד לזמני. האלופתיה (או ההטרופתיה) לא עושה זאת. כל דרך הפוכה באופן קוטבי לרעותה. רק משהוא שלא מכיר את שתיהן יכול להיכנע לאשליה שאפשר לגשר בין או לאחד אותן. רק אדם כזה יעשה את עצמו כה מגוחך עד כדי לנסות ולעבוד בשתי הגישות גם יחד, לפי בקשת הפציינט. ניסיון כזה יהיה בגידה בהומאופתיה הנצחית.

53.

(דרך הריפוי ההומאופתי)

ריפוי אמיתי ועדין קורה רק בהומאופתיה, שכפי שהיסקנו בניסיון ודוקציה (25-7) היא הדרך הנכונה. זו היא הדרך שבה נעשה הריפוי בדרך הבטוחה ביותר, המהירה והקבועה, באמצעים אומנותיים, כי הדרך הריפויית הזאת נשענת על חוקי טבע שיעילותם מוכחת. הדרך ההומאופתית הטהורה היא היחידה הנכונה, היחידה הישירה האפשרית בדרך של אומנות אנושית, כפי שיש ישר אחד בלבד דרך שתי נקודות.

54.

(טיפול אלופתי)

הדרך האלופתית שלטה מזמנים קדומים, והופיעה בדרכים שונות, הקרויות - שיטות. היא השתמשה בדברים רבים ושונים נגד מחלות אבל תמיד לא נכונים. כל אחת מהשיטות שבאו זו אחר זו היו גם שונות זו מזו וכבדו את עצמן בשם רפואת היגיון. כל אחד שהוסיף נדבך לשיטה הזאת ראה עצמו כחודר לטבע הפנימי של החיים של הבריאים והחולים, הוא זהה בוודאות ובהתאם נתן מרשם שיסלק את הגורם המזיק, ואיך לסלקו כדי להחזיר לחולה את הבריאות- כל זה על סמך הנחות ריקות ואמונות שרירותיות מבלי לראות את הטבע ולהקשיב, בלי דעות קדומות, לקול הניסיון.

מחלות נראו כמצבים שהופיעו כמעט תמיד באותה צורה. לכן כל השיטות נתנו שם למחלות הדמיוניות וכל שיטה סיווגה אותן באופן שונה. בהתבסס על ההנחות נעשו פעולות שהיו אמורות להוציא ולרפא את המחלה ע"י תרופות שונות (ראה את כמות ספרי הרוקחות)

טיפול רפואי אנטיפתי

55.

(הטיפול האנטיפתי מרמה את החולה בעזרת הקלה פליאטית מהירה)

מיד לאחר ההכרה בכל אחת משיטות הטיפול, האנשים שוכנעו שע"י דבקות בשיטה הסבל והמחלה גוברים. האנשים היו עוזבים את השיטות הללו לולא היו גורמות להם להקלה מיידית שהושגה ע"י גילויים אמפיריים שפעולתן המקילה המיידית היתה ברורה לפציינט. במידה מסוימת זה חזק את האמון ברופאים.

56.

השיטה הפליאטיבית (אנטיפאתית) הוצעה לפני שבע עשרה מאות, בעקבות משנתו של גלן-קונטרריה קונטרריס. עפ"י שיטה זאת הרופאים היו יכולים לזכות באמון החולים בכך שרימו אותם ע"י שפור מידי. נראה בהמשך כיצד שיטה זאת אינה עוזרת (במחלות שאינן בעלות מהלך מהיר). זוהי השיטה היחידה בין הגישות האלופתיות שיש לה נגיעה לחלק מהסימפטומים של המחלה הטבעית, אבל באיזה יחס! באמת רק לחלק הפנימי שיש להימנע ממנו אם איננו רוצים לרמות או ללעוג לחולה הכרוני.

57.

(טיפול אנטיפתי מתמקד על סימפטום מחלה יחיד, ומוציא סימפטום רפואי שהוא הפוך לסימפטום המחלה)

כדי להתקדם באופן אנטיפתי, הרופא הרגיל מתרכז בסימפטום יחיד שמציק, הוא אינו לוקח בחשבון ואינו רואה את כל שאר הסימפטומים. לסימפטום הזה הרופא נותן תרופה שמציעה את הסימפטום ההפוך לזה שאותו באים לרפא, ובכך נוצר אפקט הקלה (פאליטיבי) מידי. תרופות עתיקות הורו לו לעשות זאת במשך חמש האות שנים.

לדוגמא, הרופא:

(נותן אופיום לכאב שלשול ונדודי שינה)

1. נותן מנות חזקות של אופיום לכאבים מכל סוג כי אופיום מרדים את הרגישות במהירות. הוא נותן אותה תרופה לשלשול כי זה עוצר ומרדים את פעילות המעיים במהירות. הוא גם נותן אופיום לנדודי שינה וזה גורם במהירות לתרדמה ושינה ריקה.

2. נותן סם משלשל לעצירות.

3. שם יד עם כווייה במים קרים ובגלל הקור יש תחושה רגעית שהכאב השורף נעלם.

4. שם את החולה שמתלונן על קור וחסר לו חום ויטאלי, באמבטיה חמה, שמחממת אותו באופן רגעי.

5. נותן לחולה שסובל מחולשה מתמשכת לשתות יין וכך הוא מרגיש לרגעים תחושה של חיות ורעננות.

גם במקרים אחרים הוא נותן דברים שגורמים להקלה בדרך אנטיפתי, אבל יש לו רק גורמים מעטים נוספים, מכיוון שאומנות הרפואה הרגילה יודעת את פעולתם המיוחדת של מעט חומרים נוספים.

58.

(טעות ראשונה בשיטה האלופתית היא שרק חלק אחד מהשלם מטופל)

זהו טיפול שגוי בעיקרו סימפטומטי שבו רק סימפטום יחיד המיצג חלק קטן מהשלם מסופק באופן חד צדדי. ברור, שעזרה לטוטאליות של הסימפטומים שהיא מה שהחולה רוצה איננה ניתנת.

(טעות שניה: אחרי הקלה קצרה טיפול אנטיפתי מייצר החמרה של המחלה כולה.)

2. גם אם ניקח בחשבון את הטיפול הרפואי הניתן יש לבדוק את הניסיון-האם קרה מקרה טיפולי אחד שלאחר טיפול אנטיפתי במחלה מתמשכת לא קרתה הרעה בהמשך (אחרי הקלה קצרה) וההרעה היא של המחלה כולה. כל מי שיעשה תצפית יראה שאחרי הקלה קצרה תקרה תמיד וללא יוצא מהכלל, החמרה. לרופא הרגיל יש הסבר אחר להחמרה. הוא ייחס זאת לרעילות של המחלה שמגלה את עצמה בשלב זה או שייחס זאת למחלה אחרת שיצאה.

59.

(החמרות לאחר טיפול אנטיפתי)

סימפטומים חשובים של מחלות עקשניות לא טופלו מעולם ע"י אמצעים אנטיפתיים פליטיביים מבלי שיקרה ההפך, מבלי שתהיה חזרה ובצורה חמורה יותר, של המחלה אחרי שעות אחדות.

לדוגמא:

- (קפה לנמנום בזמן היום)
- 1) לרצון מתמשך לנמנום במשך היום ניתן קפה בגלל אופיו המעורר. כאשר נגמרה פעולתו, תחושת הנמנום גברה.
(אופיום לנדודי שינה)
- 2) להתעוררויות תכופות בלילה, הרופא נתן אופיום בערב, מבלי לשים לב לסימפטומים האחרים של המחלה. בהתאם לפעולתו העיקרית האופיום גרם לשינה מעורפלת ודלה והלילות הבאים יהיו חסרי שינה עוד יותר.
(אופיום לשלשול)
- 3) שלשול כרוני הופסק ע"י הפעולה העוצרת של האופיום מבלי לתת תשומת לב לשאר סימני המחלה. אחרי הקלה קצרה בשלשול הוא הפך קשה יותר.
(אופיום לכאבים שונים)
- 4) כאבים שונים דוכאו לזמן קצר ע"י התחושה המרדימה של האופיום, ואז הם תמיד חזרו בחוזקה ואם לא, צצו מחלות אחרות.
(אופיום לשיעול לילי)
- 5) לשיעול בעל אופי ממושך הרופא הרגיל נותן אופיום שפעולתו הראשונית היא לדכא כל פעילות עצבנית. השיעול משתתק ללילה אחד אבל הוא חוזר בלילות הבאים בחוזקה. אם ימשיכו לדכא אותו באופן פליטיבי במנות הולכות וגדלות, ייתווספו לשיעול גם חום וזיעה.
(חולשה בשלפוחית)
- 6) חולשה בשלפוחית בהוצאת השתן, טופלה ע"י התרופה האנטיפיתית ההפוכה – טינקטורת קנטריס, היא עוררה את צינור השתן ואפשרה שחרור של שתן. כתוצאה מכך כשלפוחית הפכה לפחות ניתנת לגירוי עד למצב של שתוק.
(סמים משלשלים ומלחים לטיפול בעצירות)
- 7) סמים משלשלים ומלחים במנות חזקות מעוררים פעילות מוגברת של המעיין. הכוונה לרפא בעזרתם עצירות קשה גורמת בהמשך לעצירות קשה עוד יותר.
(יין לחולשה ממושכת)
- 8) בעזרת היין מנסים להתגבר על חולשה, התגובה המאוחרת גורמת לחולשה להתגבר עוד יותר.
(תבלינים חריפים ומרים לקיבה קרה)
- 9) ע"י תבלינים מרים וחרifiים ניסו הרופאים לאושש ולחזק קיבה קרה וחלשה, אבל האפקט המאוחר היה שהקיבה הפכה עוד פחות פעילה.
(אמבטיות חמות לאנשים קרים)
- 10) קור וחוסר בחום ויטאלי אמורים להגיב לאמבטיות חמות, אבל אחרי האמבטיות המטופלים הפכו ליותר נרפים, קרים וקפואים.
(מים קרים לכוויות)
- 11) החלקים הכוויים מרגישים הקלה במים קרים אבל אחר-כך הכאב גדל הדלקת מתפשטת ועולה בדרגה
(תרופות עיטוש לטיפול בחסימת אף)
- 12) ע"י תרופות מעטשות מנסים לפתור נזלת קשה, מבלי לשים לב שאחר-כך האף נסתם עוד יותר.
(שוק חשמלי לאיברים חלשים ומשותקים)
- 13) שוק חשמלי עורר לפעולה ראשונית שרירים מנוונים, אבל התוצאה בפעולה המשנית הייתה מוות מוחלט של עוררות השריר ושתוק מוחלט.
(הקזת דם לטיפול בלחץ דם)

14) הם מתיימרים לעצור את זרימת הדם המוגברת לראש ולאיברים אחרים (דופק לב מואץ) ע"י הקזת דם אבל בהמשך זה גורם ללחץ גובר ודפיקות לב.

(וולריאן לחולשה גופנית ונפשית).

כדי לטפל בחולשה של האיברים המנטליים והגופניים שמופיעים עם חוסר רגישות שקורה במקרים רבים של טיפוס, רופאים רגילים מצאו את הוולריאן כי זוהי אחת התרופות היותר מעוררות ומניעות. מתוך בורות, הם לא ידעו שזוהי הפעולה הראשונית של התרופה שלאחריה בתגובה המשנית האורגניזם מתדרדר ושוקע יותר לחוסר תנועה ואף מוות. הרופאים לא ראו שבדיוק החולים הללו שניתן להם וולריאן (כתרופת נגד אנטיפטית) היו תמיד אלה שהלכו למות. (דיגיטליס לדפיקות לב קצרות ומהירות).

הרופאים המסורתיים שמחו כשהאטו למספר שעות את הדופק המהיר של ניוון בעזרת דיגיטליס פורפראה, שהאט את הדופק בפעולתו הראשונית. הדופק חזר במהרה והוכפל. מנות נוספות וחזקות יותר של דיגיטליס הביאו פחות ופחות ירידה של הדופק ובסוף לא השיגו שינוי. הדופק היה קשה לספירה בפעולה המשנית. שינה, תיאבון וויטאליות ירדו ומוות מהיר בלתי נמנע אלא אם עולה חוסר שפיות. באיזו תכיפות מחלה גברה או אפילו הוחמרה בפעולה המשנית באמצעים מנוגדים (אנטיפטיים) אלה, בכך התיאוריה השגויה לא מבחינה, אבל הניסיון מלמד בחלחלה. 60.

(כאשר סימני המחלה מטופלים ע"י מנות נוגדות חזקות יותר ויותר של תרופות אנטיפטיות, התוצאה היא של מחלה קשה יותר או מוות)

כאשר תוצאות המחלה הקשות הנובעות מהתרופה האנטיפטית (כפי שניתן לצפות באופן טבעי) הרופא הרגיל מאמין שהוא יכול לעזור ע"י כך שיינתן לכל הרעה חדשה מנה חזקה יותר של התרופה. התוצאה של הטיפול הזה היא הקלה קצרת טווח. מכיוון שזה דורש עוצמה הולכת וגדלה של הקלה, תיגרם מחלה גדולה יותר או סכנה לחיים שאינה ניתנת לריפוי, או מוות. אף פעם לא יהיה ריפוי למחלה ישנה.

טיפול הומאופטי לעומת טיפול אנטיפטי

61.

(הדרך ההומאופטית לריפוי, המבוססת על דמיון בסימפטומים ועל מנות מינימאליות, היא ההפך הגמור לטיפול האנטיפטי בסימני המחלה. במקום הקלה מיידית שאחריה באה הרעה מתקבל ריפוי מושלם וקבוע)

לו היו הרופאים יכולים להרהר בתוצאות עגומות אלו של טיפול אנטיפטי הם היו מוצאים מזמן את האמת הגדולה: הדרך האמיתית והיציבה לריפוי צריכה להימצא בכיוון ההפוך לטיפול אנטיפטי שכזה בסימני המחלה. הם היו מגיעים למסקנה שטיפול נוגד לסימני המחלה מספק הקלה קצרת טווח שתמיד בעקבותיה יש הרעה, לכן בדרך ההומאופטית ההפוכה, המתבססת על דמיון בסימפטומים יהיה ריפוי יציב ומושלם אם יינתנו מנות תרופה הקטנות ביותר בניגוד לטיפול שלהם במנות גדולות של תרופה.

לא ההקלה המיידית שאחריה יש הרעה הנובעת מהטיפול האנטיפטי, ולא העובדה שאף רופא לא מגיע לריפוי מוחלט של מחלות כרוניות (אם אלה לא מכילות במקרה את התרופה ההומאופטית הנכונה) וגם לא העובדה שהריפוי המושלם שקרה ע"י הטבע (46) הושג תמיד ע"י מחלה דומה שריפאה מחלה קודמת;

כל אלה לא הביאו אותם לראות את האמת הגדולה של הריפוי. פעולה התחלתית ופעולת נגד.

62.

מהיכן נובעות התוצאות ההרסניות של ההליך האנטיפטי הפליטיבי והתוצאה המועילה לבריאות של הטיפול ההומאופטי ההפוך אפשר להסביר מההתנסויות הבאות הנובעות מתצפיות מגוונות. זה לא תפס את תשומת לבו של אף אחד לפני, לא חשוב עד כמה היו קרובים ועד כמה זה היה ברור וחשוב לריפוי.

-28-

63.

(כל פוטנץ שמשפיע על כוח החיים גורם לפעולה ראשונית שמעלה תגובה אוטומטית מכוח החיים, ומסתיימת בפעולה משנית או נוגדת)
כל פוטנץ שמשפיע על החיים, כל תרופה, משנה את מהלכו של כוח החיים ומעלה שינוי מסוים במצבו של האדם לזמן ארוך או קצר. זה נקרא תגובה ראשונית. בעוד שהתגובה הראשונית היא תוצר של האנרגיה הרפואית ושל כוח החיים, זה שייך יותר להשפעתו החודרת של פוטנץ התרופה. כוח החיים שלנו שואף להתנגד להשפעה הזאת עם האנרגיה שלו. תגובת הנגד הזאת שייכת ליכולת ההתנגדות של החיים והיא פעולה אוטומטית שלו, והיא נקראת הפעולה המשנית או הפעולה הנוגדת.

64.

(פעולה ראשונית)

כפי שנראה מהדוגמאות הבאות, בזמן הפעולה הראשונית של פוטנץ המחלה המלאכותית (התרופה) על הגוף הבריא, כוח החיים שלנו נראה כאילו הוא מתנהג בצורה פסיבית ונראה כאילו הוכרח לקבל את ההשפעה של הפוטנץ המלאכותי שחודר מבחוץ כדי להשפיע מבפנים ומייצר בתוכו בתגובה שינוי בהתאם.

(פעולה נוגדת)

כוח החיים נראה כנערך מחדש באחת משתי הדרכים:

כוח החיים מעלה את תמונת המצב ההפוכה (הפעולה הנוגדת או הפעולה שאחרי) לפעולה המשפיעה (פעולה ראשונית) שנספגה לתוכו. הפעולה הנוגדת מיוצרת בדרגה הזוה לפעולה המשפיעה (הפעולה הראשונית) של הפוטנץ המלאכותי הרפואי, בפרופורציה לאנרגיה של כוח החיים.

2. אם אין בטבע מצב ההפוך לגמרי לפעולה הראשונית, נראה כאילו כוח החיים שואף להציג את עליונותו ע"י העלמת השינוי המיוצר בתוכו ע"י גורם חיצוני (תרופה) במקום שבו הוא מחזיר לתפקוד את הנורמות שלו (הפעולה המשנית, פעולת הריפוי)

-29-

65.

דוגמאות לפעולה ראשונית על כוח החיים שבעקבותיה באה פעולה משנית הפוכה:
(מים חמים גרמו חום ואח"כ קור).

יד ששמו אותה באמבטיה חמה תהיה בהתחלה יותר חמה מהיד השניה (פעולה ראשונית) אבל אחרי שמוציאים אותה ומייבשים אותה היא מתקררת ואחרי זמן קצר תהיה קרה מהיד השניה (פעולה משנית)

(תרגילים נמרצים גורמים חום ואח"כ קור)

אדם שהתחמם ע"י תרגילי גוף (פעולה ראשונית) יתקרר אחר-כך ואפילו ירעד (פעולה משנית).

(יין גורם חום ואח"כ קור)

למשהו שהתחמם אתמול ע"י שתייה מרובה של יין (פעולה ראשונית) יהיה קר היום מכל משב רוח (פעולה משנית)

(מים קרים גורמים קור ואח"כ חום)

יד שהושמה במים קרים לזמן ארוך תהיה בתחילה חיוורת וקרה מהיד השניה (פעולה ראשונית) אבל כשמוציאים אותה מהמים ומייבשים אותה היא תהיה לא רק יותר חמה אלא אדומה ומודלקת (פעולה משנית של כוח החיים) (קפה גורם לערנות ואח"כ לרפיון)

חיות רבה כתוצאה משתיית קפה (פעולה ראשונית) ואחריה רפיון וישנוניות יישארו לזמן ארוך (פעולה משנית) אלא אם האדם ישתה קפה נוסף שוב ושוב (פליאטיבי לזמן קצר) (אופיום גורם לשינה ואח"כ לנדודי שינה)

השינה הכבדה שמושגת ע"י אופיום (פעולה ראשונית) תהפוך בלילה הבא לנדודי שינה (פעולה משנית)

(אופיום גורם לעצירות ואח"כ לשלשול)

אחרי שהעצירות נגרמת ע"י אופיום (פעולה ראשונית) יבוא השלשול (פעולה משנית) (תרופה משלשלת גורמת לפעולת מעיים ואח"כ לעצירות)

אחרי שסמים משלשלים יפתחו עצירות (פעולה ראשונית) תבוא עצירות של מספר ימים (פעולה משנית)

-30-

וכך לאחר כל פעולה ראשונית של פוטנץ שבמנות גדולות משנה את פעולתו של הגוף הבריא , כוח החיים שלנו תמיד ובכל מקום מביא בפעולה המשנית את ההפך הגמור. (כאשר, כפי שנאמר יש כזה) 66.

(מנה הומאופטית מזערית יכולה לייצר פעולה ראשונית מורגשת אבל פעולתו המשנית של כוח החיים לא בולטת)

בגוף הבריא עם חדירת הפעולה של מנה הומאופטית קטנה של פוטנץ מכוון - משנה , לא תורגש פעולה משנית נוגדת . זה מובן. כדי להיות בטוח, כל הפוטנצים הללו, במנות קטנות מביאים פעולה ראשונית שהיא מורגשת , בתשומת הלב מתאימה, אבל האורגניזם החי מייצר בתגובה רק פעולה משנית כזאת שתספיק לחזרה למצב הנורמאלי.

פעולה התחלתית ומשנית בהומאופטיה לעומת טיפול אנטיפטי

67.

האמיתות המוצקות הללו מציגות עצמן מהטבע ומניסיון, מסבירות לנו את התהליך העוזר של הריפוי ההומאופטי. הם גם מראים את אי ההגיון של רפואת הטיפול הנוגד והפליאטיבי עם תרופות הפעולה ההפוכה.

68.

בריפוי הומאופטי שהולך בדרך המנות הקטנות והמספיקות הדרושות בשיטה הטיפולית הזאת, ושהותאמו בדרך של דמיון בסימפטומים כדי לכוון מחדש את המחלה הטבעית הדומה ולהוציא אותה מתחושת הגוף - הניסיון מראה לנו שלפעמים ככמות קטנה של מחלת התרופה ממשיכה לבדה באורגניזם אחרי שהמחלה המקורית הושמדה . ובכל זאת בגלל הממדים הזעירים ביותר של המנה, המחלה הרפואית נעלמת בקלות ובמהירות מעצמה, כך שלכוח החיים אין יותר פעולה משנית שעליו לייצר כנגד אי הכוונן הקטן שנותר, מאשר העלאה של המצב הנוכחי אל מצב הבריאות (ז"א הפעולה המשנית המתאימה לריפוי מלא) ושבסופו , כוח החיים צריך מאמץ קטן אחרי שסלק את מצב המחלה הקודם.(ראה פרגרף 64 סעיף 2)

-31-

69.

(תגובה ראשונית ומשנית בטיפול אנטיפטי)

בדרך הטיפול האנטיפטית (פליאטיבית) קורה בדיוק ההפך. סימפטומי - התרופה שהרופא משתמש בהם כדי לסתור את סימפטומי המחלה אינם זרים לסימפטומי המחלה.(לדוגמא: אי

הרגישות וקהות החושים של האופיום בפעולתן הראשונית כנגד כאב חד וחזק) . ניתן לראות קשר ברור בין סימני המחלה וסימני התרופה , אבל זהו קשר הפוך. כאן יש כוונה שההשמדה של סימני המחלה יתבצעו עם סימני מחלה הפוכים , ודבר זה אינו אפשרי. כדי להיות בטוח, התרופה האניטיפטית שנבחרה נוגעת באותם נקודות מחלה כפי שנוגעים סימני המחלה שנבחרו בצורה הומאופטית אבל התרופה האניטיפטית כניגוד, מבטלת רק באופן קל את הסימנים הפוכים ומעלימה אותם למשך זמן קצר מכוח החיים שלנו. ברגע החדירה הראשון של הטיפול הפליאטיבי , כוח החיים לא חש בהרגשה לא נעימה כלשהי מהמחלה או מהתרופה. מכיוון ששתיהן מנטרלות זו את זו באופן דינאמי לתחושת כוח החיים . לדוגמא: האנרגיה מקהת החושים של האופיום מנטרלת כאב. ברגעים הראשונים כוח החיים מרגיש בריא ולא מרגיש את הקהות או את הכאב. אבל סימפטומי התרופה הפוכים לא יכולים (כפי שקורה בטיפול הומאופטי) לתפוס באורגניזם את המקום (לתחושת כוח החיים) המוחזק ע"י המחלה כמחלה דומה וחזקה יותר. היא לא יכולה (כפי שתורפה הומאופטית יכולה) להשפיע על עקרון החיים עם מחלה דומה שיכולה להיכנס למקום המחלה הטבעית. לכן התרופה הפליטיבית לא משמידה את קלקול המחלה , מכיוון שהתרופה היא סטייה ע"י היפוך מהמחלה. כפי שנאמר, התרופה הפליאטיבית מביאה את המחלה למצב שבו בתחילה כוח החיים לא חש אותה. זה קורה ע"י מראית עין של נטרול דינאמי. אלא שבמהירה האפקט פוקע מעצמו כמו כל מחלת - תרופה , ולא רק משאיר מאחור את המחלה כפי שהייתה , אלא גם (מכיוון שכמו כל הטיפולים הפליאטיביים צריך לתת אותם במנות גדולות כדי להשיג את ההרגעה המדומה) מכריח את כוח החיים להעלות מצב הפוך (63-65) לפעולת התרופה הפליאטיבית, הפוך לפעולת התרופה. לפיכך, נוצר מצב הדומה למחלה הלא טבעית הנוכחית שלא נמחקה. התוספת הזאת שהוגברה ע"י כוח החיים (תגובת הנגד לפליאציה) מחזקת ומגדילה את הקלקול של המחלה הטבעית.

סימפטומי המחלה (החלק היחיד של המחלה שטופל ע"י תרופה נוגדת פליטיבית) מורעים כתוצאה מכך, אחרי שפעולת התרופה שקעה. הסימפטומים מורעים יותר ככל שמנת התרופה הייתה גדולה יותר. משום כך ככל שמנת האופיום שניתנה כדי להקהות את הכאב גדולה יותר, כך יגדל הכאב לאחר שפעולת האופיום תעבור.

סימפטומי המחלה (החלק היחיד של המחלה שטופל ע"י תרופה נוגדת פליטיבית) מורעים כתוצאה מכך, אחרי שפעולת התרופה שקעה. הסימפטומים מורעים יותר ככל שמנת התרופה הייתה גדולה יותר. משום כך ככל שמנת האופיום שניתנה כדי להקהות את הכאב גדולה יותר, כך יגדל הכאב לאחר שפעולת האופיום תעבור.

סיכום עקרונות הריפוי

70.

(מחלה מתבססת רק על טוטאליות של סימפטומים. ע"י הסימפטומים הללו המחלה "דורשת" את התרופה המתאימה)

כל מצב שהרופא מוצא שהוא חולה ושיש לרפאו מורכב רק ממצבו ומחוליו של הפציינט ובהשתנות הוויתו של החולה שנתפס בעזרת החושים. זה מורכב רק מהטוטאליות של הסימפטומים שעל ידם המחלה מסמנת את התרופה המתאימה לריפוי. מצד שני, סיבה פנימית עמוקה שיוחסה למחלה בצורה לא נכונה, כל איכות מוסתרת או חומר מיוחד אינו אלא חלום חסר תועלת.

(מחלה יכולה להתהפך לבריאות ע"י שימוש בתרופה שיש לה כוח לשנות את הכוונן של המצב) הקלקול, אותו אנו מכנים מחלה יכול להגיע לבריאות, רק ע"י שינוי אחר בכיוול מצבו של כוח החיים, ע"י תרופות שכוח הריפוי היחיד שלהן יכול לעבוד רק על שינוי מצב האדם ע"י העלאת סימפטומים של מחלה. כוח הריפוי של התרופות הללו מובחן בצורה מדויקת וטהורה ע"י הוכחת

(פרובינג) יכולת פעולתן על הגוף הבריא.
(תרופות אלופטיות לא יכולות לרפא מחלות, כפי שמחלה טבעית אחת לא יכולה לרפא מחלה אחרת שאינה דומה לה)
לפי כל ניסיון, מחלה טבעית לא יכולה להירפא ע"י תרופה שיכולה לעורר באדם בריא מצב מחלה אחר (סימני מחלה שונים) שאינו דומה לסטייה של המחלה אותה רוצים לרפא –
-33-

לכן אף פעם לא יצליח הטיפול האלופטי. אין ריפוי שאפשר לראותו, אפילו בטבע, שבו מחלה מושמדת ונרפאת ע"י מחלה אחרת שאינה דומה לראשונה, אפילו אם המחלה החדשה חזקה ביותר.

(תרופות אלופטיות לא יכולות לרפא מחלה, בדיוק כפי שמחלה טבעית לא יכולה לרפא מחלה טבעית אחרת שאינה דומה לה)

עפ"י כל ניסיון, מחלה טבעית לא יכולה להרפא ע"י תרופה שמעוררת באדם בריא מצב מחלה שונה (סימפטומים לא דומים) שאינו דומה וסוטה ממצב המחלה אותה רוצים לרפא – משום כך, זו אף פעם לא תהיה תרופה אלופטית. אין שום ריפוי אפילו בטבע שבו מחלה מקננת מושמדת ונרפאת ע"י מחלה אחרת שאינה דומה לראשונה, אפילו אם החדשה תהיה החזקה ביותר.
(תרופות אנטיפטיות לא יכולות לרפא מחלה, הן רק מספקות הקלה זמנית שאחריה תבוא החמרה)

הניסיון מראה שתורפות אנטיפטיות משיגות רק הקלה מהירה וזמנית. ז"א אלו תרופות בעלות היכולת לעורר באדם בריא מחלה מלאכותית שהפוכה למחלה האחת אותה רוצים לרפא. התרופה האנטיפטית הזאת אף פעם לא מביאה ריפוי למחלה קודמת, אלא גורמת לאחר השיכור זמני, להחמרה במחלה שבתחילה הוקלה. במילים אחרות, התהליך האנטיפטי הוא פליטיבי בעיקרו ולא יעיל במחלות מתמשכות ורציניות.

(תרופות הומאופטיות שגורמות לסימני מחלה דומים הן היחידות שיכולות לייצר ריפוי)
הדרך השלישית היחידה האפשרית היא הדרך ההומאופטית שבה משתמשים בתרופה עפ"י טוטאליות הסימפטומים, של המחלה הטבעית - זוהי תרופה שיכולה לגרום את הסימפטומים הדומים ביותר אצל אנשים בריאים. כאשר היא ניתנת במנות מתאימות זוהי הדרך המרפאה היחידה המשפיעה על מחלות, שהן הפרעה דינאמית, והי מכוונת מחדש ומעלימה אותן מתחושת כוח החיים, ע"י תרופה הומאופטית חזקה ודומה למחלה. המחלה מועלמת בצורה קלה, מושלמת, וקבועה. בתהליך הזה, הטבע החופשי מוביל אותנו בדרך זו ע"י כך שהוא מביא בדרכינו מקרים שבהם מחלה חדשה ודומה מרפאה מחלה קודמת בצורה מהירה וארוכת טווח.
-34-

מה צריך לדעת המרפא כדי לרפא את החולה
71.

אין ספק שהמחלות הן אוסף של סימפטומים בלבד, והם משתנים למצב של בריאות ע"י חומרים רפואיים שיכולים לייצר מחלות דומות. זה המצב בכל ריפוי אמיתי. לכן רפואה מגבילה את עצמה לנקודות הבאות:

איך המטפל חוקר את מה שהוא צריך לדעת (מודע ל-) על המחלה למטרת ריפוי? (פרגרף 2-3)

איך המטפל חוקר ומיישם את התרופה המיועדת לריפוי המחלה הטבעית, הפוטנץ של התרופה?

איך המטפל משתמש בפוטנציה הרפואיים (תרופות) לריפוי מחלות טבעיות? (פרגרף 5-11)
הגדרות למחלות כרוניות ואקוטיות
72.

בהתייחס לפרגרף הקודם, בפרק הבא תהיה התייחסות כללית. מחלות האנושות הן בחלקן אקוטיות ובחלקן כרוניות. מחלות אקוטיות הן תהליך מחלה-מהיר של כוח החיים שכיוונו

השתבש, והוא גומר את מהלכו מהר. מחלות הכרוניות הן אלה שמשנות את האורגניזם החי באופן דינאמי בהתחלה מצומצמת וכמעט לא מורגשת. הן משנות אותו באופן הדרגתי מן המצב הבריא בדרך כזו ולדרגה כזו שאנרגיית החיים האוטומטית (כוח החיים) שנוצרה כדי לשמור על הבריאות, מתנגדת להם. היא עושה כך גם בהתחלה וגם בהמשך ע"י התנגדות חלקית, לא מושלמת ולא יעילה. כוח החיים שלא יכול להעלים את המחלה בכוחו בלבד, מאפשר למחלה להתרבות במהירות ומאפשר לכוונן העצמי שלו להיות יותר ויותר לא נכון עד להרס של האורגניזם. המחלות הכרוניות מתעוררות ע"י זיהום דינאמי של המיאזמה הכרונית.

-35-

.73

(רוב מחלות החום האקוטיות עוברות התלקחות של פסורה חבויה ואז הופכות שוב ללא פעילות) מחלות חום אקוטיות שעוברות על האינדיבידואל קורות ע"י הדבקות שהאדם היחיד הזה נחשף אליהן. דוגמאות לחום אקוטי כזה הן הפרזה בהנאות או מחסור בהן, חשיפה לאלימות גופנית (טראומה), התקררות, התחממות יתר, עייפות, מאמץ וכד. באופן בסיסי חום אקוטי הן בעיקר רק התלקחות ארעית של פסורה חבויה שחוזרת למצב הרדום באופן ספונטני, אם החום איננו אקוטי מדי ומתחסל במהירות.

(מחלה אקוטית ספורדית תוקפת מספר אנשים במקומות שונים באותו זמן) מחלות אקוטיות ספורדיות פוגעות במספר אנשים, באותו זמן, במקומות שונים, באופן מקרי בגלל השפעות מטאוריות מדבקות. רק מספר אנשים הם בעלי רגישות לחלות באותו זמן.

(מחלה אקוטית אפידמית - חולים בה אנשים רבים, באותו זמן, בדרך דומה, בד"כ במקומות בהם אנשים מצטופפים. לכל המקרים באפידמיה כזאת יש מקור אחד)

המחלות הספורדיות של אזור מסוים, הן המחלות האקוטיות שתופסות אנשים רבים בעלי תלונות דומות מאד מסיבה דומה (מגיפה). המחלות הללו נוטות להיות מידבקות כשהן מתפשטות באוכלוסיית אנשים צפופה. אז יש חום. לכל אפידמיה יש את החום האופייני לה. מכיוון שלכל מחלת מגיפה יש שורשים זחים, כל החולים יעברו תהליך מחלה זהה. כאשר משאירים את המחלה ללא טיפול, המחלה תיגמר במוות או הבראה בזמן קצוב. מגיפות נגרמות בד"כ ע"י אסונות של מלחמה, שטפונות ורעב.

(חלק ממחלות מגיפה הן מיאזמות אקוטיות)

מקצת ממחלות המגיפה הן במיוחד מיאזמות אקוטיות שמופיעות שוב ושוב באותה דרך ולכן יש להן שם מסורתי. הן יכולות לקרות לאדם פעם בחיים (כמו אבעבועות, חזרת, שעלת, או אדמת) או שהן מחלות ששבות ומופיעות בד"כ בצורה דומה (כולרה, דבר, קדחת)

-36-

מחלות כרוניות או מחלות ממושכות אחרות

.74

(מחלות כרוניות שהן תוצאה של טיפול אלופטי ארוך ואלים הן הקשות ביותר לריפוי) בין המחלות הכרוניות עלינו לכלול את המחלות המתפשטות שהוחמרו בצורה מלאכותית ע"י טיפול אלופאטי וע"י טיפול ארוך ואלים של תרופות במנות הולכות וגדלות - מחלות שהוחמרו ע"י שימוש בקלומל (חומר משלשל) משחות כספית, ניטראט הכסף, יוד, אופיום, ולריאן, סינקונה, כינין, דיגיטליס, גופרית וחומצת גופרית, הקזת דם, עלוקות וכו'. כוח החיים, בחלקו הוחלש מאד ע"י הטיפולים הללו ובחלקו (אם לא מת) הוסט לכוון הלא נכון (ע"י כל אמצעי בדרכו המיוחדת). הוא הוסט במידה כזו שכדי לאחוז שוב בחיים כנגד ההתקפות

ההרסניות, על כוח החיים לשנות את האורגניזם, בדרכים הבאות:
להסיט את הרגישות או היכולת לחלות מן האיבר או להעצים זאת יתר על המידה.
להרחיב או לכווץ חלקים.
להקשות או להחליש חלקים.
להשמיד חלקים.
להביא פגמים אורגניים פה ושם בחיצוניות או בפנימיות ולפגום בגוף.
זה משנה את הגוף כדי להגן עליו מהרס כללי של החיים ע"י התקפות מחודשות של פוטנצים הרסניים.

.75

מבין כל המחלות הכרוניות, הקלקולים של מצב החיים שנוצרו ע"י הרפואה האלופטית, (לאחרונה הורעה מאד) הם העצובים והבלתי ניתנים לריפוי. משהגיעו לרמה מסוימת קשה למצוא להם מרפא.

-37-

.76

(אין התערבות רפואית אנושית שיכולה להפוך על פניו את הנזק שנעשה ע"י טיפולי רפואיים הרסניים.)

רק למחלות הטבעיות יש מרפא בהומאופטיה. לגבי המחלות שהונחתו ע"י רפואה שקרית ע"י השחתה פנימית וחיצונית של האורגניזם באמצעות רפואה הרסנית וטיפולים לא נכונים. כוח החיים בעצמו יצטרך להפוך (לבטל) אותם (עם עזרה מתאימה כנגד כל מיאזמה כרונית שאולי נמצאת ברקע). אם לא הורעו ע"י מעשים לא נכונים ואם יוכל להקדיש שנים מספר, ללא הפרעה, למטרה הזאת. אין רפואה הומניסטית לתקון ולהבאה לנורמליזציה של הטעויות הקשות של האלופטיה.

.77

(מחלות שנגרמו ע"י גורמים שאפשר להימנע מהם אינן מחלות כרוניות. הבריאות חוזרת באופן טבעי כאשר המכשול לריפוי מוסר, בתנאי שאין מיאזמה כרונית בגוף)

המחלות הבאות נקראות כרוניות אך אינן כאלה:
חשיפה מתמשכת וניתנת למניעה למחלות מידבקות.

שימוש באוכל מזיק.

חיים חסרי מנוח, לא מרוסנים, המזיקים לבריאות.

דיכוי של צורכי חיים בסיסיים.

חיים בסביבה לא בריאה. (איזורי ביצות)

שהיה במקומות טחובים.

חוסר בתנועה או איר צח.

מאמץ גופני ונפשי מוגבר.

חיים בכעס מתמיד.

בריאות לקויה מהסוג הזה שאנשים מביאים על עצמם, נעלמת באופן טבעי עם שפור בסגנון החיים בתנאי שאין מיאזמה כרונית ברקע. אין אלה מחלות כרוניות.

-38-

78.

(מחלות כרוניות טבעיות מקורן במיאזמה כרונית)
המחלות הכרוניות האמיתיות נובעות ממיאזמה כרונית. כאשר מחלות אלה לא מטופלות (בלי שימוש בתרופות מתאימות) הן הולכות וגוברות. גם בעזרת הדיאטה הטובה ביותר, הן נמשכות עד סוף החיים, מענות את האדם עם סבל הולך וגובר. חוץ מהמחלות שנגרמות ע"י טיפול רפואי רשלני, (פרגרף 74) אלה הן המחלות הקשות והמענות ביותר לגזע האנושי. גם אורח החיים התקין ביותר והאנרגיה החזקה ביותר של כוח החיים לא יכולים להעלים אותן.

79.

עד כה, רק הסיפיליס הייתה ידועה כמחלה כרונית מיאזמתית, שנשארה ללא מרפא ונעלמה עם המוות.
סיקוזיס לא יכולה להירפא ע"י כוח החיים. סיקוזיס לא הוכרה כמיאזמה פנימית כרונית. אנשים האמינו שהמחלה רופאה ע"י הרס של הגידול החיצוני על העור. הם לא שמו לב לשרידי המשך המחלה ההורסת.

80.

(פסורה היא החשובה מבין המיאזמות הכרוניות. היא הסיבה הבסיסית לאינספור מחלות כרוניות)
המיאזמה הפנימית המפלצתית של הפסורה נפוצה באופן בלתי ניתן למדידה ומשום כך יותר משמעותית, משתי המיאזמות האחרות שהזכרתי. בעוד שסיפיליס מסמנת את מחלתה המכלה ביחסי המין והסיקוזיס עושה זאת בגידולים דמויי כרובית, הפסורה מראה את עצמה (רק לאחר זיהום פנימי של כל האורגניזם) ע"י סימנים של פריחה בעור, לפעמים ע"י מספר שלפוחיות, שמלות ע"י גירוד מדגדג מעצבן וריח מיוחד. פסורה היא הסיבה הבסיסית האמיתית הגורמת לכל המחלות הרבות מספור.

-39-

בספרים על פתולוגיות, אינספור הצורות הללו של המחלה נחשבות למחלות "עצמאיות" עם שמות כמו: חולשת עצבים, היסטריה, היפוכונדריה, מניה, מלנכוליה, פיגור, אפילפסיה, טירוף ועוויתות מכל הסוגים, עצמות חלשות (רכיטיס), סקופולה, סקוליוזיס וקיפוזיס, ריקבון בעצמות, סרטן, פטריות, צהבת וציאנוזיס (כחלון), שטפי דם בקיבה מהאף מהריאות משלפוחית השתן ומהרחם, בצקות, חוסר מחזור, אסטמה, דיכוי של הריאות, אימפוטנציה וחוסר פוריות, מיגרנה חירשות קטרקט ועיוורון, אבנים בכליות, שתוק, חושים לקויים, וכאבים מכל הסוגים וכו'.

81.

(איך הפסורה הפיצה את עצמה במגוון כזה של צורות)
במידה מסוימת זה מובן איך הפסורה גילתה את עצמה באינספור צורות בכל הגזע האנושי מאז שחומר הדלק הזיהומי הזה חדר לאט לאט דרך מיליוני אורגניזמים במשך מאות דורות ובכך משיג התרבות עצומה. זה יותר מובן כשנלקחים בחשבון הגורמים שתורמו להתרבות הזאת של המחלות הכרוניות. (סימפטומים משניים של פסורה), כמו גם המגוון הרב של קונסטיטוציות גופניות מולדות, שכבר מעצמן שונות מאד זו מזו.

אין פלא בכך שכל כך הרבה מחלות מידבקות, מתפשטות מבפנים ומבחוץ (ולעתים קרובות נשארות) על מגוון רחב של אורגניזמים חדרו עם המיאזמה הפסורית וייצרו שונות כוונן לקוי ומתדרדר וסבל. כל אלה נרשמו בספרי הפתולוגיה בצורה שגויה תחת שמות רבים כמחלות העומדות בפני עצמן.

אינדיבידואליזציה של כל מקרה מחלה

82.

(חקירה זהירה של המקרה נדרשת לטיפול אינדיבידואלי של כל מחלה)

עם גילוי הפסורה, המקור הגדול למחלות כרוניות, ועם מציאתן של תרופות הומאופטיות ייחודיות לפסורה, אומנות הרפואה הגיעה במספר צעדים קרוב יותר לטבען של רוב המחלות להירפא. אפילו כך, תפקידו של ההומאופט לבחון את הסימפטומים הנחקרים והמיוחדות של המחלות הללו נשארת חיונית כמו קודם כדי לגבש את האינדיקטור של כל מחלה כרונית (פסורית) שרוצים לרפא.

-40-

בחקירה הזאת יש לעשות אבחנות בין מחלות אקוטיות שעולות במהירות ומחלות כרוניות. במקרים אקוטיים הסימפטומים העיקריים הופכים במהירות להיות חשודים ולהיות ניכרים לחושים כך שנדרש זמן קצר בהרבה כדי לרשום את תמונת המחלה. מכיוון שרוב המחלות האקוטיות מציגות עצמן באופן ספונטני, אין צורך לשאול הרבה. למחלות כרוניות המתקדמות בהדרגה נדרשת יותר עבודה.

-40-

שקדמו לה (שבצורה לא נכונה נקראו באותו שם). זה נכון לגבי כל המחלות המידבקות מלבד אלו שצומחים מתוך "חומר דלק" מידבק קבוע, כמו אבעבועות או חצבת וכד'.
101.

(מערך הסימפטומים של מחלה מידבקת מואר דרך תצפית של מספר מקרים המערבים קונסטיטוציות גופניות שונות)
יכול להיות שהמטפל לא יקבל תמונה מושלמת של המחלה המידבקת במקרה הראשון שהוא פוגש, מכיוון שכל מחלה קולקטיבית כזו תביא את מערך הסימפטומים לתמונה ברורה רק לאחר ראייה של מספר מקרים. בינתיים הצופה הזהיר יכול להגיע קרוב למצב האמיתי גם בפציינט הראשון או השני, כך שהוא רואה באופן חי את מאפייני המחלה ואח"כ מוצא את התרופה ההומאופטית ההולמת הנכונה.
102.

בלקחת הסימפטומים של מספר מקרים מהסוג הזה, רישום המחלה הופך להיות יותר ויותר מושלם - לא גדול יותר עם יותר מילים, אלא יותר מאפיין ומקיף את הייחודיות של המחלה הקולקטיבית. מצד אחד הסימנים הרגילים (למשל: אבדן תיאבון, חוסר שינה) שומרים על ההגדרה הצרה. מצד שני הסימפטומים המיוחדים (ובהקשר הזה) היותר נדירים, השייכים רק למעט מחלות, עולים ומגלים מה מאפיין את המגיפה הזאת.
לכל אלה שנגועים במגיפה בזמן הזה יש אותה מחלה הנובעת מאותו מקור. אבל ההיקף הכולל של מגיפה כזו והטוטאליות של מערך הסימפטומים (ידע ששייך לראיה הכוללת של תמונת המחלה השלמה, ומאפשר בחירה של תרופה הומאופטית מתאימה) לא יכול להתפס דרך פציינט אחד, אלא יש לאוספו דרך מספר פציינטים בעלי קונסטיטוציות גופניות שונות.
103.

(מחלות כרוניות מייאזמתיות הן מחלות קולקטיביות עם טוטאליות נרחבת במיוחד. המקור של המחלות הפסוריות השונות זהה, כמו שמקרי מחלה שונים נמצאים באותה מחלה מידבקת, הם בבסיס אותה מחלה.)
כמו באפידמיית אקוטיות (פר' 102) גם מקורן של המחלות הכרוניות ההרסניות הוא אחד. כפי שעשיתי עם האפידמיות, היה עלי לחקור את המחלות הכרוניות (בעיקר פסורה) יותר

-46-

במדויק מאשר בעבר. היה עלי לעשות זאת בגלל כמות הסימפטומים במחלה הכרונית הזאת, וגם בגלל שפציינט אחד נושא עמו רק חלק מן הסימפטומים ופציינט אחר סובל מהתרחשות

שהיא רק חלק תלוש מהמכלול שעושה את המחלה האחת הזוהי אצל כולם. משום כך המערך של כל הסימפטומים ששיך למחלה מיאזמתית הזאת (במיוחד: פסורה) יכול להתאמת מכמות רבה של חולים כרוניים אינדיבידואליים. בלי שיש תמונת-על מלאה, קשה יהיה לחפש ולמצוא את התרופה ההומאופטית המרפאה למחלה כולה (בעיקר האנטיפסורית). התרופות הללו הן בזמנית התרופות הנכונות לפציינט היחיד שסובל מאותה מחלה כרונית.

השימוש במקרים שנלקחו היטב

104.

ברגע שהטוטאליות של המחלה שבאופן עקרוני קבעה והבדילה את המקרה - במילים אחרות, תמונת כל מקרה מחלה שהוא - נלקחה בדיוקנות, העבודה הקשה ביותר נעשתה. בזמן הטיפול (במיוחד במחלה כרונית), לעיני המרפא-האומן יש תמונת מחלה שלמה במשך כל הטיפול. הוא יכול לבחור (עפ"י רשימת הסימפטומים של כל התרופות שאת דרך פעולתן הוא מכיר) את פוטנץ מחלה מלאכותית הדומה והמתאים ביותר, בצורת תרופה שנבחרה בצורה ההומאופטית, שתעמוד בפני תמונת המחלה הטוטאלית. בזמן הטיפול (בביקור החוזר) כשהמטפל בוחן את תוצאת התרופה ואת השינויים במצבו של הפציינט, כל מה שהוא צריך זה להתייחס בסימפטומים החדשים לרשימה המקורית, ולהשמיט את אלה שהשתפרו, לשים לב למה שעוד קיים, ולהוסיף מה שנראה כמחלה חדשה.

פרובינג

105.

הנושא השני למטפל ההומאופט מתייחס לחקירת היישומים שיועדו לריפוי המחלה הטבעית, חקירת הכוח גורם-המחלה של התרופה, כדי (שבמקום בו יש משהו הניתן לריפוי) יאפשר את בחירת התרופה האחת שמהרכב הסימפטומים שלה יכולה להיווצר מחלה מלאכותית הקרובה ככל האפשר למכלול הסימפטומים העיקריים של המחלה הטבעית אותה רוצים לרפא.

-47-

106.

(את הסימפטומים הנגרמים ע"י כל תרופה חייבים לבחון על אנשים בריאים) יש לדעת את מידת היכולת של כל תרופה אינדיבידואלית לעורר מחלה. ז"א כל סימפטומי המחלה ושינויי המצב שהיא גורמת באנשים בריאים, חייבים להיבדק לפני שמשווא יוכל לבחור אותה מבין תרופות שעברו פרובינג, כתרופה הקולעת ביותר למחלה טבעית.

107.

(פעולתה של תרופה לא יכולה להיתפס אצל אדם חולה כי תוצאות התרופה מתבלבלות בסימפטומי המחלה)

אם ניתן תרופה, כדי לחקור אותה, לאנשים חולים (גם אם ניתנת תרופה פשוטה אחת) לא ניתן לראות דברים ברורים ומוחלטים בפעולתם הטהורה מכיוון ששינוי-המצב הייחודיים המצופים מן התרופה מתמזגים עם הסימפטומים של המחלה הטבעית, ולכן רק לעתים רחוקות ניתנים להבחנה.

108.

(פעילות רפואית נלמדת ע"י תצפית בשינויי המצב, שכמויות קטנות של תרופה אחת גרמו לאנשים בריאים)

לכן אין דרך אפשרית אחרת לחוות באופן מדויק את הפעילות התרופה על מצב האדם - אין דרך טבעית ובטוחה יותר לכוונה הזאת מלבד נתינה של תרופה אחת באופן ניסיוני, בכמות קטנה, לאנשים בריאים. זה יאפשר ללמוד איזה שינויים, סימפטומים וסימנים מפעולתה החודרת, מביאה כל תרופה לגוף ולנפש, ז"א איזה אלמנטים של מחלה יכולה כל תרופה לעורר. כפי שהראיתי (24-27), כל כוחותיה המרפאים של תרופה שוכנים בכוחה לשנות את מצב האדם. זה מתבהר מתצפית במצבו של האדם.

109.

הייתי הראשון שצעד בנתיב הזה בהתמדה שהתעוררה ונשמרה ע"י אמת גדולה שהראתה שרפואה לאנושות אפשרית רק ע"י שימוש הומאופטי בתרופות.

-48-

.110

(סימפטומים של הרעלה מתאימים לסימפטומים של פרובינג)

בספרות הרפואית, יש דיווחים על הרעלות של אנשים בריאים (במקרים של התאבדות או רצח או בנסיבות אחרות) שבלעו כמות גדולה של חומר רפואי. ראיתי שפעולתם של גורמי המחלה שתוארן בדיווחים הללו, התאימו לתצפיות שלי כשבחנתי אותם עלי ועל אנשים בריאים אחרים. אלה שדיווחו על ההרעלות, רשמו את המקרים הללו כהוכחה לחוסר היעילות של החומרים האלימים, כדי להזהיר מפניהם. חלקם כתבו כדי להראות שימושים של תרופות כנגד החומרים המרעילים ושכתוצאה מכך הושג ריפוי. האחרים רצו לשחרר את עצמם מאחריות למוות ע"י ההודעה שהחומר הנ"ל הוא רעל. אף אחד מהתצפיתנים הללו לא חשד בדברים הבאים:

שהסימפטומים הללו שנרשמו על ידם כהוכחה לנזק הרב של החומר הרעיל, הכילו סימוכין לכוחו של החומר להיות בעל יכולת ריפוי לסימנים דומים במחלות טבעיות.

שהתעוררות המחלות היא אינדיקציה ליכולת הריפוי ההומאופטית של החומר.

שהחקירה האפשרית היחידה של כוחם הרפואי נשען על תצפיות בשינוי המצב שנגרם ע"י תרופות באורגניזם בריא.

הכוחות הייחודיים הטהורים של תרופות למטרות ריפוי אינם נבחנים דרך (א) התפלפלות ידועה מראש. (ב) הריח, הטעם, או המראה של החומר. (ג) תהליך כימי של התרופה. (ד) השימוש במחלה של מספר תרופות כתערובת (מרשם). אף אחד לא חשד שהתיעוד הנ"ל של מחלות תרופה יספקו יום אחד יסודות לאמת, מטריה מדיקה טהורה, שמראשיתה ועד היום התקיימה רק ע"י השערות לא נכונות וזיופים.

.111

(כל חומר רפואי יוצר מורכבות סימפטומים מיוחדת).

יש התאמה בין התצפיות שלי על פעולתן הטהורה של תרופות (בפרובינג) לדיווחים (של הרעלות) שנכתבו לא למען מטרות רפואיות, וגם ההתאמה של הדיווחים (על הרעלות) שנכתבו ע"י אנשים שונים, שכנעו אותנו בקלות שחומרים רפואיים פועלים ביצירת מחלה בגוף בריא עפ"י חוקים קבועים, נצחיים, וטבעיים. ובכוח זה יכולים לגרום לסימפטומי מחלות מסוימות בהתאם למיוחדות החומרית שלהם.

-49-

.112

(בעוד שהפעולה המשנית של כוח החיים ברורה במקרה של הרעלה, היא לעתים נדירות מורגשת בפרובינג או בטיפול במחלה)

בתיאורים הישנים הללו שבהם מתוארת לקיחת התרופה במנות גדולות, נראים שינויים שלא קורים בהתחלה, אלא בסופם של תהליכים עצובים ושהיו הפוכים למה שקרה בהתחלה. הסימפטומים הללו שנגדו את הפעולה ההתחלתית (שהם הפעולה החודרת לכוח החיים – פרגרף 63) הם הפעולה התגובה של כוח החיים. ולכן הם תגובה-משנית (67-62). בפרובינג של כמויות קטנות על גוף בריא, התגובה הזאת כמעט לא מורגשת. בכמויות זעירות דבר לא מורגש. ברצון לרפוי הומאופטי, האורגניזם החי מייצר רק פעולה משנית כנגד המנות הקטנות כדי לעורר בחזרה את מצב הבריאות הטבעית. (68)

.113

(בחומרים מרדימים - נרקוטיים, אפשר לחוש בפעולה המשנית גם בכמויות מופחתות)

התרופות הנרקוטיות הן יוצאות הדופן היחידות בהיבט זה. בזמן הפעולה הראשונית, הן משתלטות ומנטרלות באופן חלקי את הרגישות ואת העוררות. ואז בפעולה המשנית, גם עם

מנות ניסוי קטנות, עולות לעיתים קרובות הרגישות והעוררות.
114.

חוץ מהחומרים הנרקוטיים הללו, בפרובינג עם מנות קטנות באנשים בריאים, רואים רק את התגובה הראשונית. בתרופות הללו יש שינוי במצב האדם, ולזמן קצר או ארוך יותר נגרם אצלו מצב מחלה.

115.

(למספר תרופות יש תגובה ראשונית עם מצבי גומלין)

למספר תרופות יש כמות של סימפטומים שבחלקם, או בנסיבות מסוימות, הם הפוכים לסימפטומים אחרים שהופיעו מקודם או כתוצאה, ושאינן לראותם כתגובת משנה או תגובת נגד של כוח החיים, ושרק יוצרים מצב גומלין של התקף הפתע של הפעולות הראשוניות השונות. אלה נקראות תגובות גומלין.

-50-

116.

(פרוברים מיוחדים מגלים את כוח התרופה לרפא את כל האנשים החולים עם סימפטומים דומים)

בפרובינג, סימפטומים מסוימים עוברים בשכיחות רבה יותר ואחרים יותר נדירים. ז"א סימפטומים מסוימים עוברים אצל יותר אנשים ואחרים עוברים רק אצל מעטים.

117.

לקטגוריה השניה שייכים סימפטומים אידיוסיונקרטיים. אלה הם מקרים שבהם לאדם בעל קונסטיטוציה גופנית אינדיבידואלית בריאה, יש נטייה לחלות ע"י דברים מסוימים שלא נראה שמשאירים רישום כלשהו אצל רוב האנשים. אלא שהעדר הסימנים הללו הוא רק למראית עין. זאת מכיוון ששני דברים נדרשים כדי שחומר מסוים יוציא את הסימפטומים הללו והאחרים. כוח החדירה של החומר.

היכולת של המהות הדינאמית המחיה את האורגניזם להתעורר ע"י החומר.

לכן המחלה הבולטת במקרים האידיוסיונקרטיים לא נחשבת כשייכת לקונסטיטוציה הגופנית המיוחדת אלא כנובעת בו-זמנית מהסיבות הישירות שבהם טמון הכוח לעורר אותה מחלה אצל כל האנשים. רק מעטים מהאנשים הבריאים מסוגלים לתת לעצמם להשתנות ע"י הסיבות הללו למצב מחלה בולט. ניתן לראות שהפוטנציה הללו משפיעים על כל אחד, מהעובדה שהם מאפשרים עזרה כתרופה הומאופטית לכל האנשים החולים שסימני המחלה שלהם זהים לאלו שנצפו רק אצל אותם אנשים אידיוסיונקרטיים.

118.

(כל תרופה פועלת בדרך מיוחדת)

כל תרופה מייצגת פעולה מיוחדת בגוף האנושי שלא מתקבלת באותה צורה מכל חומר רפואי אחר.

119.

כמו שכל צמח שונה בצורתו החיצונית, בדרך חייו ובגדילתו, במצבו ובריחו, מכל צמח

-51-

אחר. כמו שכל מינרל וכל מלח שונים בחיצוניותם, בהרכב הכימי שלהם ובתכונות הפיזיקאליות שלהם, כך הם שונים זה מזה בתכונות גורמי המחלה שלהם, וביכולת הריפוי שלהם. כל אחד מהחומרים הללו פועל בדרך המיוחדת והמוחלטת (שאיננה מאפשרת בלבול) הגורמת לשינוי במצב הבריאות ובמצב האדם.

120.

(תרופות צריכות להיבדק באופן יסודי על אנשים בריאים כדי לוודא את כוחה ואת פעולתה האמיתית של כל תרופה וכדי להבדילן זו מזו)

לכן התרופות שבהן תלויים חיים ומוות, מחלתו ובריאותו של אדם, חייבות להבדל זו מזו באופן זהיר ומדויק. מסיבה זו ניסיונות יסודיים זהירים וטהורים חייבים להיבחן באשר לכוחן ופעולתן הנכונה של התרופות בגוף הבריא. ע"י כך שיהיו מוכרים לנו נמנע מטעויות בשימוש שלהן במחלות, מכיוון שרק בחירה נכונה של תרופה, יכולה באופן מהיר ומתמשך לגרום לבריאות של נפש וגוף.

-52-

הנחיות לעריכת פרובינג

121.

(בפרובינג של תרופות לא מדוללות יש חומרים בדרגות חוזק שונות אותם יש לתת בכמויות שונות)

בפרובינג רפואי בהתייחס לפעולה של החומר בגוף הבריא יש לזכור את הדברים הבאים: חומר חזק יכול לעורר שינויים באדם חסון גם בכמויות קטנות. בניסיונות הללו, חומרים עם כוח עדין יותר צריכים להינתן בכמויות גדולות יותר. באשר לחומרים החלשים ביותר, יש לנסותם רק על אנשים בריאים שהם עדינים ורגישים במיוחד.

122.

(החומר הנלקח בפרובינג צריך להיות מוכר)

יש להכיר היטב את החומרים של הפרובינג ויש להבטיח את ייחודם, טוהרם וחוזקם. כל אומנות הרפואי ועתיד השפע האנושי תלויים בניסוי הזה.

123.

(איך להכין תרופות לפרובינג ללא פוטנטיזציה)

התרופות צריכות להילקח בדרך פשוטה וטהורה.

תרופות מצמחים מקומיים צריכות להילקח כמיץ טרי מעורב במעט אלכוהול למנוע קלקול. מצמחים אקזוטיים (לא מקומיים) יש להכין אבקה או שיש לסחוט אותם ולהכין מהם טינקטורה עם אלכוהול. יש לקחת אותם מעורבים במים. מלחים ושרפים יש לערבב במים ממש לפני לקיחתם.

אם הצמח נמצא רק בצורה יבשה ואם הכוח שלו הטבעי חלש יש לחלוט אותו ע"י שפיכת מים רותחים על הצמח המעוך. יש לשתות אותו מיד לאחר ההכנה, בעודו חם. זה בגלל שכל הצמחים הללו החלוטים במים, בלי תוספת אלכוהול, מתקלקלים במהירות ומאבדים את הכוח הרפואי.

-53-

124.

(בזמן הפרובינג הנסיינים צריכים להימנע מלקחת כל תרופה אחרת מלבד החומר שאותו בודקים)

יש לנסות כל חומר רפואי בנפרד, מבלי לערב כל חומר זר, כל עוד עורכים את התצפיות על פעולת החומר הנבדק.

125.

(תזונת הנסיין בזמן הפרובינג צריכה להיות פשוטה מזינה וללא חומרים מעוררים או רפואיים)

התזונה בזמן הפרובינג צריכה להיות מתונה:

היא צריכה להיות פשוטה, מזינה וככל האפשר ללא תבלינים.

יש להימנע ממונות המכילות ירקות ירוקים או שורשים, סלטים ומרקי שורשים כי הם תמיד מכילים כוחות רפואיים מפריעים ולא משנה כיצד מכינים אותם.

יש לשתות משקאות ששותים בדרך כלל ושיהיו הכי פחות מעוררים.
126.

(הדרישות מהנסיין)

הנסיין הנבחר צריך להיות מעל לכל, אמין ובעל מודעות. בזמן הניסוי :
עליו להישמר ממאמץ פיזי ונפשי.

עליו להישמר מהפרזה ומיצרים מפריעים.

שלא יהיו לו עניינים דחופים שיסיטו אותו מתצפיות נכונות. עליו להפנות תשומת לב לעצמו ברצון טוב וללא הפרעות.

עליו להיות בריא גופנית (הרמה שנחשבת כבריאות עבורו)

להיות בעל אינטליגנציה שתאפשר לו להביע ולתאר את הרגישויות שלו בבהירות.
127.

יש לערוך ניסוי על נשים וגברים כדי להבהיר את השינויים במצב בין במינים.

128.

(יש לנסות חומרים רפואיים בפוטנטיזציה כדי לגלות את הכוחות החבויים במלואם)

-54-

בניסויים האחרונים נראה שבפרובינג עם חומרים רפואיים במצב הגולמי שלהם, החומר לא מוציא את הכוחות החבויים כפי שקורה כשהחומר עובר פוטנטיזציה. (ז"א מדולל כתוש ומנוער) בדרך הפשוטה הזאת הכוחות החבויים והרדומים בחומר הגולמי, מתפתחים ומתעוררים לפעילות ברמה גבוהה. לכן התצפית על חומרים חלשים מאד בכוחם הרפואי, נעשית כשהנסיין לוקח את החומר יום יום, על קיבה ריקה - במינון של 4-6 גלובולים ברמה של 30 c, במעט מים או מומסים בכמות גדולה יותר של מים ומנוערים היטב. יש להמשיך בכך מספר ימים.

129.

(יש להתחיל במנה קטנה ולהגדילה אם צריך)

כאשר נראית פעולה חלשה של המנה, ניתן להעלות את הכמות עם עוד גלובולים כל יום עד שהפעולה נראית יותר ברורה וחזקה, עד שניתן לצפות בשינוי המצב. מספר אנשים מגיבים מיד ובצורה חזקה. יש שונות רבה ברמה הזאת. לעתים אדם שנראה חלש בקושי מגיב לתרופה שידועה כחזקה ומגיב בחוזקה גם לתרופות חלשות הרבה יותר. מאידך, יש אנשים חסונים שחשים בסימפטומים של מחלה מתרופה חלשה בעוד שמתרופה חזקה הם לא מרגישים דבר. מכיוון שלא יודעים על כך מראש, יש להתחיל במנה קטנה, ובהתאם לתגובה יש להעלות את המנה מיום ליום.

130.

(פרובינג שנעשה עם מנה אחת בלבד נותן מידע על סדר הופעת הסימפטומים. משך פעולת התרופה נבדק רק ע"י מספר ניסיונות עם מנה אחת.)

אם, מיד בהתחלה נלקחת מנה חזקה, יש לכך יתרון שמאפשר את בדיקת סדר ההופעה של סימפטומים שהנסיין חווה, והזמן שכל אחד מהם מופיע. זה מוסיף לידע של אופייה של התרופה בגלל שסדר התגובות הראשוניות וגם תגובת הגומלין, מובהרים באופן חד.

גם מנה בינונית, מספיקה לניסוי, אם הנסיין רגיש ושם לב (ככל האפשר) למצבו. משך הפעולה של תרופה נלמד רק דרך השוואה של מספר נסיינים (שלוקחים מנה אחת).

131.

(פעולת התרופה פחות ברורה כאשר הנסיין צריך לקחת מנות מתווספות יום אחר יום ברציפות)

-55-

אם, כדי לחוות משהוא הנסיין לוקח את התרופה במנות גוברת (כמות גדלה של גלובולים) בכל יום, אז הוא יחווה את מצבי המחלה השונים אבל לא לפי הרצף המקורי. המנות הבאות יכולות לרפא ולהעלים סימפטומים שהתעוררו במנות הקודמות; או שנעלמים סימפטומים כאשר עולה המצב ההפוך. הסימפטומים הללו יסווגו כמעורפלים עד שניסויים ברורים יותר יאשרו אם

אלו סימפטומים ראשוניים או משניים של האורגניזם או פעולה גומלין של התרופה.
132.

כאשר רוצים לחקור רק את הסימפטומים עצמם (במיוחד לגבי תרופות חלשות) מבלי לתת חשיבות לסדר הופעתן, או למשך פעולתן, הסידור המועדף הוא לתת מנות מתגברות (ניתנות בכמות רבה יותר) בכל יום למשך מספר ימים. כך אפילו פעולתה של תרופה עדינה ולא ידועה תתבהר, במיוחד אם תבחן על אנשים רגישים.
133.

(קבע את אופיו של כל סימפטום ואת האפיונים שלו - מודליטיס)
כאשר אתה חש חולי כלשהו (מרגיש ומודע לו), כדאי ומומלץ לקביעת הסימפטום לנסות ולשנות סיטואציות ולבדוק אם ההתרחשויות גוברות, נחלשות או נעלמות או אם הן חוזרות כשחוזרים לסיטואציה הראשונה.

האם הסימפטומים גוברים נחלשים או נעלמים-
ע"י תזוזת האיבר?

בתנועה בחדר סגור או באוויר פתוח?

בישיבה עמידה או שכיבה?

האם הסימפטום משתנה-

באכילה?

בשתייה?

בתנאים אחרים?

בדיבור, בשיעול, בהתעטשות, או בתפקודים גופניים אחרים?
באיזה שעות של היום או הלילה הסימפטומים מציקים במיוחד?
בדרך זו הייחוד והמאפיין של כל סימפטום הופך להיות ברור.

134.

(סימפטומים שונים של תרופה מופיעים אצל פרוברים שונים ובניסויים נפרדים אצל אותו הנסיין) הפוטנציה של התרופות גורמים לשינוי ייחודי במצבו של האורגניזם החי, כ"א בדרכו המיוחדת. אבל לא כל הסימפטומים השייכים לתרופה מסוימת יופיעו אצל בן-אדם אחד, לא בבת אחת, ולא באותו ניסוי. כאשר אדם אחד משתמש בחומר בשלושה ניסויים שונים יהיו סימפטומים שיופיעו בפעם הראשונה ואחרים בשניה או בשלישית. אצל אנשים שונים יופיעו קבצי סימפטומים שונים, אבל בצורה כזאת שחלק מהמקרים שחוו הנסיינים השונים יחזרו אצל אחרים. סימפטומים אינם מופיעים באותה שעה בכל יום.

135.

(כדי להוכיח תרופה במלואה יש לערוך מבחנים על אנשים משני המינים ובעלי קונסטטוציות שונות)

המורכבות של כל מחלה שתרופה יודעת להוציא תהיה מושלמת רק ע"י ריבוי תצפיות על אנשים נבחרים רבים, גברים ונשים. מושלמות ויסודיות בהוכחת תרופה מושגות רק כאשר נסיינים חדשים יכולים לשים לב לגבי עצמם למעט דברים חדשים וגם לציין דברים שכבר נאמרו ע"י נסיינים קודמים.

136.

(תרופה שהסימפטומים שלה צוינו באופן נדיר ע"י נסיינים יכולה לרפא אותם סימפטומים אצל חולה)

תרופה בזמן ניסוי על אדם בריא לא יכולה להוציא את כל הסימפטומים ושינויי המצב אצל אדם אחד, אלא רק אצל אנשים רבים, שונים ומגוונים בגוף ובנפש. ולמרות זאת הנטייה לעורר סימפטומים שוכנת (117) בכל אדם עפ"י חוקי טבע נצחיים. אבל כל פעולות התרופה גם כאלה שיצאו האופן נדיר אצל אנשים בריאים ירפאו חולים במחלה דומה.

התרופה שנבחרת באופן הומאופטי מעוררת בשקט גם במנה קטנה מחלה מלאכותית אצל פצינט שקרוב למחלה הטבעית. המחלה המלאכותית הזאת מרפאת באופן מהיר וקבוע

-56-

.137

(מנות פרובינג מצומצמות מוציאות אינפורמציה טובה יותר ובטוחה יותר מאשר מנות גדולות)

בניסיונות כאלה, עד גבול מסוים, ככל שהמנה מופחתת יותר התגובות הראשוניות ברורות יותר, ורק אלה שחשוב לדעת עליהן בלי תגובה נוגדת או מאוחרת של כוח החיים. זאת בתנאי שהנסיין הוא אדם רגיש, אוהב אמת, ממוצע, ומסוגל לתשומת לב עצמית. ומצד שני, עם מנות גדולות מדי, לא רק שיש מספר תגובות נגד שמתערבות בסימפטומים, אלא שהתגובות הראשוניות מבצבצות בדרך מבולבלת ואלימה שקשה לערוך תצפית. בכך גם יש סכנה לנסיין. אין להתייחס לכך באדישות אלא בצורה אנושית מונחית ע"י אהבת האדם.

.138

(בזמן הפרובינג, יש זקוף את כל המחלות, ההתרחשויות, והשינויים לתרופה) כאשר נעשה ניסוי טהור עפ"י ההנחיות (127-124) ינבעו כל השינויים מפעולת התרופה. כל השינויים יהיו שייכים באופן ייחודי לתרופה ויירשמו ככאלה (ביומן הניסוי). זה נכון גם אם הנסיין חווה תגובות דומות בעבר. הופעתן המחודשת מראה שהאדם הזה בקונסטיטוציה הגופנית שלו רגיש במיוחד לשינויים הללו. בזמן במקרה הזה נעשה הדבר ע"י התרופה. הסימפטומים מופיעים כעת (בזמן שהתרופה היעילה שולטת במצבו הכללי של הנסיין) לא בזכות עצמם אלא נובעים מהתרופה.

.139

(על הנסיינים לערוך יומן מפורט)

אם מטפל מנהל פרובינג עם אנשים אחרים עליו לשים לב להנחיות הבאות: על הנסיין לכתוב בפרוט את כל הרגישויות שלו, מחלות, התרחשויות, ושינויים במצבו ולציין מתי קרה.

על הנסיין לציין כמה זמן עבר מנטילת התרופה על להופעת הסימפטומים. עליו לשים לב למשך הזמן שהסימפטומים אורכים.

(יש לראיין את הנסיינים מדי יום)

-57-

המטפל צריך לעבור על היומן, בנוכחות הנסיין מיד לאחר השלמת הפרובינג או באופן יומיומי אם הפרובינג אורך מספר ימים. יש לעשות זאת כדי לערוך תשאול מדויק על כל אירוע כשהוא עדיין טרי בזיכרון. עליו להוסיף פרטים נוספים על האירוע ולהתאים את הרישומים עפ"י הנדרש לעדותו של הנסיין.

.140

אם הנסיין לא כותב, על המטפל לראיין אותו כל יום לגבי מה ואיך קרה באותו יום. הנסיין צריך להתנדב לתפקיד. יש להימנע מניחושים ומהשערות ומ"חליבת פרטים" מהנסיין. יש לעשות הכל בזהירות כפי שנעשה בלקיחת מקרה ובבניית תמונת של המחלה (84-99).

.141

(הניסיונות הטובים ביותר הם אלה שהמטפל עושה על עצמו)

מכל הניסיונות של פעולות התרופות הפשוטות המשנות את מצב האדם ושל המחלות המלאכותיות שהן יוצרות באדם הבריא, הפרובינג הטוב ביותר הוא זה שהמטפל הבריא, חסר הדעה הקדומה עורך על עצמו, בכל האכפתיות והזהירות הדרושים. הוא יודע בביטחון הגדול ביותר שמה שקרה זה הוא עצמו.

142.

(מידע קליני: חקירת מקרים ע"י התבוננות בפציינטים חולים צריך להערך ע"י אומנים ביכולת תצפית)

קשה לחקור את פעולת הנקיה של תרופות בזמן מחלה (אצל חולים - 107). אבחנה בין הסימפטומים של התרופה הפשוטה שנבחרה כדי לרפא והחוליים של המחלה המקורית (אפילו במחלות שאינן מגוונות, במיוחד הכרוניות) היא בתחום יכולתו של רב אומן באבחנה ותצפית ויש להשאיר למומחים בתחום.

-58-

איסוף וחיבור של מטריה מדיקה נכונה

143.

(מטריה מדיקה נכונה היא אוסף של צורות פעולה, של חומר רפואי) אפשר לחבר מטריה מדיקה נכונה רק ע"י הוכחה (פרובינג) של מספר ניכר של תרופות פשוטות על אנשים בריאים, ואיסוף כל המרכיבים והסימפטומים שכל תרופה (כיצרת מחלה מלאכותית) יכולה להוציא. מטריה מדיקה נכונה היא אוסף של צורות התגובה הנכונות והמיוחדות של חומרים רפואיים פשוטים. זהו קודקס של הטבע שבו: נאספים הרישומים של כל תרופה שנחקרה, קבוצה של שינויי מצב וסימפטומים מיוחדים כפי שנראו לצופה.

מוצגים באופן מושווה ודומה מרכיבי המחלה ההומאופטיים למחלות הטבעיות שאותן ניתן יהיה לרפא יום אחד. מרכיבי המחלה הללו, מכילים מצבי מחלה מלאכותיים, שמציעים למצבי מחלה טבעיים את הדרך היחידה הנכונה, ליישום הומאופטי לשם החלמה קבועה.

144.

על כל ההנחות הסתמיות והמזויפות להישאר מחוץ למטריה מדיקה כזו. יש לאפשר אך ורק לשפת הטבע שנחקר באופן זהיר ונכון, להיות השפה היחידה.

145.

(רק אספקה רבה של תרופות ידועות תאפשר לנו למצוא את התרופה המתאימה ביותר לכל מקרה מחלה. עד כה אפשר למצוא לכל מחלה תרופה מתאימה) כמובן שרק אספקה רבה של תרופות ידועות במדויק (שיכולות לייצר שינוי במצב האדם) יכולות לאפשר לנו למצוא ריפוי הומאופטי - אנלוגיה מתאימה של פוטנץ מחלה מלאכותי - לכל אחת מאינסוף המחלות בטבע, לכל מחלה הרסנית בעולם. בינתיים (הודות לנכונות הסימפטומים ושפע מרכיבי המחלות שכל אחד מחומרי התרופה הראה בפעולתו החודרנית לגוף הבריא) יש מעט מאד מקרי מחלה שנותרו, שאין להם מענה בין התרופות

-59-

ההומאופטיות שעברו פרובינג וידועות בפעולתן הטהורה, תרופות המחזירות בריאות באופן עדין וקבוע ללא תופעות לוואי. התרופות ההומאופטיות עושות זאת בברור באופן יותר בטוח מכל התראפיות האחרות השייכות לרפואה האלופטית. חוסר הידע לגביהן גורם לשינוי ולהחמרה, ולא יכול לרפא מחלות כרוניות, אלא יותר מחליש, פחות מרפא ולעתים מסכן חיים.

-60-

כוחן של התרופות ההומאופטיות לריפוי מחלות

146.

הנושא השלישי בעבודתו של המרפא-האומן מתייחס לשימוש המתאים ביותר של פוטנץ הריפוי

המלאכותי (תרופות) שפעולתן הטהורה על אנשים בריאים הוכחה כדי שיוכלו לשמש לריפוי הומאופטי של מחלות טבעיות.
147.

בין התרופות שיכולתן לשינוי נחקרה, אלו שהסימפטומים שלהן הכי דומים לטוטאליות של מחלה טבעית נתונה, יהיו בהכרח המתאימות ביותר לריפוי הומאופטי. בתרופה כזאת תמצא הספציפיות למקרה המחלה הנידון.
148.

(מחלות טבעיות נגרמות באופן דינאמי ע"י פוטנצים שמקלקלים את כיוונונו של כוח החיים. תרופות מרפאות ע"י כך שהן עוזרות בכיוון מחודש של כוח החיים בעזרת מחלה מלאכותית דומה וחזקה יותר)

אין לראות במחלה טבעית מצב מזיק כלשהו שנמצא בתוך או מחוץ לאדם (11-13). נכון יותר לראות מחלה טבעית כנגרמת ע"י פוטנץ עוין רוחני שמפריע, במין סוג של הדבקה, לכוח חיים רוחני, ששולט בדרך הדומה לאינסטינקט באורגניזם כולו. כמו רוח רעה הוא מעוות את כוח החיים, מכריח אותו לייצר הפרעות ונקודות סבל במהלך החיים. אלו ידועים כסימפטומים או מחלות.

הרופא שמאפשר לגורם מחלה מלאכותי, לחדור לגוף הפציינט ולפעול כנגד הגורם העוין מייצר בכך הרחקה נוספת מכוח החיים. פוטנץ המחלה המלאכותית יכול לשנות את כוח החיים בצורה דומה ובאופן מתמשך העולה על האנרגיה של המחלה, זאת אפילו במנה קטנה. בזמן חדירת המחלה המלאכותית עקרון החיים מאבד את רגישותו לגורם המחלה המקורית. מכאן ואילך כוח החיים לא מזהה את המחלה יותר. היא הושמדה.

-61-

(מחלות טבעיות חדשות מגיבות מהר יותר לטיפול הומאופטי ממחלות ישנות שדורשות טיפול ממושך)

אם, כפי שנאמר, התרופה הנבחרת היא המתאימה, המחלה האקוטית עוברת מבלי להשאיר עקבות. אם המחלה צצה זמן קצר קדם לכן היא חולפת עם טיפול תוך מספר שעות. מחלה טבעית ישנה יותר (עם המערך הכולל שלה) חולפת לאחר יותר זמן, וזאת לאחר מנות נוספות של אותה תרופה בפוטנציות גבוהות יותר, או לאחר בחירה מדוקדקת של תרופות אחרות דומות יותר מבחינה הומאופטית.

החלמה ובריאות, ולא שום דבר אחר תופסים מקום במעבר מהיר שאי אפשר להבחין בו. עקרון החיים מרגיש שוב חופשי ויכול להמשיך את חיי האורגניזם בבריאות ובוטאליות מחודשת.
149.

(משך ריפוי של מחלות כרוניות ארוך ביותר. אלו שהסתבכו עקב טיפול אלופתי יכולות להיות ללא ריפוי)

מחלות ממושכות (ובמיוחד המסובכות) דורשות זמן רב יותר לריפוי – במיוחד מחלות כרוניות מכלות שטיפול אלופתי מגושם הוסיף להן עוד מחלות ללא ריפוי.

אלו דורשות הרבה יותר זמן להחלמה. לעיתים קרובות מקרים אלו אינם ניתנים לריפוי בגלל-א. החלשות כוח החיים ונוזלי החיים ע"י משלשלים הקזות דם וכו'. ב. טיפול במנות גדולות באמצעים אלימים ולא בדוקים. ג. מרשמים של אמבטיות מינרליות לא מתאימות.

אבחנה בין נטיות שוליות ומחלות יותר רציניות
150.

(נטיות הדורשות התאמה של משטר בריאות)

אין צורך לראות בכל תלונה קטנה של הפציינט מחלה שלימה הדורשת ריפוי רפואי רציני. התאמה קלה של דיאטה או משטר בריאות יכולים להספיק כדי לתקן את המצב.

151.

(מחלות דורשות עזרה רפואית)

אם לעומת זאת, הפציינט מתלונן על מספר חוליים רציניים, המטפל ימצא אירועים מקבילים ואולי שוליים שנותנים תמונת מחלה שלמה יותר.

סימפטומים מיוחדים, מוזרים ונדירים.

152.

(קל יותר למצוא תרופות למחלות אקוטיות עם מעט סימפטומים בולטים)

ככל שהמחלה האקוטית קשה וככל שיש סימפטומים בולטים רבים, קל יותר למצוא את התרופה המתאימה, מבין מספר תרופות דומות. בין מכלול הסימפטומים של תרופות ידועות נמצא אחת שדומה מאד למחלה הטבעית. זוהי התרופה הנדרשת.

153.

(סימפטומים מוזרים, נדירים ומיוחדים הם החשובים ביותר לבחירת התרופה)

בחפוש אחר תרופה הומאופטית ספציפית בתהליך של השוואה בין מורכבות המחלה הטבעית לרשימת הסימפטומים של התרופות (במטרה למצוא תמונת מחלה מלאכותית הדומה למחלה אותה באים לרפא), יש לשים לב במיוחד לסימפטומים הבולטים, יוצאי הדופן, הלא רגילים והמוזרים. אלו מעל לכל חייבים להתקשר לסימנים דומים במערך הסימפטומים של התרופה כדי לוודא שהיא המתאימה ביותר לריפוי. הסימפטומים הרגילים יותר (כמו חוסר תיאבון, כאב ראש, חוסר שינה, אי נוחות וכד') נראות כמעט בכל מחלה ויש לשים לב אליהן רק אם הן מאופיינות יותר.

154.

(התרופה המתאימה ביותר למחלה היא זו שיש לה את מערך הסימפטומים והמאפיינים הדומה ביותר לסימפטומים של המחלה)

אם בתמונת הנגד המורכבת ממערך הסימפטומים של התרופה המתאימה יש סימנים מאפיינים (ז"א סימנים מיוחדים מוזרים ובולטים) של המחלה אותה רוצים לרפא, במספר גדול ובדמיון רב, אז התרופה הזאת היא המתאימה ביותר, מבחינה הומאופטית, למצב המחלה הנתון. אם המחלה איננה נמשכת זמן רב, היא תוצא ותעלם בלי חולי משמעותי, לאחר המנה הראשונה.

-63-

155.

(תרופות המסוגלות לייצר סימפטומים רבים מרפאות מבלי לגרום חולי ממשי כי המנות הזעירות בהן משתמשים הן חלשות מכדי לייצר סימפטומי מחלה משמעותיים בחלקי גוף בריאים) כאשר משתמשים בתרופה הומאופטית מתאימה, רק הסימפטומים של התרופה שמתאימים לתמונת המחלה מופעלים ולכן המחלה נעלמת בלי לגרום חולי משמעותי נוסף. לתחושת כוח החיים, סימפטומי התרופה תופסים את מקומם של סימפטומי המחלה (החלשים יותר) של האורגניזם, ומשמידים את סימפטומי המחלה באורגניזם באמצעות כונון-יתר. סימפטומי התרופה האחרים (שיכולים להיות רבים) אינם מוצאים ייעוד במקרה הקיים ונשארים שקטים. תמונת התרופה לא תורגש ולא תראה אצל הפציינט, שמצבו משתנה משעה לשעה, בגלל שמנת התרופה הנדרשת לטיפול הומאופטי נעלמת בשניות. היא חלשה מכדי לייצר סימפטומים לא הומאופטיים, באברי גוף בריאים. היא יכולה לאפשר רק לסימפטומים ההומאופטיים לפעול בחלקי האורגניזם הפגועים המגורים ע"י סימפטומי המחלה הדומים, ומאפשרת לעקרון החיים החולה לחוש רק את מחלת התרופה הדומה והחזקה, בעוד שהמחלה המקורית נעלמת.

החמרה הומאופטית קלה

156.

(תרופות הומאופטיות גורמות לסימפטום חדש אחד לפחות אצל אנשים רגישים שחשים בטוב) בינתיים, במיוחד כאשר המנה לא נעלמה קליל, כמעט כל תרופה (אפילו כזו שנבחרה בהתאמה טובה) גורמת, בזמן הפעולה שלה, לפחות לתופעת חולי חדשה אחת אצל אנשים רגישים שחשים בטוב. זה קורה, בגלל שבלתי אפשרי לסימפטומי התרופה וסימפטומי המחלה לכסות אלו את אלו כשני משולשים חופפים. למרות זאת, במקרה טוב הסטייה היא לא משמעותית ונעלמת בקלות ע"י האנרגיות הפעילות של האורגניזם החי. רק פציינטים בעלי רגישות יתר יחוו בכך. ההטבה נמשכת עד להשגת המטרה של החלמה, כל עוד אין הפרעה של השפעות רפואיות זרות על הפציינט, ע"י טעויות במשטר בריאות או יצרים.

-64-

157.

(אגרביה הומאופטית היא מחלת התרופה ולא הרעה במחלה המקורית) תרופה הומאופטית נכונה במנה קטנה מוציאה ומשמידה את המחלה האנלוגית האקוטית, מבלי להעביר לחולה סימפטומים שאינם הומאופטיים (בלי לעורר חוליים חדשים ומשמעותיים יותר). אבל קורה גם שמנה (שלא נעלמה דיה) תייצר החמרה קלה בשעות הראשונות שלאחר בליעתה. (ההרעה תמשך מספר שעות אם המנה גדולה מדי). ההחמרה הזאת כ"כ דומה למחלה המקורית, שנראה לפציינט שזו החמרה של המחלה שלו. למעשה אין זה יותר מאשר מחלת התרופה הדומה שהיא במידת מה חזקה יותר מן המחלה המקורית.

158.

(הרעה הומאופטית קלה היא אינדיקציה טובה במחלות אקוטיות) ההחמרה ההומאופטית הקלה בשעות הראשונות היא סימן טוב לכך שהמחלה האקוטית תסתיים במנה הראשונה. הרעה כזאת שכיחה מכיוון שמחלת התרופה צריכה להיות קצת יותר חזקה מאשר המחלה כדי לכוונה מחדש ולהעלים אותה, בדיוק כפי שמחלה טבעית יכולה להוציא ולהשמיד מחלה דומה אם היא חזקה יותר. (43–48).

159.

(מנות קטנות יותר גורמות להרעות קלות יותר) מנה הומאופטית קטנה יותר במחלה אקוטית תקצר את ההחמרה של השעות הראשונות שלאחר נטילת התרופה.

160.

קשה להכין את המנה ההומאופטית בצורה כ"כ קטנה שלא תרפא, תשפר או תשמיד מחלה טבעית שצצה לאחרונה ודומה לה. משום כך קל להבין מדוע תרופה הומאופטית מתאימה שאיננה בכמות הקטנה ביותר גורמת בשעות הראשונות לאחר נטילתה להרעה.

-65-

161..

(למחלות כרוניות שמטופלות ע"י תרופות של M 50 יש הרעה לקראת סוף הטיפול) ההרעה ההומאופטית (הפעולה הראשונית של התרופה ההומאופטית שמגבירה את הסימפטומים של המחלה המקורית) שנמשכת בשעות הראשונות שייכת למחלות האקוטיות שהתחילו לאחרונה. בתרופות בעלות טווח פעולה ארוך יותר שבאות להלחם במחלות כרוניות, לא נראה התחזקות של המחלה המקורית במהלך הריפוי. לא נראה זאת אם התרופה הנבחרת ניתנת במנות קטנות שהולכות ומתחזקות באופן הדרגתי ע"י דינאמזיה חדשה. (247) התחזקות כזאת של הסימפטומים המקוריים במחלה כרונית יורגשו בסוף הטיפול כשהריפוי כמעט הושלם.

טיפול בתרופות לא מתאימות

162.

(מרשם ראשון עם תרופה לא מושלמת)

לפעמים קורה שרק חלק מסימפטומי המחלה מתאימים לתמונת הסימפטומים של התרופה הכי כונה שנמצאה. הסיבה היא שיש מספר מוגבל של תרופות שידוע במדויק על פעולתן הנכונה והטהורה. נשתמש בתרופה זו בגלל חוסר בתרופה מתאימה יותר.
163.

(סימפטומים נלווים מופיעים לאחר שימוש בתרופה לא מושלמת)
במקרה כזה לא מושג ריפוי מושלם כי כשניתנת תרופה לא מתאימה בדיוק, יהיו תופעות שלא נמצאו במחלה המקורית. אלה הם סימפטומים נלווים של התרופה החלקית. הם לא יוסיפו על המחלה (ז"א הסימפטומים של המחלה שדומים לסימפטומי התרופה) כי ימחקו ע"י התרופה. תהיה התחלת ריפוי אבל בתוספת חוליים נלווים. בעזרת מינון נמוך הסימפטומים הנלווים יהיו מתונים.

-66-

164.
(גם מעט סימפטומים שקיימים בתרופה ובמחלה יכולים להוביל ישירות לריפוי אם אלו סימפטומים מאפיינים)
מספר קטן של סימפטומים הומאופטיים שמתאימים לתרופה המתאימה ביותר שנבחרה, יובילו לריפוי כאשר סימפטומים מעטים אלו, מיוחדים ויוצאי דופן ומגדירים את המחלה באופן מיוחד. הריפוי ימשך ללא הרעות מיוחדות.
165.

(תרופה שהסימפטומים שמשותפים לה ולמחלה הם "רגילים" ואינם מאפיינים איננה הומאופטית למחלה.)
אבל אם:
1. אין דבר בין סימפטומי התרופה הנבחרת שהוא בעל דמיון מובהק לסימפטומי המחלה המיוחדים ויוצאי הדופן.
2. התרופה מתקשרת למחלה הנבדקת רק בצורה כללית מעורפלת (בחילה כאב ראש וכו') ולא למצבים נבחרים.
3. בין התרופות המוכרות אין אחת שהיא יותר מתאימה.
אז – למטפל אין סיכוי טוב לתוצאות של ריפוי.

166.
מקרה כזה הוא נדיר יחסית בגלל ריבוי תרופות הידועות בפעולתן הטהורה. אם מקרה כזה יופיע הוא יפתר ברגע שתמצא תרופה בעלת דמיון מתאים.
167.

(אם סימפטומים חדשים משמעותיים עולים כתוצאה משימוש בתרופה לא מתאימה, אל תחכה לסיום "עבודתה" של התרופה. בחר תרופה אחרת המבוססת על תמונת המחלה החדשה הכוללת את הסימפטומים הקודמים שנשארו ואת אלה שיצאו אחרונים.)
-67-

במקרה של מחלה אקוטית, כאשר נוספים סימפטומים חדשים לאחר שימוש בתרופה לא מדויקת, יש לסיים את הטיפול בתרופה הנוכחית ולא לחכות עד שתסיים את פעולתה. יש לבחון מחדש את המחלה שהשתנתה לקחת את הסימפטומים המקוריים ולקשר אותם עם הסימפטומים החדשים שהתעוררו, ובכך לבנות תמונת מחלה חדשה.
168.

בדרך זו, אפשר למצוא התאמה ביתר קלות בין התרופות הקיימות לתמונת המחלה החדשה. גם מנה יחידה של התרופה החדשה, גם אם לא תרפא במלואה תביא את המחלה יותר קרוב לריפוי. וכך יש להמשיך הלאה לבחון שוב ושוב את מצב המחלה שנשארה ולבחור תרופה הומאופטית המתאימה ביותר עד שיושג מצב של ריפוי.
169.

(לא לתת מרשם שני מבלי לבחון מחדש את המקרה.)
אם בבחינה ראשונה של המקרה, אין תרופה יחידה שמכסה את כל סימפטומי המחלה (בגלל שאין מספיק תרופות ידועות) ונמצאו שתי תרופות מתאימות שכל אחת מכסה חלק מהסימפטומים – אחרי שניתנה התרופה היותר מתאימה אין זה רצוי לתת את השניה בצורה אוטומטית מבלי לבחון את המקרה. התרופה שמלכתחילה נראתה פחות מתאימה, יכולה תחת הנסיבות המשתנות, לא להתאים עוד. במקרה זה יש לבחור תרופה מתאימה יותר לאור מערך הסימפטומים החדש.
170.

בכל מקרה שבו הושג שינוי במחלה, מערך הסימפטומים שעדיין נשאר חייב להישקל מחדש (בלי להתחשב במרשם השני עליו חשבנו) ולהתאים תרופה חדשה המתאימה ביותר למצב זה. אם קורה שהתרופה השניה עליה חשבנו מלכתחילה נראית מתאימה למצב המחלה הקיים יש להשתמש בה. (מצב זה לא קורה בדרך-כלל)
171.

(למחלות כרוניות שאינן מחלות מין יתאימו מספר תרופות אנטי פסוריות ברציפות)
במחלות כרוניות שאינן מחלות מין (ומשום כך מקורן בפסורה) יש להשתמש במספר תרופות אנטי פסוריות בזו אחר זו, כדי להגיע לריפוי. כל תרופה כזו יש לבחור באופן הומאופטי לנוכח מערך הסימפטומים שנוצר לאחר שכל תרופה סימה את פעולתה.
-68-

טיפול במחלות עם מעט סימפטומים. 172.

קושי נוסף (הדומה לקושי הנובע ממיעוט בתרופות) עולה כאשר למחלה אותה רוצים לרפא יש מעט סימפטומים. (בשני המקרים התרופה הנבחרת לא תהיה מושלמת.) נסיבות אלה דורשות תשומת לב כי כשאנחנו נערכים לכך, כמעט כל הקשיים של התרופה הלא מדויקת ייעלמו. (לבד מכך שהכלי ההומאופטי – המטריה מדיקה עדיין לא מושלם).
173.

(מחלה חד צדדית שייכת בדרך כלל למחלות הכרוניות.)
מחלות שמופיעות עם מעט סימפטומים נקראות חד צדדיות כי רק סימפטום אחד או שניים בולטים ומערפלים את שאר התמונה. בגלל זה המחלות הללו ששייכות בד"כ למחלות הכרוניות קשות יותר לריפוי.
174.

(למחלה חד צדדית יכול להיות סימפטום עיקרי פנימי או חיצוני)
הסימפטומים העיקריים יכולים להיות:
סבל פנימי (למשל כאב ראש שלשול של הרבה שנים) או-
סבל יותר חיצוני. מה שנקרא בד"כ מחלה מקומית.
175.

(מקרים של מחלות חד צדדיות עם סימפטום עיקרי פנימי משקף בד"כ לקיחת מקרה לא מושלמת)
מחלות חד צדדיות עם סימפטום פנימי עיקרי, הן בד"כ לא חד צדדיות. נכון יותר הוא שהמטפל לא עקב לעומק אחר התהליך שיעזור לו לראות את המרשם המלא של תבנית המחלה.
176.

(במקרים נדירים מחלה תהיה באמת חד צדדית)

למרות זאת יש מעט מחלות מהסוג החד צדדי, שלאחר כל התחקיר (84-98), לבד משני אירועים חזקים המחלה נשאר מעורפלת.

-69-

177.

(עריכת המרשם הראשון למחלה חד צדדית)

מקרים אמיתיים של מחלה חד צדדית הם נדירים מאד. כדי להצליח יש לבחור את התרופה המתאימה ביותר באופן הומאופטי למעט הסימפטומים הקיימים.

178.

לעיתים קורה שהתרופה הזאת שנבחרה לאחר תצפית קפדנית של חוקי ההומאופטיה מציעה את המחלה המלאכותית הדומה ביותר. זה קורה יותר כאשר הסימפטומים הקיימים בולטים ויוצאי דופן וכשהם אופייניים במיוחד.

179.

לעיתים יותר קרובות התרופה שנבחרה מהתחלה תתאים באופן חלקי מכיוון שחסרו סימפטומים רבים היכולים להנחות לבחירה הנכונה.

180.

(תרופה הומאופטית לא מדויקת יכולה להוציא התרחשויות חדשות או קודמות שלא שמו לב אליהן. הן חלק מהמחלה גם אם הוצאו ע"י התרופה.)

במקרה זה, התרופה שנבחרה טוב ככל האפשר אבל בגלל אופייה החד צדדי של המחלה התרופה הומאופטית רק באופן חלקי ז"א היא אנלוגית למחלה רק באופן חלקי. כתוצאה מכך התרופה תוציא תחלואים נוספים כפי שהוזכר לעיל (162) כאשר המחסור בתרופות הומאופטיות הותיר בחירה חלקית בלבד. התרופה תערב התרחשויות ממערך הסימפטומים שלה עם מצבו של החולה. ההתרחשויות הללו הן בוזמנית הרעות של המחלה עצמה למרות שלא הורגשו ע"י הפציינט עד עתה. התרחשויות שהפציינט לא חש מקודם יחשפו עצמן, או התרחשויות שהפציינט חש באופן קל יתפתחו לרמה גבוהה יותר.

181.

(תרופה לא מדויקת משלימה את כמות הסימפטומים של מחלה חד צדדית ובכך מאפשרת את מציאת התרופה הבאה המדויקת יותר)

-70-

במאמר מוסגר ייאמר שהחוליים הנוספים שמופיעים כעת מושפעים רק מהתרופה שניתנה כעת. החוליים באים מהתרופה אבל הסימפטומים הם רק אלה שאותה מחלה היתה יכולה להעלות באותו גוף. התרופה כמחוללת סימפטומים דומים, רק גרמה לסימפטומים להופיע. במילים אחרות, יש לראות את כל מערך הסימפטומים החדש שהופיע כשייך למחלה עצמה, כמצב הקיים החדש, ולטפל בו הלאה בהתאם.

182.

בחירה לא מדויקת של תרופה בגלל מספר מועט של סימפטומים, תהיה שימושית לנו בכך שתשלים את מערך הסימפטומים של המחלה הקודמת ובדרך זו תאפשר מציאתה של תרופה שניה מתאימה יותר.

183.

(מרשם שני של תרופה צריך לבסס על קבוצת הסימפטומים החדשה והמושלמת יותר) לכן כאשר המנה הראשונה של התרופה לא מייצרת עוד תהליכים מועילים יש לאסוף את הממצאים החדשים של התרופה. מצב המחלה צריך להילקח כפי שהוא נראה כעת, ולהתאים לו מרשם שני. מרשם זה יהיה מתאים יותר מכיוון שקבוצת הסימפטומים יותר גדולה ושלמה. יש לחכות עד שהתרופה הראשונה תייצר את כל הסימפטומים המועילים, אלא אם אלה חוליים רציניים ומידת העוצמה שלהם דורשת עזרה דחופה יותר. (249). המצב בד"כ איננו כזה במחלות ממושכות, בגלל המנות הזעירות של התרופה ההומאופטית.

וכך זה ממשיך: אחרי שהושלמה פעולתה של התרופה, כשכבר איננה מתאימה ועוזרת, נראה המצב החדש של המחלה שעודנה קיימת עפ"י הסימפטומים הקיימים, ותרופה הומאופטית חדשה מתאימה ככל האפשר נבחרת עפ"י ההתרחשויות שנצפו, כך עד לריפוי.

מחלות מקומיות: מחלות חד צדדיות עם סימפטום מרכזי חיצוני.

בין המחלות החד צדדיות תופסות מקום חשוב המחלות המקומיות. המונח הזה מתייחס למחלות חד צדדיות שהשינוי שלהן מופיע בחלק החיצוני של הגוף. החלק החיצוני חלה מבלי לערב את שאר הגוף. זוהי הנחה תיאורטית אבסורדית שמובילה לטיפול רפואי הרסני.

(המחלות המקומיות היחידות שעונות לשם הנ"ל הן משניות ונגרמות ע"י פציעה או אלימות כלשהיא)

המחלות היחידות שיכולות להיקרא מחלה מקומית הן אלה שקרו כתוצאה מפגיעה חיצונית (פציעה), זה נכון רק במקרים שהנזק זניח ולכן ללא משמעות מיוחדת. זאת מכיוון שמחלות שיש בהן חשיבות ושהובאו אל הגוף מבחוץ גוררות את כל הגוף החי לתוכן. החום עולה וכד'. ניתוח מעורר דברים כאלה. זה נכון רק כאשר עזרה מכנית נדרשת כדי לעזור לחלק הפגוע ולעקור מכשולים חיצוניים לריפוי. לדוגמא, זה נכון לקבע באופן מכני תזוזות, לחבוש פצע או לתפור אותו. לחסום באופן מכני דימום, להוציא גופים זרים, לשאוב נוזלים, לקבע עצמות וכו'.

(פציעות משמעותיות דורשות עזרה דינאמית בנוסף להסרה מכנית של מכשולים לריפוי)

למרות שע"י התערבות כזאת ניתן להסיר מכשולים חיצוניים לריפוי, הריפוי עצמו יושג רק באמצעות כוח החיים. כאשר האורגניזם כולו (וכך זה תמיד) דורש עזרה דינאמית אקטיבית לטיפול בנזקים כדי להיות בר יכולת להשיג ריפוי(ז"א כאשר חום עולה כתוצאה מחבלה, כאשר יש קרע ברקמה בגידים או בכלי דם ע"י רפואה פנימית או כשהכאב החיצוני של איברים בוערים צריך להילקח באופן הומאופטי) אז יש למטפל הדינאמי יכולת להגיש עזרה הומאופטית.

(מחלות חיצוניות שאינן תוצאה של פציעה אלימה הן תוצאה של סיבה פנימית ומערבות את האורגניזם כולו)

השינויים והחוליים המופיעים בחלק החיצוני ושלא נגרמו כתוצאה מפציעה מתעוררים בדרך שונה לחלוטין. לאלו יש מקור בחולי פנימי. לעבור אותן כמחלה מקומית בלבד ולטפל בהן רק בעזרה מקומית או דומה (ניתוח למשל) כפי שעושה הרפואה במאות האחרונות הוא אבסורד ותוצאותיו מזיקות.

המחלות הללו נחשבות מחלות מקומיות בלבד ולכן נקראו כך. הן נחשבות למחלות שקורות רק באיברים הללו, והאורגניזם כמעט לא מעורב בהן. ז"א הן נחשבות למחלות של האיבר היחיד הנראה לעין, ושהגוף כולו "לא יודע כלום" על האיבר הזה.

אין צורך בחשיבה מרובה כדי להבין שמחלה חיצונית (מלבד פציעות) תתעורר ללא מקור פנימי, ותישאר במקומה או אפילו תורע, בלי שיתוף של האורגניזם (החולה) כולו. מחלות חיצוניות כאלו יראו רק כאשר האורגניזם כולו-הכוליות החיה כולה – שותפים לכך. החלק החי-כוח החיים שולט בכל איבריו הרגישים והמעוררים של האורגניזם. אין להעלות על הדעת שעליה של מחלה חיצונית אפשרית ללא מעורבות של כוח החיים שאבד את הכוון הנכון שלו. כל אברי הגוף מהווים שלמות בלתי ניתנת לחלוקה ברגשות ובתפקוד. לכן אין פריחה על השפתיים או מורסה באצבע שמתרחשים בלי מערך פנימי סימולטני.

190.

(כל טיפול רפואי אמיתי צריך להיות מכוון לכל המחלה ולא רק לסימפטומים המקומיים) כל הטיפולים האמיתיים של מחלה שיצאה בחלק חיצוני בגוף (ושאיננה פציעה) צריכים להיות מכוונים לעבר הכליות, לעבר הסרתן וריפוי של הסבל כולו באמצעות תרופה פנימית. רק בדרך זו הטיפול יהיה מהיר, בטוח, עוזר ויסודי.

191.

הדברים הללו מאושרים ע"י ניסויים שמראים שבכל במקרים של מה שנקרא מחלות מקומיות (גם אלה שבחלקים הכי חיצוניים בגוף). כאשר ניתנת תרופה פנימית יעילה, מיד לאחר עיכולה, היא גורמת לשינוי משמעותי בכל מצבו של הפציינט, במיוחד בחלקים החיצוניים החולים (שנראים לרפואה הרגילה כמבודדים). כאשר בוחרים תרופה פנימית, המכוונת אל המכלול והמתאימה באופן הומאופטי, היא תגרום לשינוי מבריא, להחלמת האדם כולו להעלמות המחלה החיצונית. זאת ללא צורך באמצעים חיצוניים.

192.

השינוי הזה קורה בצורה היעילה ביותר, כאשר בחקירת מקרה המחלה המטפל מחבר באופן בזמני, (ממזג) את הקונסטיטוציה העיקרית של החולי המקומי עם כל השינויים והחוליים והסימפטומים בשאר הגוף (כולל מה שנראה קודם כשלא נלקחה כל תרופה). המטפל רואה תמונת מחלה שלמה לפני שיחפש את התרופה (בין כל התרופות הידועות בפעולתן) שמתאימה לטטליות של ההתרחשות וזאת כדי להגיע לבחירה הומאופטית בינו.

193.

(מצב המחלה הכללי והסימפטומים המקומיים ירפאו ע"י התרופה ההומאופטית הנלקחת באופן פנימי)

תרופה הומאופטית הנלקחת באופן פנימי תרפא באופן סימולטני את מצב המחלה הכללי בגוף ואת המחלה המקומית (בד"כ במנה ההומאופטית הראשונה אם המחלה פרצה לאחרונה). מצב המחלה הכללי והמחלה המקומית ירפאו בו זמנית, ובכך נמצאת ההוכחה שהמחלה המקומית נשענת אך ורק על המחלה הגופנית כולה ואפשר להסתכל עליה רק כחלק בלתי נפרד מהשלם כסימפטום הבולט והגדול של המחלה כולה.

194.

(אין לטפל בסימפטומים מקומיים באופן חיצוני)

אין זה מועיל (לא במחלה אקוטית מקומית ולא במחלה מקומית ממושכת) למרוח חומרים חיצוניים על המקום החולה. זה המקרה גם כאשר הטיפול החיצוני הוא הומאופטי מותאם ומבריא ואפילו אם ישתמשו בו גם באופן פנימי באותו זמן.

(מחלות מקומיות אקוטיות שלא רפאו ע"י תרופה פנימית מתאימה שהיא א-פסורית הן התלקחות אקוטית של פסורה)

מחלות מקומיות אקוטיות (דלקות באיבר יחיד, שושנה וכו') שאינן סיבה של פגיעה חיצונית פרופורציונית למחלה, אלא ע"י סיבות פנימיות או דינאמיות ייכנעו לטיפול פנימי מהתרופות הקיימות (תרופה א-פסורית) המתאימה למצב הנוכחי החיצוני והפנימי. המחלה תיכנע לטיפול בלי שום עזרה נוספת. אם המחלה לא נכנעת בשלמותה בדרך זו – אם שארית מהמחלה נשארת באיבר החיצוני ובמצב הכללי, שאין ביכולתו של כוח החיים להחזיר לנורמה (למרות שהפציינט במשטר בריאות תקין) – כי אז המחלה האקוטית יסודה בהתלקחות של פסורה שהייתה חבויה בפנים והיא כעת במצב של טרום התפתחות כרונית. מקרה כזה איננו נדיר.

195.

(יש לטפל בהתלקחות אקוטית של פסורה בתרופות אנטי פסוריות אחרי שהמצב האקוטי טופל)

כדי להשיג ריפוי יסודי במקרים שכיחים מהסוג הזה יש להגיע לטיפול אנטי פסורי (כפי שנלמד בעבודתי על המחלות הכרוניות) אחרי שהמצב האקוטי שכח והגיע למצב נסבל. הטיפול האנטי פסורי צריך להיות מכוון כנגד –

המחלה שנשארה לאחר התגברות על המצב האקוטי.
למצב המחלה שהיה רגיל אצל הפציינט לפני המצב האקוטי.
במחלות כרוניות מקומיות שבברור אינן מחלות מין, הריפוי הפנימי האנטי פסורי הוא הכרחי בכל מקרה.

196.

(מריחה של תרופה הומאופטית ישירות על הסימפטום המקומי של מחלה כרונית ראוי לגינוי. הסימפטומים החיצונים ייעלמו לפני הריפוי של המחלה הכללית ובכך יעלימו מדריך טוב לריפוי) יכול להראות כאילו ריפוי של מחלה כזאת יואץ ע"י שימוש בתרופה באופן פנימי וחיצוני. בתרופה שנבחרה בקפידה והיא מתאימה באופן הומאופטי למכלול הסימפטומים, טיפול כזה יביא לשינוי מהיר.

197.

למרות זאת טיפול כזה ראוי לגינוי לגבי סימפטומים מקומיים שיש בהם מיאזמה פסורית בבסיס (וגם לגבי מחלות סיקוטיות או סיפיליות) בגלל שבמחלות שהסימפטום הראשי הוא מחלה מקומית קבועה הטיפול המקומי בתרופה בו זמנית לטיפול הפנימי יגרום לחסרונות הבאים: המחלה המקומית (שהיא הסימפטום הראשי) תעלם מהעין לפני השמדת המחלה הפנימית. ואנו נוטעה לחשוב שהריפוי מושלם. במקרה הזה העלמות הסימפטום תקשה (או תהפוך לבלתי אפשרי) לשפוט אם המחלה הטוטאלית הושמדה ע"י השימוש הפנימי.

198.

שימוש מקומי בלבד, של תרופה שהייתה יכולה לרפא לו ניתנה באופן פנימי ראוי לגינוי מאותה סיבה. אם הביטוי המקומי של מחלה כרונית יעלם באופן חד צדדי, הטיפול הפנימי ההכרחי לשיקום הבריאות יישאר בחשיכה. עם העלמות הסימפטום הראשי (המחלה המקומית) נישאר עם סימפטומים פחות מיוחדים ופחות קבועים. סימפטומים אלו אינם ממוחדים מספיק ולא מאפיינים ולכן לא נותנים תמונת המחלה בצורה ברורה ושלמה.

199.

אם הסימפטומים המקומיים הושמדו ע"י טיפול חיצוני – מעכל ומייבש או ע"י ניתוח (בגלל שהתרופה המתאימה למחלה לא נמצאה עדיין) המקרה הופך להיות הרבה יותר קשה. הסיבה לכך היא שהסימפטומים שנשארו הם הרבה פחות מוגדרים (מאפיינים) ולא יציבים, והסימפטום החיצוני העיקרי (זה שהיה יכול להוביל את המקרה בצורה הטובה ביותר אל התרופה המתאימה ביותר לריפוי המחלה כולה) נעלם מעיננו.

200.

אם הסימפטום המקומי נשאר במשך הטיפול הפנימי התרופה ההומאופטית למחלה הטוטאלית יכולה להמצא. אם מוצאים את הרמדי ומשתמשים בה אך ורק באופן פנימי, המשך קיומה של המחלה המקומית היה מראה שהריפוי עדיין לא הושג. אבל אם הסימפטומים המקומיים היו נרפאים באזור הפגוע, ללא מגע עם אמצעי חיצוני מדכא, זה היה מוכיח באופן משכנע שהמחלה נעקרה מהשורש והריפוי עבר את כל הדרך אל המטרה. המחלה המקומית מספקת יתרון עצום וחיוני בהגעה לריפוי מושלם.

201.

(כוח החיים מייצר ומשמר סימפטומים חיצוניים כדי להשקיט מחלות פנימיות כרוניות) כאשר על כוח החיים האנושי מכבידה מחלה כרונית שאותה אינו יכול להכניע בכוחותיו, הוא מחליט (בדרך אינסטינקטיבית) ליצר מחלה מקומית באיבר חיצוני. הוא מייצר ומשמר את המחלה המקומית באבר חיצוני שאינו חיוני לחיים, כדי לשכך את המחלה הפנימית שמאימת להשמיד איברים חיוניים ולאיים על חיי החולה. הוא עושה כך כדי "להעביר" את המחלה הפנימית למחלה חיצונית הנראית לעין – להטות אותה לשם.

בדרך זו נוכחות המחלה המקומית מפחיתה את המחלה הפנימית ומשקיטה אותה אבל אין בכך כדי לרפא את המחלה הפנימית או להפחית אותה. בינתיים המחלה המקומית ממשיכה להישאר

חלק בלתי נפרד מהטוטאליות של המחלה, חלק מוגזם וחד-צדדי שכוח החיים העביר למקום חיצוני ופחות מזיק של הגוף כדי להפיג מהסבל הפנימי.

(סימפטומים מקומיים של מחלה כרונית מורעים כדי להמשיך ולשכך את ההרעה במחלה הפנימית)

בעוד שנוכחות הסימפטומים המקומיים משקיטה את המחלה הפנימית לזמן מה, נעשה מעט מאד מצד כוח החיים כדי לרפא ולהעלים את המחלה הטוטאלית. ההיפך הוא הנכון, המחלה הפנימית גדלה בהדרגה והטבע חייב להגדיל ולהרע יותר ויותר את הסימפטומים המקומיים כדי שימשיכו לייצג באופן משביע רצון את המחלה הפנימית הגדלה וכדי להפיגה. לדוגמא: 1. כיבים ישנים בירך מחמירים כל עוד פסורה פנימית לא רופאה.

2. כיב העגבת (שלב עגבת ראשוני) מוגדל כל עוד סיפיליס פנימי לא רופא.

3. יבלות מתרבות וגדלות כל עוד הסיקוזה לא רופאה, והסיקוזה הולכת והופכת קשה לריפוי. המחלה הטוטאלית הפנימית גדלה גם היא עם הזמן.

202.

(הסרת סימפטום מקומי גורמת להגברת המחלה כולה)

אם מחלה מקומית מוסרת ע"י גורם חיצוני (ע"י אסכולה שחושבת שבכך רפאה את המחלה) הטבע "מפצה" על כך בהתעוררות המחלה הפנימית ושאר הסימפטומים שהיו רדומים עד עכשיו. הטבע גורם להתחזקות המחלה. במקרים האלו נוטים לומר ואין זה נכון, שע"י גורמים חיצוניים המחלה המקומית הועברה חזרה אל הגוף או העצבים.

203.

כל טיפול חיצוני שמפנה סימפטומים מקומיים מפני השטח של הגוף, מבלי לרפא את המחלה המיאזמתית הפנימית (ריפוי הגרד ע"י משחות, צריבה של כיבים והשמדה של יבלות ע"י חתוך שריפה או קשירה) – הטיפולים האוניברסליים החיצוניים, ההרסניים (שהפכו להיות רגילים) הם המקור של החוליים הכרוניים שהאנושות סובלת מהם. זהו פשע שבו אשמה הגילדה הרפואית ולמרות זאת הוא ממשיך להילמד כדרך האפשרית היחידה.

סיפיליס, סיקוזה ופסורה

204.

(האורגניזם כולו מלא במיאזמה עוד לפני הופעת הסימפטומים הראשוניים. תפקידם של הסימפטומים הללו למנוע התפרצות של המחלה הפנימית) אם לא לוקחים בחשבון:

1. את כל המחלות המתארכות שנובעות מאורח חיים לא בריא (77) 2. חוליים שהם תוצאה של טיפול אגרסיבי חודרני ואלים של רופאים מהאסכולה הישנה. (לפעמים לאחר מחלות קלות),

כי אז חלק גדול של המחלות הכרוניות שנשארו נובע מהתפתחותן של שלושת המיאזמות העיקריות – סיפיליס פנימית, סיקוזה פנימית, ובעיקר (בפרופורציה גדולה במיוחד) פסורה פנימית. כל אחת מהמיאזמות הללו קיננה באורגניזם ופשטה בכל איבריו עוד לפני שהופיעו סימפטומים מקומיים, ראשוניים ומייצגים, שמנעו את התפרצות המחלה הפנימית (הגרד בפסורה, הכיבים בסיפיליס והיבלות בסיקוזה)

(כאשר מסירים את הסימפטומים המקומיים המייצגים המיאזמה מבטאת את עצמה בהתפתחות של מאפיינים כרוניים)

אם התופעות המקומיות שמייצגות את המיאזמות מוסרות באמצעים חיצוניים יתפרצו במוקדם או במאוחר, המיאזמות ופיצו את הסבל ואת המחלות הכרוניות הרבות שמענות את האנושות במשך מאות רבות. אף אחת מהמחלות הללו לא היתה מופיעה לעיתים כה קרובות לו היו הרופאים מטפלים במיאזמות אך ורק בדרך ההומאופטיה – בתרופות פנימיות מתאימות מבלי לפנות לאמצעים מקומיים חיצוניים (282)

205.

(מטפלים הומאופטיים מטפלים במיאזמות עם תרופות הומאופטיות פנימיות ולא מטפלים

בסימפטומים הראשוניים והמשניים באמצעים מקומיים) הרופאים ההומאופטיים לא משתמשים באמצעים מקומיים (לא באמצעים דינאמיים חיצוניים ולא באמצעים מכניים) כדי לטפל בסימפטומים הראשוניים של מיאזמות כרוניות. הוא אינו משתמש באמצעים מקומיים לטפל במחלות המשניות שנובעות מהתפתחות המתקדמת של המיאזמות. כאשר מופיעים סימפטומים ראשוניים או משניים הוא מרפא את המיאזמות הגדולות שהן הבסיס למחלה. בדרך זו, הסימפטומים הראשוניים והמשניים, יחד עם המיאזמה הגדולה נעלמים מעצמם. {מלבד במעט מקרים של סיקוזה מושרשת(282)}

למרבה הצער ההומאופט מוצא את עצמו מטפל בעיקר במקרים שבהם הסימפטומים הראשוניים הוצאו ע"י רופאים קודמים שטיפלו באותו חולה. משום כך על ההומאופט לטפל בסימפטומים המשניים (ז"א המחלות הנובעות מהפריחה ומהתפתחות של המיאזמות הקיימות). ברב המקרים הוא עוסק במחלות הכרוניות שהתפתחו מהפסורה הפנימית. (אני מפנה את הקורא לספר המחלות הכרוניות שם אני מציג את הריפוי הפנימי למיאזמות ככל שהתאפשר להביאן אל האור, לאחר שנים רבות של חשיבה תצפיות וניסיון).

איך לטפל במחלות כרוניות מיאזמתיות

(יש לזהות איזה מיאזמות כרוניות מעורבות במקרה)

לפני התחלת טיפול במחלה כרונית דרושה חקירה יסודית כדי לקבוע אם המטופל סבל ממחלת מין – סיפיליס או גונוראה.

אם הסימפטומים היחידים שיש להם של סיפיליס או גונוראה הטיפול צריך להיות מכוון כלפי אלה בלבד. לאחרונה מקרים נקיים כאלה הם נדירים.

במקרה של פסורה עם זיהום מיני מחלת המין נלקחת בחשבון כמסובכת בפסורה. כך יש להתייחס תמיד כאשר הסימנים אינם של פסורה טהורה. תמיד כשהמטפל חושד שלפניו מקרה של מחלת מין בעבר, לפניו מקרה שהוא בעיקרון מקושר (מסובך) עם פסורה. הסיבה לכך היא שהגרד הפנימי (פסורה) הוא הסיבה הבסיסית למחלות הכרוניות.

לעיתים יהיה סיבוך של שלושת המיאזמות. פסורה עם סיפיליס ועם סיקוזיס. במקרים שבהם הייתה מחלת סיקוזה בעבר.

לעיתים קרובות יותר המטפל ייתקל במקרים שבהם הפסורה היא הבסיס לכל המחלות הכרוניות (יהיה שמן אשר יהיה), ולמרבה הצער קולקלו, התחזקו ועוותו ע"י טיפול אלופטי כושל.

207.

(ודא את סוג הטיפול שהפציינט קבל עד היום)

לאחר שקבלת את האינפורמציה שבה דובר לעיל, בדוק איזה טיפול אלופטי החולה הכרוני קבל(איזה תרופות חודרניות קבל ומה היו התוצאות) זאת כדי להבין במידת מה את הסטיה מהמצב ההתחלתי, איך ניתן לשקם בחלקו את ההרס (אם זה אפשרי), ואם אפשר להמליץ לא להשתמש בתרופות שהחמירו את המצב.

208.

(ודא שאין מכשולים לריפוי)

כדי לדעת איזה גורמים החמירו את המחלה יש לתת שימת לב למרכיבים הבאים:

גילו של הפציינט

אורח חייו והרגלי האכילה שלו.

עיסוקו.

מצבו המשפחתי.

אזרחותו*.

בדרך דומה יש להעריך גם, את אורח מחשבתו ורגשותיו, כדי לקבוע אם יש בהם לעכב החלמה וכדי אולי לסייע לו עם ייעוץ פסיכולוגי.

209.

(במהלך מספר ראיונות, צייר לך תמונת מחלה, שתתבסס על סימפטומים מאפיינים. התחל בטיפול בתרופות היותר הומאופטיות ואנטימיאזמתיות)

לאחר שנלקחה האינפורמציה הזאת, על המטפל לחפש במספר ראינות, אחר קווי האיפיון של מחלת המטופל באופן המושלם ביותר (עפ"י ההנחיות שניתנו לעיל) כך שיובילו לסימפטומים המיוחדים והמאפיינים ביותר. בהתבסס על הסימפטומים הללו המטפל מתחיל את הטיפול בתרופה (האנטיפסורית וכו), הדומה ביותר לסימפטומי המחלה.

המרכיבים העיקרים של כל מחלה: המצב המנטלי והאמוציונלי
210.

(מחלות מנטליות ואמוציונליות אינן שונות ממחלות אחרות כי בכל מחלה המצבים הללו משתנים) כל המחלות שקראתי להן חד-צדדיות, מקורן בפסורה. קשה יותר לרפאן בגלל החד-צדדיות (כאשר כל מרכיבי המחלה האחרים נעלמים מול סימפטום אחד, גדול ושולט). המחלות המכונות, מנטליות ואמוציונליות, הן מהסוג הזה. אין לסווגן כקבוצה שונה משאר המחלות, כי גם במחלות סומטיות הקובץ המנטלי והאמוציונלי תמיד משתנים. בכל מקרי המחלות שיש לרפא, יש לראות במצב המנטלי והאמוציונלי סימפטום בעל חשיבות בצרוף מערך הסימפטומים הכולל המרכיבים את תמונת המחלה המלאה אותה רוצים לרפא בדרך הומאופטית.
211.

(המצב האמוציונלי של הפציינט קובע את התרופה) חשיבותו העליונה של המצב האמוציונלי מכריע את הכף בבחירת התרופה הנכונה. זהו סימפטום מיוחד שמבין כל סימני המחלה חשוב לראותו בתצפית נכונה.
212.

(כל תרופה בדרכה משנה את המצב המנטלי והאמוציונלי) יוצר הפוטנציום המרפאים לקח בחשבון באופן מיוחד את יכולת השינוי במצב המנטלי והאמוציונלי שיש לכל חומר רפואי בעולם. כך שכל מי שעושה פרובינג לחומר כזה חשוף לשינוי הזה בכל תרופה בדרך אחרת.
213.

(כל רמדי היא בעלת יכולת לשינוי סימפטומים מנטליים ואמוציונליים הדומה לסימפטומים במחלה אותה רוצים לרפא) ריפוי הומאופטי עפ"י חוקי הטבע דורש: תשומת לב לסימפטומים המנטליים והאמוציונליים בצרוף עם כל הסימפטומים האחרים, אפילו האקוטיים. לעזרה יש לברור מבין התרופות את זו שיודעת לייצר מבין כל הסימפטומים גם שינויי מחלה דומים, מנטליים, אמוציונליים המתאימים למחלה אותה באים לרפא.
214.

(התייחס למחלות מנטליות ואמוציונליות כפי שאתה מתייחס לכל מחלה אחרת) כל מה שיש לי ללמד על המחלות המנטליות והאמוציונליות כולל מספר הערות בלבד, מכיון שיש להתייחס למחלות הללו כפי שמתייחסים לכל מחלה אחרת ז"א למצוא את התרופה הדומה ביותר (בהתייחס לסימפטומים של החולה בגוף ובנפש)
מחלות כרוניות מנטליות ואמוציונליות – חד צדדיות
215.

(כמעט כל המחלות המנטליות והאמוציונליות הן חד צדדיות כך שהסימפטומים הסומטיים הוחלשו והסימפטומים המנטליים האמוציונליים הוגברו) כמעט כל מה שנקרא מחלות מנטליות אמוציונליות אינן אלא מחלות גופניות (סומטיות) שבהן הסימפטומים של הקלקול המנטלי אמוציונלי המיוחדות לכל מחלה הגבירו את עצמם ובאותו זמן

הסימפטומים הגופניים נעלמו (לאט או מהר) עד למצב של חד צדדיות, עד שלבסוף המחלה העבירה את עצמה לאיברים המנטליים אמוציונליים הבלתי נראים (כמעט כמו מחלה מקומית).
216.

תופעה שכיחה היא שמחלות גוף פטליות, מחלות ריאה, הרס של איברים חשובים או מחלות חום אקוטיות (בלידה וכו') – מתדרדרות באופן מהיר ע"י סימפטומים אמוציונליים, למצב של אי שפיות, מלנכוליה, או טירוף ובכך גורמים לכל הסימפטומים גורמי סכנת המוות להעלם. בינתיים הסימפטומים הגופניים מתרפאים עד לבריאות או שהם יורדים לדרגה שנוכחותם הפעילה פה ושם מובחנת ע"י המטפל חד העין המתמיד בתצפית. בדרך זו המחלה משתנה למצב חד צדדי – מחלה מקומית שבה הסימפטומים האמוציונליים המקולקלים, שהיו קודם פחותים, מגבירים את עצמם לסימפטום עיקרי שמיצג את שאר המחלה (המחלה הגופנית) והוא באופן פליטיבי מפיג את הסימפטומים. המחלות של הגוף הועברו ל"איברים" רוחניים, מנטליים, אמוציונליים שאי אפשר להגיע אליהם בסכין מנתחים.
217.

(כיצד יש לטפל במחלות מנטליות אמוציונליות, כרוניות, חד צדדיות:
במחלות הללו חקירת מכלול הסימנים צריכה להבדק בזהירות. יש לבדוק ביסודיות את הסימפטומים הגופניים ולהבין באופן בולט את האינדיבידואליות (האופי) של סימפטומי המחלה העיקריים: המיוחד והרווח במצב המנטלי אמוציונלי הזה. יש לעשות זאת כדי למצוא תרופה הומאופטית שתטפל במחלה כולה- רמדי שהסימפטומים שלה מציעים לא רק את המכלול הגופני אלא גם ובאופן בולט מציעים את הדמיון הרב ביותר למצב הנפשי.
218.

(בדוק את מצבו הגופני של הפצינט לפני שיתדרדר למחלה נפשית)
3. התמונה הראשונה של הסימפטומים חייבת לכלול תאור של ההתרחשויות של המחלה הגופנית הקודמת לפני שהפכה למחלה נפשית חד צדדית. זה יובהר לאחר ראיון עם קרובי חולה.
219.

השוואה של המחלה הגופנית הקודמת עם השרידים שעוד קיימים, תעזור לנו להבחין בהמשך המוסתר הקיים של הסימפטומים הגופניים. אפילו כעת, הסימפטומים הגופניים הללו יצאו אם יהיה מרווח של שפיות במחלה.
220.

(חפש תרופה אנטי מיאזמתית המסוגלת לייצר סימפטומים דומים לסימפטומי המחלה במיוחד בצד הנפשי)
על ידי הוספת מצבו הנפשי של המטופל (כפי שנמסר ע"י קרוביו ונצפה ע"י הרופא) למצבו הגופני, מתקבלת תמונה מלאה של המחלה. כדי לרפא את המחלה באופן הומאופטי (כאשר המצב הנפשי נמשך זמן מה) יש למצוא תרופה שמייצרת סימפטומים דומים ובמיוחד דמיון במצב הנפשי.

התלקחויות אקוטיות של פסורה
221.

(התלקחויות אקוטיות של אי שפיות או טירוף מקורן תמיד בפסורה פנימית.
יש לטפל בהן קודם בתרופה אפסורית שלאחריה תבוא תרופה אנטיפסורית ואפשר אנטיסיפיליטית)

אי שפיות או טרף שמתפרצים פתאום כמחלה אקוטית ממצב שהוא בד"כ שקט, שמלווים בפחד, כעס, שתית אלוהול וכו', הם תמיד תוצאה של פסורה פנימית, שמתפרצת כלהבה. במצב האקוטי הזה אי אפשר לטפל מיד, עם תרופה אנטי פסורית. יש לטפל קדם עם תרופות (כמו אקוניט, בלדונה, סטרמוניום, היוסכימוס, מרקורי וכד') שנבחרו מהקבוצה האפסורית. יש לתת בפוטנטציה גבוהה במנות הומאופטיות עדינות, כדי לחסל במהירות את ההתלקחות

לרמה כזאת שהפסורה חוזרת למצב הרדום שבו הפציינט נראה שהחלים.
222.

פציינט שנרפא מהתלקחות כזו בעזרת תרופה אפסורית איננו בריא עדיין. להיפך, כשההתפרצות האקוטית חלפה, יש לתת לו בהקדם האפשרי תרופה אנטי פסורית (אפשר גם אנטיסיפיליטית) כדי לשחרר אותו כליל מהמיאזמה הכרונית, מהפסורה החבויה, שיכולה לצוץ עוד פעם במישור הנפשי. אם טיפול כזה יינתן אין צורך לחשוש מהתפרצות נוספת, כל עוד הפציינט ידבוק במשטר הדיאטה שנרשמה לו.

223.

אם הטיפול האנטיפסורי (או אנטי סיפיליטי) לא ניתן, אנו יכולים לצפות בביטחון להתקף נוסף ארוך וגדול יותר, שיבוא בעקבות גרוי קל יותר מהפעם הראשונה. במהלך ההתקף הזה הפסורה מתפתחת באופן מלא והופכת למחלה זמנית או קבועה שקשה יותר לרפא בעזרת תרופה אנטיפסורית

אבחנה בין סוגים שונים של מחלות אמוציונליות ומנטליות
224.

(תגובתו של הפציינט לגישות פסיכולוגיות תעזור למטפל להבחין בין מחלות מנטליות שנובעות ממקור גופני או אחרות שנובעות מטיפול רע) אם המחלה המנטלית לא מפותחת במלואה או אם יש ספק כלשהו אם היא נבעה מסבל גופני או מטיפול לא נכון, הרגלים רעים, מוסר ירוד, הזנחה של הרוח אמונות טפלות או בורות, הדרך להחליט על כך היא זו:

אם היא נובעת מהסיבות האחרונות כי אז המחלה המנטלית תרגע ותשתפר עם הבנה, כוונות טובות, ייעוץ או עם הוכחות רציניות והגיבויות.

אם זוהי מחלה נפשית שמבוססת באמת על מקור סומטי, היא תורע עם טיפול כזה. החולה המלנכולי יתדרדר, יהיה עצוב, אומלל וחסר נחמה. המטורף הזדוני יהיה יותר מריר, והדיבור חסר המובן יהיה יותר שטותי.

מחלות אמוציונליות שזורות ומתחזקות ע"י הנפש
225.

(חלק מהמחלות האמוציונליות מתפתחות מהמינד האמוציונלי)

יש מעט מחלות אמוציונליות שלא נובעות ממחלה גופנית. במקרים הללו המחלה האמוציונלית מתפתחת בצורה הפוכה. עם חולשה קלה היא מתפתחת החוצה מהמינד האמוציונלי כתוצאה מדאגות מתמשכות, עלבונות, כעסים, התעללות או חשיפה לפחד או בהלה. בעוד שבתחילה יש חולשה קלה, עם הזמן מחלות אמוציונליות מסוג זה הורסות את המצב הגופני הבריא בצורה קשה.

226.

(זוהי המחלה היחידה שיכולה להשתנות בצורה מהירה באמצעים פסיכותרפיים למצב נפשי טוב) רק המצב הזה שבו המחלה האמוציונלית נובעת ומתחזקת ע"י הנפש יכול להשתנות ע"י טיפול פסיכותרפי למצב של בריאות. (נתינת אמון, יחס חברי, הסקת מסקנות עם הפציינט, ואפילו הולכת שולל מוסווית). עם הרגלי חיים נאותים, המחלות הללו ישתנו לבריאות גופנית. אולם גישות כאלה יהיו אפקטיביות רק אם המחלה האמוציונלית חדשה ולא הסיטה את המצב הגופני יותר מדי.

227.

(גם המחלות הללו מבוססות על מיאזמה פסורית)

מקרים אלה גם הם מבוססים על מיאזמה פסורית, אשר איננה נפרשת לגילוי מלא. כדי למנוע התדרדרות למחלה מנטלית דומה (שיכולה להתרחש בקלות) הפציינט המחלים צריך לקבל טיפול אנטי פסורי יסודי (וכנראה גם טיפול אנטיסיפיליטי)

התנהגות עם הפציינט

228.

(פציינטים עם מחלת נפש צריכים טיפול נחוש, שלו, וללא תוכחה)
מחלות נפש שמקורן בגוף יכולות להרפא רק עם תרופה הומאופטית המכוונת למיאזמה הפנימית, בשילוב עם הרגלי חיים נאותים. חשוב שהמטפל וקרובי הפציינט יראו גישה פסיכולוגית מתאימה לפציינט כדיאטה העוזרת לנשמה.
לטרופ גועש צריך להתייחס בעמדה יציבה, חסרת פחד וחסרת אמוציות (קרת מזג). לחולה עצוב ומדוכא יש להתייחס בתנועה ומבט מצטער ושקט. לפטפוט חסר משמעות יש להתייחס בשקט ועם פחות קשב. לפטפוט מגעיל – לא לשים לב. יש לשמור על הרכוש שלא ייהרס ע"י פציינט אך לא להאשים אותו בכך ולהימנע מעונשים. אין צורך לכפות עליו את התרופה ההומאופטית, אפשר לתת לו בשתייה מבלי לעורר את תשומת ליבו.
229.

מאידך, ההתנהגויות הבאות אינן במקום: סתירה, הסכמה מוחלטת, נזיפות אלימות, כמו גם הסכמה של חולשה. זהו טיפול שווה לנפש והמינד האמוציונלי של פציינטים כאלה. מעל לכל, הפציינטים הללו מרירים והמחלה שלהם מחמירה ע"י רמייה, תוכחה, והולכת שולל. הרופא והמלווה צריכים להראות כאילו הם מתייחסים אל הפציינט ברצינות. יש להסיט כל הפרעה חיצונית לחושים ולרגשות. אין שעשוע לנפשם
העיפה, אין מילים מרגיעות ספרים או חפצים לנשמתם הכבולה בגוף החולה. אין להם ריענון מלבד ריפוי. רק כאשר הכיוון לגופם משתנה ומשתפר זה מקרין על נפשם.
הצלחת הטיפול ההומאופטי
230.

(טיפול הומאופטי יכול לתת במחלות מנטליות ואמוציונליות , תוצאות מהירות ומרשימות)
במקרים של מחלות מנטליות ואמוציונליות (שיש בהן מגוון רב) - כאשר התרופה מתאימה לתמונת המחלה – מנה קטנה ביותר מספיקה כדי להביא לשיפור מרשים ומהיר. אין זה קורה כאשר מסממים את החולה במנות גדולות של תרופות אלופטיות. החיפוש אחר תרופה נכונה מושג בקלות כי המצבים הללו ברורים ביותר. מניסיוני הרב אני יכול להבטיח שהטיפול ההומאופטי רב יתרונות על כל דרכי הטיפול האחרות במחלות נפש אלו מאשר במחלות נפש הנובעות מסבל גופני.

מחלות שחוזרות בזמנים קבועים או משתנים 231.

(מתחלף = intermittent)
המחלות המתחלפות דורשות התייחסות מיוחדת. יש שני סוגי מחלות מתחלפות - המחלות שמתרחשות במרווחים קבועים (כולל מחלות חום מתחלף או מחלות קדחת שנראות כמו חום מתחלף).
מחלות משותפות (Reciprocal) שמשתנות במרווחים לא קבועים ז"א המחלות שיש בהן התחלפות בין מצבי מחלות שונות.
232.

(מחלות מתחלפות שבהן שניים או שלושה מצבי מחלה-מחלות משותפות,
מתחלפים במרווחים לא קבועים הן תמיד כרוניות ובד"כ פסוריות)
המחלות המוזכרות בסעיף 2, לעיל מאד מגוונות אבל כולן שייכות למחלות הכרוניות. ברובן הן התרחשות פסורית בלבד. לעיתים רחוקות קורה שזוהי פסורה המסובכת עם מיאזמה סיפיליטית. במקרה הראשון הריפוי יהיה בעזרת תרופה אנטי פסורית. במקרה השני יש לתת לסירוגין תרופות אנטי פסוריות ואנטי סיפיליטיות, כפי שמופיע בספרי על מחלות כרוניות.
233.

(מחלות מתחלפות שבהן מצבי מחלה קבועים מופיעים במרווחים קבועים יכולות להיות מחלות חום או לא אחרות למראית)
המחלות המתחלפות הטיפוסיות שמוזכרות בסעיף 1 לעיל, הן אלה שבהן מצב מחלה מסוים

חוזר בזמנים קבועים יחסית ומסתיים בזמנים קבועים. בזמני הביניים יש הפסקות שבהן נראה שהפצינט מרגיש טוב. צורת המחלה הזאת שבה הסימפטומים באים והולכים בזמנים קבועים מופיעה במחלות חום מתחלפות או באלה שאינן מחלות חום למראית עין.

234.

(המחלות המתחלפות שאינן מחלות חום הן תמיד כרוניות ובד"כ פסוריות לחלוטין) המחלות המתחלפות שאינן מלוות בחום בד"כ מתקפות אנשים באפן אינדיבידואלי ז"א לא ספורדי או אפידמי. המחלות הללו תמיד כרוניות ובד"כ פסוריות. רק לעיתים רחוקות הן מסובכות עם סיפיליס. לכן ניתן לטפל בהן בהצלחה עם תרופות אנטיפסוריות. אולם לעיתים יש צורך בשימוש חוזר של מנות סינקונה קטנות, כדי להעלים לחלוטין את הטיפוס שבא עם חום מתחלף.

מחלות חום מתחלף.

235.

(מחלות חום מתחלפות - ספורדיות ואפידמיות. מערך הסימפטומים וטיפול מומלץ) כאשר מדובר בהשתלטות על מחלת מגיפה עם חום מתחלף (לא מחלות אנדמיות של אזורי ביצה), אנו מוצאים בד"כ שכל התקף מורכב משני מצבים הפוכים (232) שמתחלפים זה עם זה. (חום-קור, קור-חום). לעיתים קרובות כל התקף מורכב משלושה מצבים (חום-קור-זיעה). מסיבה זאת התרופה שנבחרה (מתוך כלל התרופות ולא רק אנטיפסוריות) צריכה לייצר אצל הפרוברים את שלושת המצבים הללו. או שעל התרופה להתאים ככל האפשר בדמיון הסימפטומים למצב המשותף החזק והמיוחד ביותר (החום, הקור או הזיעה). אולם בעיקר, הבחירה צריכה להתאים למצב הפצינט בזמן שאין לו חום.

236.

(יש לתת רמדי לאחר או בסופו של התקף כך שלא תיווצר התנגשות עם הישנותם הטבעית של הסימפטומים)

במקרה של חום מתחלף (intermittent כדאי לתת את התרופה מיד לאחר התקף או בסופו כשהפצינט התחיל להחלים ממנו. אז יש לתרופה זמן לייצר את השינויים באורגניזם לכיוון הבריאות ללא סערה או התקף קשה. מצד שני אם התרופה (מתאימה ככל שתהיה) ניתנת לפני התקף פעולתה תתנגש עם ההמשך הטבעי של המחלה והיא תייצר תגובת נגד אלימה, שתיקח את החיות או אפילו תסכן את חייו של הפצינט. לעומת זאת אם התרופה ניתנת מיד בסיום ההתקף (ז"א בזמני הביניים כשהחום יורד, והגוף מכין עצמו להתקף הבא) כוח החיים של האורגניזם הוא במצב הטוב ביותר, ליכולת השינוי השקטה לכיוון בריאות.

237.

כאשר ירידת החום היא למשך זמן קצר או כשבזמן הזה נמשכים ייסורי ההתקף הקודם, כי אז המנה ההומאופטית צריכה להינתן כשהזיעה מתחילה לפוג או כשההתקף מתחיל לרדת.

238.

(תרופות מומלצות ומספר המנות המומלצות לחום מתחלף) יש פעמים שמנה אחת של התרופה המתאימה תספיק למספר התקפים ותחזיר את הבריאות, אבל ברוב המקרים, יש לתת מנה נוספת לאחר כל התקף. במקרים שבהם אופי המחלה לא השתנה יש לתת את אותה תרופה. אפשר לחזור על המנה ללא תופעות מחלה (הערה ל - 270). יש לנער את התרופה 10-12 ניעורים לפני לקיחתה.

(הסרת הגורם המעורר את המחלה חשוב כדי להגיע לבריאות קבועה) במקרים נדירים החום המתחלף (intermittent) חוזר אחרי שהמטופל חש בטוב משך מספר ימים. החזרה הזאת יכולה לקרות רק כאשר הגורם המידבק חוזר כפי שקורה באזורים ביצתיים. במקרים כאלה ניתן לטפל רק ע"י הסרת הגורם המשלהב. (לעבור לאזור אחר)

239.

(מכיוון שכל תרופה מייצרת את החום האופייני לה יש מספר תרופות המתאימות למצבים של

(חום מתחלף)

כל תרופה בפעולתה מייצרת חום המיוחד לה מכל סוגי החום. כולל סוגים של חום מתחלף. זה כולל גם חום מתחלף במצבי גומלין. לכן אפשר למצוא עזרה הומאופטית בין התרופות הללו

.240

(חום מתחלף עקשני יכול להיות תוצאה של פסורה)

אם בזמן מגיפה של חום מתחלף, הפציינט לא נרפא לגמרי ע"י התרופה ההומאופטית, זה תמיד תוצאה של פסורה חבויה. יש לטפל במצב הזה ע"י תרופה אנטיפסורית עד להחלמה מלאה.

.241

(כדי למצוא את התרופה הטובה לכל הפציינטים במגיפה שאינם סובלים מפסורה קח את מערך הסימפטומים המיוחדים לכולם)

למגיפות של החום המתחלף שקורות מחוץ לאזורים שהמגיפה אנדמית להם, יש אופי כרוני שמורכב מהתקפים אקוטיים. לכל מגיפה יש אופי משלה שמשותף לכל החולים באותה מחלה. אם האופי של המגיפה מתגלה עפ"י הסימפטומים של כל החולים במחלה, זה יוביל לרמדי ההומאופטית המתאימה לטוטאליות של המחלה. הרמדי הזאת תעזור כמעט תמיד, לחולים הבריאים. ז"א לא לאלה שחולים בפסורה כרונית.

.242

(חום מתחלף פסורי יכול להתפתח במקרים לא מטופלים של היטב של מגיפת חום)

אם ההתקפים הראשונים של מגיפת חום מתחלף נשארים ללא ריפוי או כאשר הפציינט מטופל באופן אלופטי כי אז הפסורה הרדומה (שכבר קיימת אצל הרבה אנשים) מתפתחת ומתלבשת לתוך הטיפוס של מגיפת החום המתחלף. ז"א המחלה הפסורית משחקת את תפקיד המגיפה בחום המתחלף. במקרה זה התרופה שעוזרת להתקפים הראשונים לא תעזור הלאה. כעת יש לנו רק מצב של חום מתחלף פסורי. המחלה תעלם ע"י מנה עדינה של סולפור או הפר סולפור בפוטנץ גבוה.

.243

(מקרים מבודדים של חום מתחלף הם תוצאה של פסורה בהתפתחותה)

יש מקרים של חום מתחלף שמתפתחים אצל יחידים מחוץ לאזורי המגיפה (האנדמיים). זה בד"כ מסוכן. במקרים אלה יש לטפל תחילה במשך מספר ימים בתרופה כללית, לא אנטיפסורית. (כך יש לטפל במקרים אקוטיים שמקרי החום הללו דומים להם במקורם הפסורי). אם לאחר מספר ימים עדיין אין ריפוי, זה מעיד שזה מקרה של פסורה בהתפתחות. רק תרופה אנטיפסורית תוכל לטפל במחלה הזאת בצורה יסודית.

.244

(בחום מתחלף האופייני לאזורי ביצה, אפשר לטפל עם סינקונה ומשטר בריאות תקין, אלא אם הפסורה חבויה בבסיס)

חום מתחלף האופייני לאזורי ביצה והצפה גרמו לרופאים הרגילים הרבה בעיות. אדם צעיר ובריא יכול לחיות גם באזורים כאלה, ולהישאר בריא, בתנאי שמשטר הבריאות שלו תקין והוא לא נשלט ע"י עייפות או יצרים הרסניים. החום המתחלף האנדמי למקום, יתקוף אותו רק כשיגיע למקום החדש. מנה או שתיים של סינקונה תשחרר אותו מהמחלה.

אם אנשים לא נרפאים מהמחלה בעזרת התרופה ועם תרגילים נכונים ודיאטה מתאימה, זה תמיד מעיד שפסורה מתפתחת מונחת בבסיס המחלה. המחלה לא תרפא ללא תרופה אנטיפסורית.

קורה שפציינטים כאלה, אם אינם שקועים עדיין במחלה (אם הפסורה לא התפתחה והיא יכולה לחזור למצב חבוי) יחליפו את מקום מגוריהם וירפאו לכאורה (החום יעזוב אותם) אך אף פעם לא יברואו לגמרי ללא תרופה אנטי פסורית.

.245

ראינו למה יש לשים לב, בריפוי הומאופטי. למגוון העיקרי של המחלות ולנסיבות המיוחדות

הקשורות אליהם. נעבור כעת לנושא התרופות, איך לתת אותן וההתנהגות שיש להקפיד בה. מה לעשות כאשר תרופה לא עובדת.
249.

(כל תרופה שמעלה סימפטומים חדשים ומציקים לא נבחרה באופן הומאופטי)
כל תרופה שנבחרה לרפא מחלה ובפעולתה העלתה סימפטומים מציקים וחדשים שאינם מיוחדים לאותה מחלה, איננה מסוגלת לייצר שיפור אמיתי. תרופה זו לא נבחרה באופן הומאופטי.

אם החמרה משמעותית אפשר להעלימה באופן חלקי ע"י אנטידוט, הניתן בהקדם האפשרי. בהמשך יש למצוא גורם חדש שנבחר ביתר דיוק על פי דמיון הפעולה.
אם הסימפטומים לא אלימים מאד, יש לתת את הטיפול הבא מיד, כדי לתפוס את מקומה של התרופה הלא נכונה.

250.
(יש להחליף תרופה לא נכונה באחרת, שנבחרה בהתאם למצב המחלה הנוכחי)
במקרים דחופים, אחרי 6-12 שעות, יוכל הצופה חד העין לראות שבחר את התרופה הלא נכונה. מצבו של החולה מוחמר משעה לשעה (אפילו בצורה מעטה ביותר) בהופעה של סימפטומים חדשים. במקרה כזה, על המרפא לשנות את טעותו ולמצוא תרופה המותאמת הומאופטית למצב המחלה הנוכחי (ז"א למצב המחלה שהופיע כעת יחד עם הסימפטומים הישנים שנשארו –
(167)

251.
(כאשר תרופה שיש לה מצבי שיתוף (RECIPROCL), לא אפקטיבית במנה הראשונה, היא תהיה אפקטיבית לאחר מנה שניה)
יש תרופות שכוח השינוי שלהן מכיל פעולה משותפת. דוגמאות לכך הן: איגנטיה, בריוניה, ורוס-טוקס ובחלקו-בלדונה. לתרופות הללו יש בפעולתן הראשונית תגובות מנוגדות. כאשר אין שינוי במצב החולה לאחר נטילת אחת התרופות הללו (לאחר בחירה הומאופטית) יש לתת מנה נוספת זהה וקטנה של אותה תרופה. הוא ישיג בכך ריפוי במהירות (במקרים אקוטיים לאחר שעות ספורות).

252.
(במחלות כרוניות שלא מוטבות עם טיפול הומאופטי, חפש את המכשול לריפוי)
מלבד במקרים הללו (של תרופות שפעולתן הדידת) כשנתקלים במקרה של מחלה כרונית, שבה נבחרה התרופה ההומאופטית המתאימה וניתנה במנה הקטנה, ואין שיפור, אז זהו סימן שהסיבה המשמרת של המחלה לא הוסרה. יש למצוא את הנסיבות המכשילות בסביבת הפציינט ולהיפטר מהן.

האם המקרה משתפר או מוחמר.
253.

(מצבו המנטלי והאמוציונלי של הפציינט והתנהגותו נותנים את האינדיקציה הראשונה להחמרה או הטבה)
בכל המקרים, ובייחוד באקוטיים המתעוררים במהירות, מצבו הרגשי של הפציינט והתנהגותו הכללית הן האינדיקציה הבטוחה ביותר להראות את ההתחלה הקלה להטבה או החמרה. כאשר יש צורה קלה ביותר של שיפור, בנוחות כללית, בשלווה, בחופש הרוח, אומץ גובר – סוג של חזרה לטבעיות. כאשר יש התחלה קלה של החמרה, הפציינט יחוש את ההפך, חוסר אונים אמוציונלי ורוחני בהתנהגות וביחס – מצב הגורר רחמים. רואים את זה בקלות כאשר מתבוננים היטב, אבל קשה לתאר במילים.

254.
(שינויים בתמונת הסימפטומים יאשרו במהרה אם מצב הפציינט הוטב או הורע)

הופעה של התרחשויות חדשות וזרות של המחלה או הפחתה של הסימפטומים המקוריים בלי הוספה של סימפטומים חדשים תסיר כל ספק לגבי החמרה או הקלה אפילו אצל פציינטים שבטבעם אינם נותנים מידע או לא מודים בשינוי.

255.

(הטבה)

גם עם פציינטים כאלה המטפל יוכל לענות על השאלה של הטבה או החמרה, אם יעבור עם הפציינט על תמונת המחלה כפי שנלקחה בתחילה – סימפטום, סימפטום. ויבדוק גם החמרות חדשות ומיוחדות. יש לבדוק אם – א. הפציינט לא מתלונן על

החמרות חדשות. ב. הסימפטומים הקודמים לא הוחמרו. ג. ניתן לראות שיפור מנטלי ומוציונלי. - כי אז ברור שהתרופה הפחיתה את המחלה או שהפחתה כזו תראה בהקדם. בהנחה שהתרופה מתאימה אם השיפור נדחה יותר מדי, זה מראה על טעות בניהול של הפציינט או שניסבות מסוימות (מכשולים לריפוי) מעכבים את השיפור.

256.

(החמרה)

מצד שני, אם הפציינט מזכיר סימפטומים חדשים – תכונות של תרופה שלא הותאמה באופן הומאופטי למקרה – יש להתייחס למקרה כאילו עבר החמרה. זה כולל מקרים שבהם החולה נחמד ומספר שמצבו הוטב אבל אין הטבה לתפיסתו של המטפל.

אין להימנע מתרופות מסוימות או להעדיף אחרות.

257.

המטפל המומחה יודע, כיצד לא להעדיף תרופות מסוימות שבהן הוא משתמש לעיתים תכופות ובהצלחה. כי אם ייכשל בכך הוא יפספס תרופות נדירות יותר המתאימות בצורה הומאופטית ובשל כך עוזרות יותר.

258.

מאותה סיבה, הוא גם לא יימנע מלהשתמש בתרופות שאכזבו אותו בעבר. הוא ימנע מתרופה מסוימת רק אם איננה הומאופטית למקרה הנידון. התרופה היחידה שראויה לתשומת ליבו היא זו שבכל מקרה מחלה מתאימה בדמיונה לטוטאליות של הסימפטומים ולא ייתן לסיבות זרות להשפיע עליו.

המשטר המומלץ במחלות כרוניות.

259.

(הסר כל חומר שיכול להיות מכשול לפעולת התרופה)

בגלל צמצום במנת התרופה ההומאופטית, קל להבין למה, בזמן טיפול, חייבים להסיר מהדיאטה וממשטר החיים כל דבר שיכול לפעול בדרך רפואית כלשהי. כדי שהמנה העדינה לא תעלם או תופרע ע"י גורם מעורר כלשהו.

260.

(הסרת כל מכשול לריפוי)

למקרים הכרוניים חשוב להסיר כל מכשול לריפוי כי המחלה מוחמרת ע"י גורמי מחלה שונים. לעיתים קרובות אלה טעויות במשטר החיים שלא הוסרו.

261.

(משטר החיים הטוב ביותר במחלות כרוניות כולל פעולות פשוטות כמו תרגילים באוויר הצח, ודיאטה טובה בנוסף להסרת המכשולים לריפוי)

יעיל מאד לחולים במחלה כרונית המטופלים בתרופות, לחיות במשטר המסיר את המכשולים לריפוי והוספתם של הגורמים הבאים (כשמתאים).
הטיות אמוציונליות ומנטליות.

פעילות באוויר הצח (טיול יומי, עבודת פיזית קלה)

תזונה נכונה.

262.

(המשטר הטוב ביותר במחלה אקוטית הוא השבעת רצונותיו של החולה, בגבולות האפשר יחד עם הימנעות ממאמץ מנטלי ושוק רגשי)

מאידיך במחלות חום (מלבד מקרים של בלבול מנטלי) שבהן החוש הפנימי העדין והחי "מחליט" באופן אינסטינקטיבי, על המטפל ליעץ לחולה ולמטפלים בו לא לשים מכשול בפני קולו של הטבע, לא ע"י מניעה מהחולה או ע"י דרישה מכשילה .

263.

הצרכים של החולה במחלה אקוטית ביחס לאוכל ושתיה הם בד"כ הדברים שגורמים להם הקלה פליאטיבית. הם אינם בעלי אופי רפואי והם מתאימים לצרכים המיידיים. המכשול הקל שצורך כזה (בגבולות האפשר) יכול לגרום הוא חסר חשיבות לנוכח הכוח של התרופה ההומאופטית ועקרון החיים שמשחרר בשל כך וע"י ההתרענות שמוצעת לפציינט דרך מילוי הצרכים.

במקרים אקוטיים, חום החדר וכיסוי החולה צריכים להתאים לדרישותיו.

יש להרחיק ממנו כל מאמץ מנטלי.

יש להרחיקו מכל שוק רגשי.

הכנה ונטילה של תרופות

264.

(הרופא צריך להיות בטוח באיכות התרופות שלו)

לרופא צריך להיות בהישג יד תרופות חזקות ואמינות, כדי שיוכל לסמוך על יכולת הריפוי שלהן. הוא עצמו צריך להכיר את יכולתן.

265.

(על המטפלים להכין את התרופות ולתת אותן לפציינט באופן אישי)

מחובתו של המטפל לדעת בביטחון שכל פציינט נוטל את התרופה בצורה נכונה. משום כך עלי לתת לפציינט את התרופה הנכונה במו ידיו ועליו להכין את התרופה בעצמו.

הכנת חומרים לשימוש רפואי

266.

חומרים ממלכות החי ומהירקות רפואיים יותר במצבם הגולמי.

267.

(הכנה של נוזלים רפואיים מצמחים טריים)

הדרך המושלמת והבטוחה ביותר לשמור את כוחם של צמחים מקומיים הוא כדלהלן:

לסחוט את המיץ ולערבבו מיד לאחר הקטיף עם כמות שווה של אלכוהול (חזק מספיק כך שספוג נשרף בו)

לתת לתערובת לעמוד 24 שעות בבקבוק סגור.

להפריד את הנוזל מהמשקע ולשמור את הנוזל לשימוש רפואי.

סגור היטב את הבקבוק וחתום אותו בשעווה למנוע אידוי.

לשמור במקום חשוך.

האלכוהול גורם להפסקה מיידית של תסיסה ובכך שומר על כל הכוחות הרפואיים של הצמח

לתמיד סגור במקום חשוך.

268.

(שימוש באבקות יבשות)

אפשר להכין תרופות מאבקות של צמחים יבשים. אבל יש להתייחס אליהם בחשש. על המטפל

לבדוק את אמינותם במצב הטרי לפני שיעשה בהן כל שימוש רפואי.

פוטנטיזציה של חומרים

269.

אומנות ההומאופטיה פתחה לדרגות חדשות את הכוחות הרפואיים הפנימיים של חומרים

גולמיים. בתהליך שלא נוסה קודם לכן ובאופן בלתי מדיד מוגדלות יכולות החדירה והריפוי של חומרים גולמיים שבמצבם הראשוני לא גורמים לשום שינוי בגוף האדם. השינוי העצום הזה בהווייתם של חומרי טבע מושג בצורה מכנית על חלקיקי חומר זעירים. ע"י כתישה (טריטורציה) וניעור החלקיקים הללו נפרדים זה מזה בעזרת חומר ביניים יבש או רטוב. הפעולה הזאת פותחת את הכוחות הדינאמיים של החומר (11) שהיו בלתי מוחשיים קודם לכן. הכוחות הדינאמיים של החומרים הללו משפיעים בעיקר על כוח החיים בגוף החי. משום כך התהליך הזה נקרא דינאמיזציה (התפתחות הכוח הרפואי). התוצר הוא דרגות שונות של דינאמיזציה או פוטנטיזציה.

270.

(טריטורציה של חומרים גולמיים)

כדי לפתח את הכוח הזה בצורה הטובה ביותר יש להשתמש בכמות מזערית של החומר (גרגיר) המס גרגר אחד מהאבקה הכתושה (החומר שנכתש והופחת לאחד חלקי מיליון) ב - 500 - טיפות של נוזל, ז"א חלק אחד של ברנדי על ארבע חלקים של מים מזוקקים. הסיבה ליחס הזה מוסברת בהערה 270 .

שים טיפה אחת מהנוזל בבקבוק.

הוסף 100 טיפות של יין אלכוהולי טוב לאותו בקבוק

נער את הבקבוק הסגור 100 ניעורים חזקים עם היד כנגד חומר קשה אך אלסטי. זוהי הדרגה הראשונה של הדינמיזציה.

הרטב בתמיסה, באופן יסודי גלובולי סוכר.

פזר במהירות את הגלובולים על מצה של נייר סופג לייבוש.

אחסן את הגלובולים בבקבוקון סגור – זוהי דרגת הפוטנץ הראשון.

אחסן את הבקבוקון במקום קריר וחשוך.

הכנת תרופה לדרגת הפוטנץ השני (LM 2)

קח גלובול אחד מהפוטנץ הראשון שים אותו בבקבוקון חדש והמס אותו בטיפת מים.

חזור על שלבים 3-8 ומספר את הבקבוקון כפוטנץ שני.

כנת תרופה לדרגת פוטנץ 30 (LM 30): המשך בתהליך הנ"ל עד שהגלובול המומס בדרגה 29 ייצור תרופה עם 100 טיפות של יין אלכוהולי, נער 100 פעמים ואת הגלובולים הללו מספר XXX זוהי הדרגה 30 בפוטנטיזציה.

רק בדרך זו חומרים גולמיים יפתחו את מלוא היכולת הריפויית שלהם ויוכלו לגעת בחלקים הכואבים של האורגניזם החולה. בדרך זו תיווצר המחלה המלאכותית שתוכל לרפא את כוח החיים הסובל. בתהליך המכני הזה (בתנאי שמבוצע עפ"י ההנחיות) חומר רפואי שבמצבו הגולמי הוא חומר בלבד, עובר דינאמיזציה, מתעדן והופך להיות חומר רוחני. החומר הזה לא נתפס בחושים שלנו. הגלובולים הופכים להיות נשאים של כוח בלתי נראה שמביא את הבריאות לגוף החולה. הגלובולים נושאים את הכוח הזה גם כשהם יבשים, אבל עוד יותר – כאשר הם מומסים במים. (272)

הכנה של פוטנצים רפואיים מצמחים טריים

271.

אם המטפל מכין את התרופות בעצמו, כפי שעליו לעשות כדי להציל את האנושות, ממחלות הוא יכול להשתמש בצמח הטרי, כי רק חלק זעיר מהחומר הגולמי נדרש.

ערבב מספר גרגרים של הצמח וכתוש אותם עם 100 גרגרים של סוכר חלב.

הבא את התערובת לטריטורציה של אחד למיליון בשלושה שלבים (270).

החומר יכול לעלות בפוטנצים בעזרת ניעור. כך יש לעשות עם חומרים אחרים יבשים או שמנוניים. (הרה 267B)